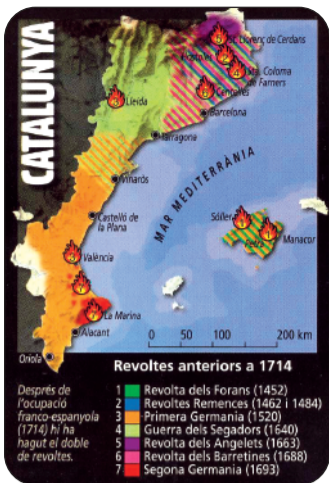

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 632

1ER D'AGOST DEL 2008

PREU: 2 €

SOPAR D'ESTIU A SES TARRAGONES

El passat divendres, 11 de Juliol hi va haver el primer sopar d'estiu a Ses Tarragones, carretera de Petra a Santa Margalida Km, 6'6. Fou el ponent en Joan Puigcercós nou president d'Esquerra Republicana.

A la conferència i posterior col·loqui se parlà dels atacs que pateix la nostra llengua per part dels espanyols.

Al sopar a la fresca el President Republicà Puigcercós va tenir al deferència de seure al costat del Senyor dels Estels

A la foto: d'esquerra a dreta, Ferran Tarongí recentment nomenat director de Patrimoni i Biblioteques de l'Ajuntament de Ciutat, Joan Puigcercós, president d'Esquerra Republicana, Mateu Joan, editor de l'Estel, Rosa Corral i Rosa Simó, amigues de l'editor de l'Estel i simpatitzants d'Esquerra.

PORT DE POLLENÇA

Fa 2 mesos que na Carme Rosselló de Santa Catalina (Ciutat) va anar a apostar a l'oficina del Seminari Vell. La va atendre una funcionària del Bisbat qui no li posà cap dificultat. A la foto ho està explicant a n'En Bernat Joan, dirigent d'Esquerra i a la seva dona N'Esperança Marí de Formentera.

Fa un any que en John Blackburn regenta el Cafè Bon Dia al carrer del Bot,6 del Port de Pollença. Tel. 971 867 733

Fa 7 anys que en Roy Regan fa feina al Bar Trotters al carrer Temple Fielding,2-B del Port de Pollença. A partir d'ara, però ell és l'amo del bar. Tel. 629 614 56

SA COMA

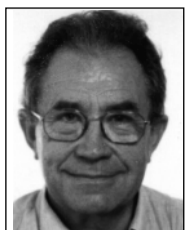

Fa 4 mesos que en Jesús Villar ha obert el Bar La Tasca a l'Avinguda de ses Palmeres, 105 de sa Coma. Plats combinats a 8 euróns. Entrepans, tapes, pizzes. Tel. 971 810 667

Fa un quart de segle que n'Antoni Galea i na Catalina Umbert obriren el Restaurant Oasis a l'Avinguda de ses Palmeres,71 de sa Coma. Fan banquets de noces, comunions... A la carta se menja per una mitjana de 25 €. Reservau al 971 810 379

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Hauré de fer una crítica ferotge, sobre homes que penso no es mereixen el càrrec que tenen, i que m'agrada considerar incapacitats per a ser directors de centres d'ensenyament com són les Universitats. Vaig al tema, amb tota seguretat el podríem estendre a moltes més persones i a molt més territori que a les descrites són: la Universitat Autònoma de Barcelona i la Universitat Pompeu Fabra, cal preguntar-se com els rectors d'aquestes dues universitats, Lluís Ferrer i Joan Josep Moreso respectivament, rebutgen el compromís contret amb la Generalitat en el marc del Consell Interuniversitari de Catalunya, perquè el professorat domini el català, com a condició primera per exercir a la docència en llurs centres. Han de saber aquests dos homes que dirigeixen uns centres de transmissió del saber i del coneixement molt impor-

tants i finançats amb diner públic. Mantenen aquests homes un antiquat discurs lingüístic amb la teoria del mal de llengües. Aquesta perversitat que situa unes llengües per damunt d'unes altres; dos personatges mereixedors de tota la ignomínia humana, camuflen respectivament posicions ideològiques dogmàtiques de foment de la homogeneïtzació lingüística de la universitat catalana en contra de la llengua pròpia del país, que cal recordar és la catalana, amb fal·laços arguments sobre l'excel·lència, en que situen l'altra llengua.

N'hi ha munió d'aquests personatges que cal repudiar amb contundència, amb lleis democràtiques, amb instruments coercitius com els que ens hem de dotar, un cop emancipats de la subjecció política i social espanyola, que fa que molts catalans pateixin de la síndrome d'Estocolm, que estimen més el segrestador amb tot el nociu bagatge que porta i imposa, abans que l'àmplia extensió i bellesa de la pròpia geografia paisatgística, cultural, idiomàti-

ca catalana; no saben valorar-ho, mantenen una teoria dels valors profundament equívoca. De la disciplina dels valors se'n diu axiologia, cal aplicar-la amb cura, i veurem amb claredat que una llengua que amb precisió militar s'ha imposat a Catalunya -no oblidat Les Illes ni el País Valencià- amb les baionetes calades i amb insana determinació, davant de l'altra que és la catalana, que és una eina de canvi a millor, amb un abast planetari, no en saben preuar meticulosament cap ni una, els manca equitat. De les cèl·lules morboses de la llengua disminuïda a canonades, ells són els més perillosos dels esclaus, els que sense cap mena d'escrúpols treballen pel *senyor*.

És molt greu tanmateix, que homes que han d'universalitzar la cultura, com a extensió d'uns coneixements humanament profitosos, restin indehiscents, closos, tancats a les immenses possibilitats que dona la ment situada en posició de fertilitat humanística. Tots aquests fets ens porten a veure amb nitidesa, que l'encadenat de la cultura en

la seva màxima expressió universal, estan rovellades totes les seves baules, anelles. Escarits, pobres esquemes dirigits formen la seva ment. Prevalen en ells, els dogmes que han generat les dominacions socials, que mai han vingut soles, s'han produït, -no em canso d'escriure-ho-, generant violència militar, ideològica, des de les escoles, des de l'església, és una cultura ínfima, millor expressat és la barbàrie encara que estigui encimbellada a les rectories universitàries. Donen fe aquests personatges de l'eutanàsia de la il·lustració. L'esfondrament de la seva *ideologia*, ha ablanit el seu esperit els ha creat un buit. Resten incapacitats per a l'ensenyament, són un desastre destinat a quedar-se emmarcats d'aquesta manera a la història.

Personalment, no perdré cap moment per a criticar l'adversari, que fa el que ha heretat, el que ha vist ha format sòlidament el seu fenotip -la resultat del seu genotip i l'ambient-, pot disposar amb tota la gaubança que s'ha creat al seu lliure albir. Tenen el bagatge adient, replet

de mals costums, de bones armes, com succeeix sempre de les relacions, amo, esclau, un manté el fuet amenaçador, l'altre, l'esperit encogit. No és el cas dels lectors d'aquests articles que tenen l'ànim ben despert, disposats a obrir totes les clivelles de l'ofegadora carcassa fins alliberar-nos. Per açò mateix lliuro aquesta batalla, a homes que en aparença hom creuria a cop d'ull que treballen per la causa de la democràcia, i tot d'una ens n'adonem que són l'esca de l'espanyolisme nacionalista més abjecte. Aquests són molt perillosos, tot aquell que la disfressa democràtica la porta amb desimboltura, podent lluir de posicions polítiques situades dins els partits dits progressistes, n'hem d'estar alerta, són l'engany personificat. Hem de fer-ne una lectura de la seva trajectòria, i on estan emmarcats políticament, doncs, els partits ja duen el suficient rodatge per saber quin és el seu full de ruta, quines són totes les seves intencionalitats.

Espanya, la selecció no-nacionalista

Els grans arguments que fan servir alguns catalans per justificar la seva adhesió a la selecció espanyola són dos: un, que hi juguen catalans; i dos, que no s'ha de barrejar política i esport. Són els arguments d'aquelles persones que experimenten una forta dissonància cognitiva pel fet d'haver celebrat la victòria espanyola a la final de l'Eurocopa i que, per neutralitzar-la, s'han fabricat una justificació a mida. Vénen a dir-nos que ells no senten la selecció espanyola com la seva selecció, però que la presència de catalans entre els jugadors és una raó per anar al seu favor. "Si més no", afirmen, "mentre no tinguem selecció catalana". Quina llàstima que no parin atenció en el fet elemental que si la selecció catalana no existeix és precisament perquè la selecció espanyola ho impedeix. Però això ni s'ho planteja, és clar, perquè, si ho fessin,

què se'n faria del seu argument? D'aquí que tampoc no s'adonin que la presència de catalans a la selecció espanyola respon a un objectiu netament polític: aconseguir que els catalans facin "seva" la selecció espanyola i que aquest sentiment d'identificació neutralitzi la seva consciència nacional catalana.

El segon argument, el que diu que no s'ha de barrejar política i esport, és complementari del primer, però encara més incongruent. Si l'Eurocopa no és política, algú ens hauria d'explicar per què juguen estats i no pas clubs i per què sonen els himnes nacionals abans del partit. Si l'Eurocopa no és política, ens agradaria saber què hi feien, els reis d'Espanya, Rodríguez Zapatero i Angela Merkel, a la llotja de l'estadi en lloc de seure entre el públic i pagant la seva entrada. Com és que els reis esmentats i el senyor Zapa-

tero perdien les formes i saltaven com a hooligans cada cop que es produïa una jugada positiva de la seva selecció no-nacionalista? Si l'Eurocopa només és esport, per què es parla d'una victòria "d'Espanya" o d'una derrota "d'Alemanya"? I dues últimes preguntes: si l'esport i la política no s'han de barrejar, com és que els catalans afectes a la selecció espanyola justifiquen la seva adhesió basant-se en la "catalanitat" de Puyol, Xavi, Cesc i Capdevila? Com és que aquests afeccionats no-nacionalistes i apolítics concedeixen tanta importància a l'origen d'aquests jugadors? Potser que hi reflexionin una mica, francament, perquè és difícil trobar un àmbit més polititzat que l'esport. Aquesta és, de fet, la raó per la qual Espanya obstaculitza tant com pot la visibilitat internacional de Catalunya, perquè sap que hi ha molta gent en aquest món que creu que allò que no veu no existeix.

La guerra de les llengües Nova derrota de Ramírez el fatxa i dels nazis d'Air Berlín: Decathlon incorpora el català

La multinacional francesa Decathlon ha afegit la versió en català a la seva web, de manera que ja es pot consultar en aquesta llengua tota la informació de la companyia i dels productes que ofereix, segons informa Webmasters Independents en Català de Cultura i d'Àmbits Cívics (WICCAC), que remarca també que "és de destacar el paper que la Plataforma per la Llengua ha tingut en aquesta fita, fruit del seguiment i contacte que ha mantingut amb l'empresa en els darrers mesos i de la bona voluntat d'aquesta". L'organització recorda que "celebrem aquest fet i recordem que WICCAC també es va dirigir per carta a Decathlon el 16-3-2007, instant-la a realitzar la versió de la seva pàgina web en llengua catalana, a la vegada que l'encoratjava a seguir avançant en la normalització lingüística del català en l'empresa".

Reproduït de www.e-noticies.cat

BERNAT JOAN I MARÍ
dirigent d'Esquerra

Illes Balears: Dèficit fiscal incomparable

El govern de l'Estat s'ha fet el ronser tant com ha pogut a l'hora de fer públiques les balances fiscals. Tenint en compte els resultats, no ens pot sorprendre. Els resultats, al cap i a la fi, són tan escandalosos (o més) com suposàvem. Per dir-ho en paraules d'un dels economistes més brillants del país, el menorquí Guillem López Casanovas, professor d'Economia de la Universitat Pompeu Fabra i membre del consell assessor del Banc d'Espanya, "no conec cap altre lloc al món amb el dèficit fiscal de les Balears". I això que el professor López Casanovas fa un parell de dies encara feia consultes amb els seus homòlegs... d' Austràlia!

Anem a pams i analitzem la situació. Segons el govern de l'Estat el dèficit fiscal de les illes Balears es pot situar (segons

com es facin els comptes) entre un 7.4% i un 14.2%. En qualsevol cas, el dèficit fiscal que pateixen les nostres illes és el més elevat de tot l'Estat (no caiguem en la trampa de comptar Madrid seguint els mateixos paràmetres que la resta de comunitats autònomes: enlloc el districte federal es compta a partir d'aquesta fal·làcia). Junta-ment amb les illes Balears, presenten un clar dèficit fiscal amb l'Estat el Principat de Catalunya i el País Valencià. Suggeriríem una simple mirada al mapa, a veure si diu res als lectors i les lectores. Els Països Catalans són, com a mínim, una unitat d'espoli fiscal per part de l'Estat espanyol. Independentment del fet que els governs de les Balears, el País Valencià i Catalunya decideixin o no una acció conjunta davant l'Estat per recompondre la situació.

A l'hora de llegir aquestes xifres, s'ha de fer una consideració prèvia: de tots els terri-

toris insulars d'Europa (comptant-hi els atlàntics i els mediterranis) no n'hi ha cap que tenguí una balança fiscal negativa amb l'Estat. Cap ni un. A totes les illes, a tots els arxipèlags d'Europa, l'Estat hi inverteix més diners d'allò que en rep en forma d'impostos. Aquesta ha sét una de les raons fonamentals perquè no hagi prosperat, per exemple, l'independentisme a Sardenya: reben del govern italià molt més del que paguen en forma d'impostos. Només per això, només que hi hagués un 0.1% negatiu per a les Balears, ja seríem una excepció clarament visible dins el conjunt de la Unió Europea. Imaginem la visibilitat que ens dóna la situació actual!

Segona consideració: als estats compostos, en què administracions regionals gestionen una part important del pressupost, se solen establir límits al decalatge fiscal. Fa dos anys, a Alemanya es va haver de recom-

pondre el pressupost federal perquè una regió (Slewig-Holstein) pagava un 4.1% més en impostos del que rebia en finançament federal. A Alemanya, una diferència de més d'un 4% és, directament, inconstitucional. Pensa l'Estat espanyol posar algun tipus de límit a l'espoli fiscal? O es tracta d'un robatori il·limitat, tant en el temps com en el volum (en l'espai ja sabem que no, perquè el territori de l'espoli es troba clarament delimitat)?

Tercera consideració: el govern de les illes Balears, a l'hora de negociar amb Madrid, no només hauria de tenir en compte la situació actual, sinó l'espoli acumulat al llarg dels anys. Evidentment, de cara al pressupost per al 2009, ja ens conformaríem si s'esborrava l'espoli actual (injustificable des de cap punt de vista possible). Però un mínim sentit de la justícia ens diu clarament que això no seria suficient. Les illes

Balears han vist frenat el propi benestar, el benestar dels seus ciutadans (especialment dels més desfavorits, d'aquells que hem d'acollir amb tota precarietat), a causa d'aquesta sagina que se'ns ha infringit des de Madrid. Això requereix una reparació. Si durant els pròxims deu anys, posem per cas, l'Estat invertís a les Balears un 10% més del que pagam en forma d'impostos, podríem considerar que s'hauria fet justícia? Probablement, no. Però la gent de les Balears som extraordinàriament solidaris. Entenem que podem i hem de contribuir al benestar d'altres comunitats autònomes. Però no som rucs, i tenim sentit de la justícia. La solidaritat hauria de ser consentida (i administrada) pel nostre govern autònom, i hauria de tenir (com té a la Unió Europea) una clara data de caducitat. Tota la resta és, en col·loquial, espoli i robatori

QUIM GIBERT
d'Elogi de la transgressió.

Pel filòsof Ulises Moulines és una obligació fonamental de qualsevol Estat multinacional crear i mantenir les condicions politicojurídiques adequades per tal que cadascuna de les nacions que el componen se senti, per dir-ho d'alguna manera, *de gust a casa*, en aquesta casa administrativa que, en definitiva, és qualsevol Estat: «Això pot complicar les lleis, la jurisprudència, les institucions educatives, el maneig de la política dia a dia, de l'economia, etc; però no hi ha més remei que fer-ho així si es vol implementar la justícia». En cas contrari, Moulines assenyala que és un imperatiu eticopolític que deixi que

marxi de casa la nació que ho vulgui: «Si un pare de família, per raons econòmiques, psicològiques o de qualsevol mena, es veu en la incapacitat de tractar amb igualtat tots els seus fills, aleshores ha d'acceptar que, els qui ho vulguin, abandonin la llar paterna i que se'n vagin a formar la seva pròpia». En aquest sentit, no seria la primera vegada que algú em parla de joves que esperen els 18 anys per incorporar-se al mercat laboral i d'aquesta manera poder esdevenir autònoms. És a dir, deixar el niu que els ha vist créixer si aquest s'ha convertit en un malson. Si no és que abans, les institucions de govern, que tenen -fins a la majoria d'edat- potestat per retirar als pares la custòdia d'un fill, han actuat en verificar l'existència d'un maltracte en la llar familiar. I és que els infants

i els adolescents tenen drets en favor del seu benestar i desenvolupament. Tant cert és, que, ara farà dos anys llargs a Montcada i Reixac, l'administració no va intervenir pensant erròniament que la situació no era greu. La polseguera que es va aixecar va mobilitzar marisantíssima (Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el Consell del Poder Judicial, el Síndic de Greuges, Mossos d'Esquadra, l'Hospital de la Vall d'Hebron, veïns de Montcada...). Estractava de protegir i tutelar una menor d'alt risc social.

Allò que encertadament pot desencadenar una tamborinada per motius de desemparament infantil i juvenil, no desvetlla gaire rebombori quan es tracta d'identitats nacionals, com més ara la catalana, amb dificultats per viure en la

seva llengua. I, per postres, la majoria de mitjans de comunicació i l'aparell polític espanyols, que tenen el castellà com a única llengua d'Estat, genera tanta pressió que la Generalitat de Catalunya actua condicionada. Tant és així, que el sociolingüista Jordi Sedó denuncia que la Llei de Política Lingüística «es pot incomplir sense que passi res» (dins el llibre *La llengua catalana, senya d'identitat nacional*). La no-aplicació d'una llei vigent, segons Sedó, s'explica perquè «estem tan acostumats a cedir en els nostres drets nacionals (que) això no els produirà tan desgast com la mínima queixa que pogués fer un comerciant per haver estat obligat a retolar en català».

No poder estar *de gust a casa*, equival a rebre un tracte de foraster. Ho va explici-

tar Manuel de Pedrolo com un fet que no forçosament s'ha d'eternitzar. L'autor del *Mecanoscrit del segon origen* va deixar escrit que encara que siguin moltíssims els catalans que moren forasters a casa seva des de fa generacions, això no és raó perquè hi visquin i hi morin els nostres fills i els nostres néts, «ens incumbeix la tasca de fer que puguin viure i morir en terra lliure, com a ciutadans de llur nació. Exactament com viuen i moren aquells que ara ens refusen allò que es concedeixen oblidant voluntàriament que els drets humans emparen, amb les persones, els pobles».

Demandar els drets que tenen els pobles lliures és del tot assenyat. Per contra, viure rellogats és humiliant. I és que «Qui té el cul (re)llogat no seu quan vol».

Rellogats

ANDREU SALOM I MIR

Quan en un país la ignorància s'alia amb la prepotència i, a més d'això, aïtals condicions són atacades per l'expansionisme i l'uniformisme oficials, les sortides de to i les males maneres dels seus nacionals esdevenen un tret característic inherent a la caracteriologia dominant. Atès que les competicions esportives s'han convertit en una mena de substitutiu, en el subconscient col·lectiu, de les confrontacions bèl·liques, així com una vàlvula d'escapament i de desfogament primordial per a les masses, no ens ha d'estranyar que aquelles esdevinguin, en determinades condicions i situacions, una espècie de bullidissa atabaladora, o de conxorxa eixordadora, que sovint degeneren fàcilment en circumstàncies lesives per a la integritat física individual i per a la concòrdia entre els pobles.

Vet ací, doncs, que l'esport es visualitza, tan tost, com l'expressió d'un nacionalisme sovint visceral, de manera que, aquell, representa la sortida més immediata, i primària, de tota aquella gent que anhela, i necessita, autoidentificar-se i reconèixer-se com a part integrant d'una nació exitosa i,

nacionalment, reeixida. És per això que les exterioritzacions *épatants* de caire futbolístic, com "a por ellos", "podemos", o ara "yo soy español", exemplifiquen, de forma clara i fefaent, l'actitud i la idiosincràsia espanyola.

Per aquests motius, fóra vàlid inferir que els exabruptes de caire esportiu, com els amunt esmentats, són perfectament extrapolables, des d'un punt de vista històric, fins i tot a l'Edat Mitjana. En el cas indicat, i que ens toca de ple, és perfectament plausible recercar els seus orígens en l'uniformisme i l'autoritarisme de base, i ascendència, castellano – lleonesa, que s'anà incrementant i fent-se més absorbent amb la finalitat de preparar el terreny i empararse de tots els territoris *hispaniae* possibles (no debades, el regne castellano – lleonès es considerava continuador del regne visigòtic i, per tant, amb "dret legítim" a una mena de "patent de cors" de caire polític). En aquest sentit, el segle XV suposa un salt qualitatiu determinant: la substitució de la dinastia del casal de Barcelona per la dels Trastàmara castellans (la intimidació, i l'acció efectiva, de les tropes castellanques, a favor del candidat *Fernando de Antequera* com a rei de Catalunya

– Aragó, preparava el terreny per a la futura annexió d'aquests territoris).

Durant el segle XVI, l'imperi espanyol estigué força ocupat amb les seves múltiples accions colonials, sobretot a terres americanes, on l'ocupació, a sang i foc, d'extensos dominis, des de Califòrnia fins a la Patagònia, i l'extermini de milions d'indígenes, donen una imatge prou aproximada del demble bel·licós d'aquesta nació. Paral·lelament, a Europa, les operacions militars dels castellans causaven estralls i una por enorme entre la població civil, com ara el brutal saqueig de Roma per les tropes de Carles I, o les contínues repressions contra els holandesos primer, i els flamencs després (plàsticament reflectides en l'excel·lent film *La kermesse heroique*, de Jacques Feyder).

Les directrius expansionistes de la monarquia castellana s'estengueren, com ja hem apuntat, pels regnes peninsulars no castellans (Catalunya – Aragó, Navarra, Portugal). Les intervencions bèl·liques contra els catalans foren especialment dures i expeditives a partir del 1640 (Guerra dels Segadors), amb accions punitives particularment sagnants al sud de

Catalunya i a les comarques de l'interior, on els saquejos, crims, execucions, violacions i robaris esdevingueren una pràctica quotidiana. La llarga Guerra de Successió (1701 – 1714) a les corones de Castella i de Catalunya – Aragó, marcà el punt d'inflexió definitiu per a la continuació i restauració de les llibertats col·lectives o per a la instauració d'un Estat fortament centralista (amb tot el poder concentrat en un únic règim oligàrquic castellà) i amb intencions clarament genocides. La guerra, per als catalano – valencians i aragonesos, fou ferotge i de supervivència col·lectiva. Viles socarrades, assassinats indiscriminats, ajusticiaments arbitraris, forta repressió del poble i lluita sense treva (que no acabà fins a la presa de Barcelona, després d'una llarga i heroica resistència dels seus habitants) foren els referents ineludibles per als invasors franco – castellans.

Posteriorment, en els segles XIX i XX, hi ha hagut, per part dels espanyols, altres accions violentes i ús indiscriminat de la força, repressions duríssimes de la població per motius polítics i socials, bombardeigs sobre Barcelona des de Montjuïc com a mesura coercitiva, etc. Tanmateix, els fets més cru-

ents, paorosos i punyents foren els de la rebel·lió feixista del 1936, ben coneguda per la fòbia malaltissa a tot el que era català (tot i que la catalanofòbia ha estat assumida sempre, també, per l'esquerra espanyola) i per la despiedada repressió que comportà en tots els camps, des del segrest de totes les llibertats fins als afusellaments incontrolats de milers de ciutadans pel sol fet de no ser adeptes a la ideologia dels rebels. Aquest fet gravíssim comportà un col·lapse polític, social, moral i cultural que ha marcat, i continua marcant, d'una manera decisiva, les generacions posteriors. L'anomenada "transició democràtica" i la reforma política post – franquista no ha suposat mai un trencament amb el passat, sinó més aviat un reforçament de les solucions continuistes que lliguen perfectament amb una història de vergonyes i d'ignomínies a les quals, pel que podem veure, els espanyols no poden ni volen renunciar. Per això, la força de llur nacionalisme, quan es desferma, fa por. I l'esport no és més que una part, ben visible i emocional, de tot l'entramat, talment com una bèstia gegantina.

En Francesc Argemí, pres polític?

JORDI CALDENTEY

El passat 28 d'abril, tan-caren a la presó per 2 anys i 7 mesos el jove de Terrassa **Francesc Argemí**, condemnat per haver provat, segons uns policies municipals, de despenjar la bandera espanyola de l'Ajuntament i d'agredir-los el dia de la Festa Major del 2002.

Si no hi hagués hagut intent de despenjar la bandera espanyola, li haurien entaferat aquesta condemna per la suposada agressió? Si la

resposta és que sí, s'ha acabat l'article. Fa mal opinar sense saber de què es tractava la presumpta "agressió".

Si la resposta és que no, jo deman set coses:

Si un tibetà es veu empresonat per Xina per despenjar una bandera xinesa, no dubtam a considerar-lo un pres polític. Com és que no hi consideram igualment **En Francesc Argemí**?

Quants de subjectes ha tancats Espanya per haver cremat banderes basques o catalanes? Que jo sàpiga, cap ni un. Surt de franc.

Si aquest biaix tan gros en els càstigs a l'hora de fer malbé una bandera segons els colorins que du pintats no és per causes polítiques, em voleu dir a què és degut?

A la democràcia més gran del món, als Estats Units d'Amèrica, fer malbé la bandera americana es considera un acte – segurament poc agut i fins i tot toixerut – de llibertat d'expressió. Però no un delictes. Sabeu en tot Europa o en tot el món cap "democràcia" tan prima de pell com Espanya?

Si un català que despenja

una bandera per manifestar el seu sentiment nacional és un criminal, em voleu dir què són els francesos quan canten l'himne de França, que a un bocí diu '*qu'un sang impur arrose nos sillons (que una sang impura regui els nostres solcs)*'? I els espanyols que celebren l'esclat de violència independentista d'Espanya contra França del '2 de mayo', que enguany han celebrat a Madrid amb la cresta tan arveixinada? I la celebració anual de l'holocaust indígena de Sudamèrica que va suposar el '*descubrimiento*' del 12 d'octubre?

Quina diferència ètica hi ha entre un home a qui sa dona vol fugir i que, per mantenir-la a l'estaqueta, l'ha d'amenaçar i maltractar i un estat que ha de recórrer a la presó per fer por i evitar que se n'emancipin comunitats que, tanmateix, s'hi senten mal a pler?

Els ciutadans de nacions sense estat, hem de renunciar als drets civils, fins i tot humans, ens hem de resignar, en ple segle XXI, a ser uns subhomes, carn de forca, quan manifestam els mateixos sentiments que manifesten els ciutadans de nacions amb estat?

PERE FELIP I BUADES

Ni una palada més de ciment a la nostra roqueta!

Tots aquells que a lo llarg dels últims 50 anys ha contribuït a destrossar Mallorca són i seran persones non grates dins lla memòria del poble mallorquí.

La nostra illa (i encara se vol seguir fent) ha estat irreparablement mutilada i poc importa l'adjectiu.

Polítics, especuladors, poble apàtic i consentit, tothom és responsable.

I sota l'eufemisme de "crear riquesa", s'ha espoliat la terra fins el paroxisme.

No podem posar una palada més de ciment, ni públic ni

privat. Al contrari, cal esforç i imaginació per mirar de refer tant de malfraix.

Les generacions de mallorquins que ens han precedit veurien, si visquessin avui, amb molt d'esglai, com els contemporanis embogits han malmès, inexorablement la nostra illa.

Si fa 25 anys haguessin posat fre i seny, ara no ens veuríem abocats al carreró sense sortida, no veuríem com la economia i la societat mallorquina se'n va en orris.

I ara què? Calumniats, insultats aquells que fa 30 anys ens oposavem a tanta destrucció en marxa, veiem com el temps ens dona la raó.

Ara, la desfeta és proporcional a la inversió destructiva, a les fallides i malestar social que va en augment.

Que podem demanar ara als nostres polítics? Que siguin valents i coherents, Que no escatimin esforços. Que siguin valents. Les forces reaccionàries endevinen temps difícils i jugaran fort en aquestes hores difícils. Però cal que actuïn. Les generacions futures ens ho agrairan. No escolteu cants de sirena. Salvau Mallorca. Ara i sempre.

Si, salvau Mallorca (la nostra estimada roqueta) de la degradació de l'entorn natural.

La progressiva degradació dels nostres espais naturals és

un fet inqüestionable. Nombrós factors, entre ells la pràctica abusiva en les pastures i en la extracció de llenya han agreujat aquest fenomen. Tot i això, els darrers anys, la degradació dels espais naturals a Mallorca s'ha accentuat de forma alarmant a causa dels incendis forestals i a la implantació de residències humanes en els espais més valuosos

Per altre banda, l'afluència massiva de turistes, ocasiona canvis radicals a Mallorca i provoca la degradació de les zones forestals.

La demanda turística en constant augment, l'afany de l'home de la ciutat per posar-se en contacte amb la natura, i també –val

dir-ho-els poderosos interessos dels especuladors del sòl, han motivat la construcció massiva de noves urbanitzacions, sovint localitzades en indrets boscosos, realitzades a vegades sense el més mínim control urbanístic.

El resultat no podia ser altre que una forta degradació dels ecosistemes forestals, la recuperació dels quals és, en la majoria dels casos, quasi be impossible.

Indrets que per la seva importància ecològica, mai l'home havia d'haver desequilibrat, foren urbanitzats de manera salvatge. La consciència ecològica que ha sorgit a Mallorca és veritablement encoratjadora.

Espoli fiscal

Els Països Catalans, les grans víctimes de l'espoli fiscal per part del PP+PSOE

Els governs català, valencià i balear reclamen que es corregeixi el finançament.

Camps diu que les balances fiscals palesen el càstig que pateix el País Valencià. Antich diu que el nou finançament ha de deixar de perjudicar les Illes. El conseller Huguet demana que tots tres governs uneixin esforços

El secretari d'estat d'Hisenda espanyol, Carlos Ocaña, ha presentat avui les esperades balances fiscals. Aquestes dades confirmen que les Illes Balears, Catalunya i el País Valencià són els territoris que pateixen més dèficit fiscal, quan es calculen en funció del flux monetari (relaciona la despesa pública amb el territori on es fa). El govern català, el valencià i el balear han reclamat que es canviï el model de finançament que fa que el nostre país sigui el més castigat pel que fa al dèficit fiscal.

En aquest sentit, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet, en nom de la Generalitat de Catalunya, ha dit que les dades demostren que hi ha un elevat dèficit que cal corregir. Huguet afegeix que aquestes balances, fetes amb dades del 2005, també demostren que les comunitats amb superàvit 'no s'espavilen amb el subsidi que reben'. Huguet ha insistit en què el model de finançament actual és insuficient. El conseller ha afirmat que el model condemnava les comunitats que més contribueixen al conjunt de l'estat espanyol a rebre menys. 'I no és positiu per a les comunitats que menys aporten perquè l'excés de diner paralitza la iniciativa i l'esforç', ha dit. Tenint en compte que Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià són les comunitats que surten més perjudicades pel model de finançament, Josep Huguet ha avançat que la Generalitat continuarà insistint per aconseguir la unitat d'aquests territoris menys beneficiats, i ha afegit que, 'si cal, també amb Madrid'. **Camps demana més inversions** De la seva banda, el president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, ha dit que el País Valencià és mal finançat per part de l'e-

stat, perquè 'no reconeix el milió més d'habitants que hi viuen i als quals se'ls ofereix cada dia educació, sanitat i polítiques socials'. Per aquesta raó, Camps ha demanat a Zapatero que reconegui que fan falta més finançament i més inversions. El president balear, Francesc Antich, ha remarcat que aquestes dades demostraven que cal que les Illes disposin d'un sistema de finançament que deixi de perjudicar-les. **Les dades** El govern espanyol ha presentat dades calculades amb dos mètodes diferents; quan en el càlcul s'utilitza el flux de benefici (relaciona la despesa pública amb una comunitat independentment del lloc on es presta el servei públic), Madrid passa a la primera posició de comunitat amb més dèficit, seguida de les Illes, Catalunya i el País Valencià. Els diferents estudis sobre balances fiscals de l'any 2005 proporcionen xifres força diferents segons qui els ha fet. Així doncs, les dades de l'informe del ministeri espanyol d'Economia mostren que el dèficit fiscal de les Illes Balears és d'entre un 7,47 i un 8,56% del PIB calculant amb el flux de benefici i d'entre un 13,96% i un 14,20% amb el monetari. La Fundació Josep Irla l'establiria en el 16,9% del PIB. En el cas del País Valencià, les xifres del ministeri són d'entre un 3,22% i un 3,62% seguint els càlculs del flux de benefici, i d'entre un 6'32% i un 6'40% segons el monetari. L'estudi d'Irla situa el dèficit fiscal al 2,3%. Finalment a Catalunya

hi ha tres indicadors. D'una banda, les dades del ministeri espanyol, amb un dèficit que oscil·la entre el 6,38% i 6,69% calculant amb el flux de benefici i entre un 8,69% i 8,70% amb el monetari. En segon lloc, l'estudi de la Fundació Irla, que el situa al 10,2%. I, finalment, el de l'informe (pdf) del grup d'experts encarregat per la Generalitat que l'estableix en el 9,8% del PIB, és a dir, 16.735 euros. Ocaña ha volgut insistir en què la publicació de les balances respon a un compromís del govern espanyol i a la voluntat de ser transparents. Tot seguit ha afegit que amb aquestes dades a la mà, esperaven que no hi hagués que els no hi hagi més debats 'demagògics'. El secretari d'estat d'Hisenda espanyol ha dit que aquestes dades no es poden traslladar al debat sobre finançament perquè són càlculs diferents.

Reproduït de www.vilaweb.cat

DIMARTS, 15/07/2008

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Les Illes al límit! Jaume Carbonero i la massificació de Mallorca

En la roda de premsa de denúncia de la llei Carbonero, Margalida Ramis lamentava davant els mitjans de comunicació que la llei “que havia de servir per facilitar habitatges de protecció oficial a un preu digne hagi derivat en una llei per atendre els interessos dels constructors i promotors”.

Quan, cap a primer de maig d'enguany, la portaveu del GOB Margalida Ramis anunciava als mitjans de comunicació l'oposició del grup ecologista a la llei d'habitatge de Jaume Carbonero encara no sabíem la relació entre els projectes desenvolupistes del conseller i el promotor Vicenç Grande. Aleshores el GOB ja va posar el dit a la nafra amb el seu comunicat de 30 d'abril, un comunicat que podeu trobar al web dels ecologistes i que comença amb les frases: “El GOB demana que es resolgui l'accés a l'habitatge amb el que hi ha construït. No cal construir més! El GOB qüestiona el vertader objectiu de la llei Carbonero”. Tot ben clar i escrit amb lletres grosses. Però encara no relacionàvem la famosa construcció d'habitatge en sòl rústic (una llei ben absurda que va haver de ser aturada i reformada a iniciativa del Bloc, UM, Eivissa pel Canvi, el PP i finalment pel mateix PSOE) amb els negocis de construcció i promoció immobiliària de Grande.

En la roda de premsa de denúncia de la llei Carbonero, Margalida Ramis lamentava davant els mitjans de comunicació que la llei “que havia de servir per facilitar habitatges de protecció oficial a un preu digne hagi derivat en una llei per atendre els interessos dels constructors i promotors”.

El GOB, que en aquells moments no donava cap nom en concret, sí que ens obria els ulls quant a demagògia barata i les mentides del conseller d'habitatge. Margalida Ramis va ser prou clara en la seva compareixença davant la premsa de les Illes, i deia a qui la volgués escoltar que el rerefons de la llei Carbonero, l'objectiu final de la construcció en sòl rústic, no era facilitar habitatges a un preu digne als

sectors menys afavorits de la societat, sinó l'excusa per aconseguir que els promotors continuassin creixent i desenvolupant al màxim el sector de la construcció en un moment de recessió econòmica. Vet aquí la mentida de Carbonero: provar d'enganyar la gent dient que feia una política pels més desvalguts quan, en realitat, treballava per afavorir els promotors. Però el GOB, amb el comunicat del 30 d'abril, deixava en evidència l'operació Carbonero d'afavorir el ritme de construcció desmesurada al qual estaven acostumats els promotors i especuladors illencs.

Macià Blázquez, el president de l'organització ecologista, talment com també ho havia fet el Bloc, apuntava una munió de solucions alternatives al desenvolupisme de Jaume Carbonero. Per a no convertir les Illes en nous Hong Kong sense cap ni peus se suggerien idees quant a treure al mercat de lloguer els habitatges buits, incentivant els propietaris, avançant en la rehabilitació i, abans de destruir el sòl rústic, fer tot el possible per esgotar el sòl urbà i urbanitzable actual.

Gabriel Vicenç, el conseller de Mobilitat i Ordenació del Territori, ho havia explicat prou bé en l'article “Recuperar el territori, garantia de futur” quan escrivia, talment una resposta al desenvolupisme salvatge de Carbonero: “Els poders públics, d'acord amb el nostre Estatut (article 23 i altres) tenen l'obligació de protegir de forma efectiva els espais naturals, els espais agraris, i també tenen l'obligació de preservar el paisatge com a un valor cultural, social i un actiu econòmic del territori”. És a dir, una política ben contrària als acostumats desastres de Jaume Carbonero quant a la destrucció de recursos i territoris.

Però és ara, amb la suspensió de pagaments de Vicenç Grande, quan els mitjans de comunicació comencen a relacionar la famosa llei d'habitatge de Carbonero amb els interessos de construcció del mateix Grande. Com explicava un conegut articulista mallorquí, la fallida de Grande ame-

naça greument les possibilitats de portar a la pràctica la realització dels famosos 5.000 habitatges que volia construir el Govern. Escriu aquest articulista: “El cop per al Govern de Francesc Antich és de consideració. No només pel que fa als 5.000 habitatges que es volia construir –en terrenys en una part important de Grande, i ara no se sap què passarà...”.

Dels interessos especulatius de molts constructors illencs se n'havia parlat molt en temps de la lluita per salvar la Real, per aturar les manobres especulatives de Son Espases. Aina Calafat, la Plataforma Salvem la Real, Esquerra Unida i el PSM, capdavanters de la lluita en aquells temps. El PSOE també s'apuntava a les mogudes contra el “negoci” de Son Espases... Però d'aquella lluita valenta... què en queda, a no ser l'esperit valent i decidit d'Aina Calafat, la CGT, Maulets, els militants d'Urxella que donen suport a les reivindicacions de la Plataforma Salvem la Real? La nòmina institucional ha fet callar molts polítics professionals i ara mateix som testimonis de vergonyosos silencis que fan empegueir. La lluita contra l'especulació, cas de Son Espases, era una gran mentida. Tan sols era pur oportunisme per a gaudir dels sous i privilegis dels polítics del règim.

La relació entre els plans de Jaume Carbonero quant a la destrucció de sòl

rústic i els interessos de Grande, l'afavoriment dels interessos dels promotors que deia el GOB, ja són de domini públic i evidencien novament les acostumades mentides de professionals del romanço com el conseller d'habitatge, un personatge que ens volia fer creure que el preocupava la situació de les classes socials menys afavorides. Quin cinisme i quina mentida tot plegat!

El GOB i els errors del Govern: les anomenades Àrees de Reconversió Territorial, que varen constituir una de les “propostes-estrelles” del Pla aprovat per UM-PP, no seran eliminades. És una nova victòria d'Unió Mallorquina i del PP, amb el consentiment dels partits que governen en el Consell de Mallorca.

Les anomenades Àrees de Reconversió Territorial, que varen constituir una de les “propostes-estrelles” del Pla aprovat per UM-PP, no seran eliminades. És una nova victòria d'Unió Mallorquina i del PP, amb el consentiment dels partits que governen en el Consell de Mallorca.

Sortosament, el GOB, com ja ho va fer en el seu moment amb l'absurda llei Carbonero, una absurda llei desenvolupista que afavoria els interessos dels promotors i destruïa més sòl rústic, més territori, més recursos,

ha alçat la veu i ha denunciat el desastre que pot significar l'incompliment d'un dels punts essencials del pacte de governabilitat que signaren l'any passat PSOE, Bloc i UM. En declaracions a la premsa, els portaveus del GOB han denunciat que la presidenta del Consell, Francina Armengol, "ha donat el braç a tòrcer davant les pressions d'UM per no eliminar les àrees de reconversió territorial incloses al Pla Territorial de Mallorca". Ens trobam davant un nou incompliment com el de Son Espases? Ja està bé que s'hagi aconseguit la desclasificació des Guix, tothom ho ha celebrat, però al pacte entre els socis de govern, allò que ens varen fer creure, allò perquè sortirem al carrer tants i tants de milers de mallorquins i mallorquines era per salvar La Real, per no fer l'hospital de Jaume Matas, per aconseguir eliminar les Àrees de Reconversió Territorial. A vegades sembla que els polítics professionals ens tenen per beneïts, que no tenim memòria i poden fer i desfer com volen, sense atendre a les conseqüències dels seus actes.

Davant aquesta nova claudicació als poders fàctics encimentadors de les Illes, el GOB ha fet públic un dur comunicat de protesta en el qual mostra tot el seu desencís i decepció davant tants incompliments de promeses electorals. Sota un encapçalament que diu "El GOB considera un greu error i un incompliment el no eliminar les ART" explica el significat de tot aquest embalum que, en el fons, pot amagar tènibles operacions especulatives al servei dels destructors de les Illes. Com diu l'organització ecologista: "A aquestes 'operacions de millora de la qualitat urbanística' se'ls assignava el 30% del creixement de sòl urbà previst pel Pla. En realitat, el Pla utilitzava aquesta etiqueta per referir-se a operacions ben dubtoses, que han motivat, en alguns casos, la seva investigació per part de la justícia i en relació a la qual hi ha imputats alts càrrecs d'UM i PP".

Però, talment com va acórrer amb el cas de la famosa llei del conseller d'Habitatge Jaume Carbonero, quan ens volia fer creure que la construcció en sòl rústic era per afavorir l'accés a l'habitatge de les classes populars, mentida que també va ser denunciada pel GOB, ara, altra volta, els polítics als quals hem ajudat a assolir la gestió del sistema ens expliquen romanços de mal pagador. Amb la "fórmula" màgica, en realitat una mala rondalla per a infants, que l'acord de l'actual equip de govern significa "que en les Àrees de Reconversió Territorial (ART) no es podrà construir en la present legislatura", pretenen entabanar-nos.

Però Miquel Àngel March ho deixà ben aclarit en la seva compareixença davant els mitjans de comunicació quan qualificà aquest acord trampós d'"intolerable" i un "pas endarrere" en les promeses fetes quant a promoure des de les institucions un canvi del model territorial que s'ha anat desenvolupant fins ara mateix. Per a Miquel Àngel March aquestes famoses Àrees de Reconversió són l'excusa per a continuar urbanitzant les Illes en classificar el sòl rústic com a urbanitzable. I no parlem de les investigacions de la Fiscalia Anticorrupció al respecte, amb munió de polítics en actiu que són imputats d'accions il·legals.

Tot plegat, com en el cas de Son Espases o el de la construcció del camp de golf de Son Bosc, les obres del qual començaran el mes vinent, ens torna a fer veure les mentides de molts dels polítics professionals que, amb el nostre vot i suport, hem situat a recer del poder pensant que podrien fer una política diferent de la que ens tenien acostumats els partits de dreta.

Que no ens vénguin amb cançons! Si no s'eliminen aquestes Àrees de Reconversió, i l'acord actual ni les suspenen ni les elimina, el que ha fet aquesta gent és deixar les portes obertes per a l'encimentació futura. Caldria demanar als partits del pacte de governabilitat que siguin més coherents en el seguiment del que prometen i en el compliment dels acords signats. En cas contrari, l'electorat progressista arribarà a la conclusió que, com en el cas de Son Espases, els nous gestors que imaginàvem que aturarien l'encimentament actual, l'únic que fan és continuar l'anterior política depredadora. No era això, companys, no era això!

La gent amb més prestigi de les Illes quant a la lluita conservacionista, el GOB, ja ho va dir en el seu comunicat de 30 d'abril. El Bloc sempre ha insistit que no es pot continuar destruint sòl rústic. Macià Blázquez ha suggerit nombroses alternatives a les ànsies constructores de Jaume Carbonero. Qui més qui manco ja sap que, pel camí iniciat pel franquisme i continuat pels actuals encimentadors, anam a una absurda massificació, a convertir-nos en un nou Hong Kong, saturat i inhabitable.

Amb una mica de retard m'he absentat que Guillem Ginard, el batle d'UM de Campos, ha pugat de valent per preservar el poble de l'encimentament i la massificació programada pel conseller d'Habitatge Jaume Carbonero. Una proposta, la de Carbonero, desencertada com la majoria de les seves, que, sortosament per a Campos!,

ha pogut ser aturada a temps.

Recordem que Carbonero volia construir més de quatre-cents 400 habitatges de protecció oficial, sense cap mena de consideració per l'impacte que produirien en una població saturada de cotxes, amb problemes d'infraestructures sanitàries i d'ensenyament. On treu cap voler augmentar de cop la població d'un dels nostres pobles en prop del vint per cent? Follia i desbarats d'un mal planificador, un personatge, el conseller d'Habitatge, especialitzat a cometre errors que sempre van en perjudici dels interessos populars i, de retop dels de les forces progressistes. Ben igual que a l'anterior Pacte de Progrés, quan cessà de forma autoritària i sense cap mena de consideració l'eficient funcionària de l'IBAVI Margalida Lliteres, una injustícia que perjudicà força gent del poble i que comportà la pèrdua de centenars de vots progressistes, cosa que contribuï, volgués o no el conseller, al retorn de la dreta al poder.

En relació a la preservació de Campos, a la protecció dels nostres minvats recursos i territori amenaçats per les propostes de Jaume Carbonero, ja he escrit alguns articles. La victòria del poble de Campos, la lloable lluita de Guillem Ginard contra aquestes barbaritats constructives, també és una mica meua. I cal deixar-ho ben escrit damunt els papers. El meu ha estat un petit granet d'arena en aquest combat constant en defensa del que és evident: que no podem continuar més amb el model de pseudodesenvolupament salvatge heretat del franquisme. Ja n'hi ha prou de ciment, de destrucció de sòl rústic, de fer feina per als promotors, com molt be denuncià el GOB en el seu moment! Com va explicar l'organització ecologista per boca de Margalida Ramis, la llei Carbonero, "que havia de servir per facilitar habitatges de protecció oficial a un preu digne, ha derivat en una llei per atendre els interessos dels constructors i promotors". Ningú no pot ser més clar. Les mentides de Jaume Carbonero no són més que això: mentides que a ningú no enganyen. El conseller ha perdut tanta credibilitat en tots aquests anys de pèssima gestió que quan diu que es preocupa pels interessos de les classes menys afavorides, tothom fa la gran riallada. La gent amb més prestigi de les Illes quant a la lluita conservacionista, el GOB, ja ho va dir en el seu comunicat de 30 d'abril. El Bloc sempre ha insistit que no es pot continuar destruint sòl rústic. Macià Blázquez ha suggerit nombroses alternatives a les ànsies constructores de Jaume Carbonero. Qui més qui manco ja sap que, pel camí iniciat pel franquisme i con-

tinuat pels actuals encimentadors, anam a una absurda massificació, a convertir-nos en un nou Hong Kong, saturat i inhabitable. És aquesta la Mallorca, les Illes que volem deixar als nostres fills? És per això que hem sortit tantes vegades al carrer per defensar la terra de malfactors i especuladors de tot tipus?

El problema és que si Campos s'ha salvat dels desastres orquestrats per Jaume Carbonero, ara no sabem què es pot esdevenir a Manacor, que és l'indret substitutori que ha trobat el conseller per a bastir els seus quatre-cents habitatges de protecció oficial. Els problemes han començat novament, ja que, com hem vist i comprovat al llarg dels darrers anys, allà on intervé Carbonero sempre hi ha problemes i sempre en perjudici de les forces progressistes que hem contribuït a foragitar del poder la dreta depredadora. No s'adona aquest personatge que ens fa malbé la feina de suport a una política diferent de l'acostumada encimentació desenvolupista, que fa perdre credibilitat al president Antich, al Bloc, als republicans que donen suport al pacte de governabilitat? Quan deixarà de perjudicar-nos amb les seves bogeries sense sentit?

La dirigent d'ALM-UM i actual consellera de Medi Ambient, Catalina Julve, ja ha donat a conèixer el seu desacord amb el fet que Manacor hagi d'assumir el que Campos ha rebutjat. Catalina Julve ha declarat als mitjans de comunicació que portar endavant la construcció de quatre-cents habitatges de protecció oficial de la manera com es planteja és "absurd i inasumible" i suposa "degradar un barri residencial a l'entrada de la ciutat, que ja comença a estar saturada". La consellera insular de Medi Ambient ha afirmat que demanarà a UM i al seu president Miquel Nadal que s'estudii a fons proposta tan desencertada.

Jaume Carbonero mai no escolta la veu d'organitzacions ecologistes com el GOB, d'assenyats lluitadors per la preservació dels nostres minvats recursos i territori com Macià Blázquez. Un article per a la reflexió de promotors, encimentadors i amics dels promotors, seria el que el president del GOB publicà fa poc i que es titulava "El faraó Francesc Antich". Potser seria hora que atenguem els suggeriments de la gent que estima les Illes de veritat i es deixi de "mesures anticíclics" que no tenen res a veure amb una política de sostenibilitat.

NORMOPATIA, CONFORMISME, GREGARISME SOCIAL.

1ª part: POR A SER
DIFERENT: PER
L'HORIZONTAL
(NATURA HUMANA).

Recull a càrrec d'en

Ricard-Joan Colom

[Pot ser lliurement
reproduït, si és en llengua catalana
i sens afany de lucre].

“...Pugna en mi el nihilista i el gregari. I en arenys morts recal en fals llagut” (Josep-Vicenç Foix, 1893-1987, poeta català).

VIRTUTS, MAL I GREGARISME

“La primera (raó per la qual la gent actuen) és el desig de distingir-se dels altres per mitjà d'accions insignificants, a voltes, inclús, dolentes; la segona és el desig de ser elogiat per accions útils i bones. (...) (Exemples de) la primera: ballar bé; (de) la segona: ser considerat entre els homes com una persona bona i intel·ligent” (“*Diaris*”, 1895-1910, Lev Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

“No pot existir cap bondat on la gent no n'és conscient” (Joan Lluís Vives, 1492-1540, humanista i filòsof valencià, acaçat per la Inquisició espanyola pel fet de ser jueu, exiliat a Flandes).

“Sies virtuós i et tindran per excèntric” (*Mark Twain*, 1835-1910, escriptor i periodista estadounidense).

“Hauríem de penedir-nos en aquesta generació, no tant de les males accions de la gent perversa, sinó

de l'astorador silenci de la bona gent” “A muntó persones no temen res amb més paor que de prendre postura que destaquí gaire i clarament del parer general. La tendència de la majoria és la d'adoptar un punt de mira tan ambigu que ho inclourà tot, i tan popular que hi inclourà tothom. Ningú que acaroni idees altes i nobles les deu amagar sota una aparença d'aridesa per por a ser anomenats diferents” (Martin Luther King, Jr., 1929-1968, líder afroamericà i pastor baptista pels drets civils i contra la guerra del Vietnam).

“Un hom pot ser un heretge de la veritat si creu en les coses sols perquè el seu pastor així ho diu, o perquè l'assemblea així ho determina, sense conèixer cap altra raó; encara que la seva fe sia verdadera, la mateixa veritat que enclou s'esdevé heretgia” (“*Aeropagítica*”, 1667, de John Milton, 1608-1674, escriptor anglès).

“Germans, per la misericòrdia que Déu ens té, us exhort a oferir-vos vosaltres mateixos com una víctima viva, santa i agradable a Déu: aquest ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte” (Lletra de Pau als Romans 12:1-2, ca. 58, de Corint estant).

“El diable ajuda els seus” *Cadascú prefereix algú de la mateixa condició.* (Refrany català).

“Igualment quan hom parla del “Maligne”, i hom diu que el món sencer jeu en el seu poder (no tindria sentit dir que el món sencer jeu en poder de si mateix -1 Jn. 5, 19), o bé hom demana a Déu de guardar els creients d'ell, malgrat no retirar-los del “món”, un món que ha “odiat” els deixebles. Hi ha, per tant, una certa personificació, de vegades, del “món”: aquest té malícia, estima, és jutjat, no hi veu, no coneix, dóna una falsa pau, s'alegra, avorreix, escolta, etc. Això és compatible amb la idea d'un caràcter col·lectiu del món, entès com “els qui s'oposen a Déu”, considerats no sols individualment, sinó com a col·lectivitat” (Dr. Ignace de la Potterie S.J., jesuïta francès, professor emèrit del Pontifici Institut Bíblic).

“No us emmotlleu en aquest món” (Lletra de Pau als Romans 12:2, ca. 58 de Corint estant).

“És que no sabeu que l'amistat del món és enemistat amb Déu?” (Jaume 4:4, Epístola del “germà de Jesús”, es tracta de l'apòstol suposadament soterrat a Compostel·la—malgrat que mai no sortí de Palestina, on morí màrtir).

“No t'afegiràs a la majoria per cometre mal ni faràs de testimoni en un procés decantant-te a la majoria en contra de la justícia” (*Èxode 23:2*, llibre sobre la fugida dels israelites cap a la Terra promesa, atribuït a Moisès, ca. 1350-1230 a. C.).

“Qualsevol ximple intel·ligent pot fer les coses més grans, més complexes i més violentes. És menester un toc de geni -i molt coratge- de moure's en direcció contrària” (E. F. Schumacher, 1911-1977, economista alemany en Gran Bretanya).

“Aquest món en el qual vivim, ple de rutines, passivitat, mesquinesa, capritxos, falta de lògica, aspectes negatius que semblen a primera vista simples formigues inofensives però que, amb el temps i el gregarisme social, es converteixen en lleons devoradors, en les pitjors hecatombes que, cíclicament, sofreix la Humanitat” “Les injustícies no són tant producte d'una manca de sentit de justícia per part de la gent, com el resultat d'interessos actuant sobre l'enorme rutina i inèrcia del gregarisme de la massa

atabalada i desmotivada” (Autocitacions).

GREGARISME, SENTIMENTS, AUTOREPRESSIÓ I XAFARDEIG

“Els homes s'empetiteixen en aplegar-se: són els diables d'en Milton, obligats a fer-se pigmeus per entrar dins el Pandemòni. Anihilen llur propi caràcter per temor d'atraure les mirades i l'atenció i s'aboquen a la nul·litat per tal de defugir el perill de veure's pintats” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

“En tota societat els homes són jutjats, no pas pel que fan o pensen, sinó per les aparences i, millor encara, per la part de les aparences que és enregistrada socialment” (*André Maurois* [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

“Un solitari, qui no sol parlar del que veu o sent, té experiències mentals que són de seguida més intenses i menys articulades que no les d'un home gregari” (“*Mort a Venècia*”, 1911, Thomas Mann, 1875-1955, escriptor alemany antinazi).

“No, amb 14 anys no podia comprendre son pare, car, per aqueixa època, encara no el veia amb els propis ulls, sinó amb els ulls dels altres, amb els d'aquells qui, com després va poder adonar-se'n, eren enemics declarats de l'enginyer Werfell. A Obaba deien que era un home orgullós i intractable; i això mateix en pensava ell...I, en realitat, acceptava aquella imatge perquè en mancava de qualsevol altra” (“*Obabakoak*”, 1989, de Bernardo Atxaga [Joseba Irazu Garmendia], *1951, escriptor basc).

MANCA DE PERSONALITAT, CLONS, NATURA HUMANA GREGÀRIA, LA REPUTACIÓ

“Hi ha gent tan plena de sentit comú, que no els queda ni el més petit racó per al sentit propi” (Miguel de Unamuno, 1864-1936, pensador i escriptor basc espanyolitzat, mort presoner pels feixistes).

“Digues-me amb qui vas i jo et diré què fas” (Refrany català).

“Les persones precabudes i atentes, sempre cercant de preservar la pròpia reputació... mai no poden realitzar-hi cap reforma” (Susan Brownell Anthony, 1820-1906, reformadora quàquera i feminista de Massachusetts).

“La gent de la ciutat aparenten gran saviesa i coneixença, però la seva fantasia és sempre falsa car sols són experts en la imitació” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

“Algunes persones enfoquen la pròpia vida de manera que viuen d'entremesos i guarnicions. El plat principal no el tasten mai” (José Ortega y Gasset, 1883-1955, filòsof republicà jacobí de Madrid adoptat pel franquisme).

“Es demana per què canvien les coses si la gent és sempre la mateixa, tan plena de suficiència, tan cofoia, ben instal·lada en les seves certeses i medi-

ocritat" (*"Diada de silenci a Tànger"*, de Taher Ben-Jalun, escriptor marroquí).

● "Quan les persones tenen llibertat per a fer el que volen, en general comencen a imitar-se mútuament" (*Françoise Sagan*, [Françoise Quoirez], 1935-2004, novel·lista francesa).

● "L'home és una criatura gregària, tant més mentalment que físicament. Pot agradar-li de passejar tot sol però no li plau romandre sol a l'hora de tenir una opinió" (Autor desconegut).

● "Allò que el savi vol ho busca en si mateix, el 'poble' ho busca en els altres" (Confuci, [Kung-Fu-Tsé, Kung Fu Zi o K'ung Fu Tzu], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

● "Poques persones són capaces d'expressar equanimitat opinions que difereixin dels prejudicis de llur ambient social. La major part de la gent és fins i tot incapaç de formar tals opinions" (Albert Einstein, 1879-1955, científic judeoalemany nacionalitzat nord-americà, Premi Nobel de Física del 1921).

● "Menja merda, 40.000 milions de mosques no poden anar errades" (Grafit, pintada o lema contracultural).

● "La virtut, en la demanda social, és la conformitat. I pateix aversió contra l'autoconfiança. No s'estima les realitats ni els creadors, sinó les nomenades i els costums" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador nord-americà).

GREGARISME, SUPERFICIALITAT, ESTUPIDESA

● "La decisió no cal que sia lògica: és unànime" (No en consta l'autor).

● "Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar" (Martin Luther King, Jr., 1929-1968, líder afroamericà i pastor baptista pels drets civils i contra la guerra del Vietnam).

● "Quan estic entre boigs, m'hi faig passar" (Diògenes de Sinop el cínic, 413-323 a. de C., filòsof grec).

● "És menester, per conservar l'equilibri, tenir situacions intermitges, concessions, compromisos i pactes. I aquell qui té la pretensió antinatural i antropomorfa de no viure superficialment, de no acceptar la superficialitat, les concessions en aquest món, aquell que vol arrancar-se amb violència eixa sèrie de lligams que formen una ret teixida pels segles, aquest s'oposa no sols a la humanitat, sinó a la natura" (Stefan Zweig, 1881-1943, escriptor austríac).

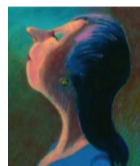
● "La forma mental de l'Encadenament és l'estúpida lògica de la rutina que no ens fa pas fer les coses perquè semblen assenyades, sinó que ens les hi fan parèixer perquè la gent les fa i prou" (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, a *"Peregrinatge a les fonts"*).

● "La nostra societat tolera la vida completa, l'amor tant a l'esperit com a la natura, sols en l'artista, però únicament perquè no el prenen seriosament, perquè el consideren una entreteniment irrellevant. L'home de pregona saviesa espiritual també és irrellevant per a aquesta societat, sia o no entretingut. Aquest fet no és talment només en temps recents, sinó que ve esdevenint-se des de fa segles, perquè durant segles la

societat ha estat formada precisament per eixos éssers humans que estan tan enganyats per les convencions de les paraules i de les idees com per a creure's que hi ha una opció real entre els grans apòsits de la vida: entre el plaer i el patiment; el bé i el mal, Déu i Satanàs, l'esperit i la natura" (*"Açò és allò"*, Alan W. Watts, 1915-1973, filòsof anglo-nord-americà).

● "En el progrés de la divisió del treball, l'ocupació de la gran majoria d'aquells que viuen del propi treball, això és, del gruix de la gent, acaba limitant-se a unes poques operacions simples, una o dues. Però la intel·ligència dels homes ve formada necessàriament per les ocupacions ordinàries. Un home que passa sa vida sencera tot realitzant unes poques operacions simples, els resultats de les quals són sempre els mateixos, no té oportunitat d'exercitar la seva intel·ligència o la seva inventiva, de cercar solucions per a resoldre dificultats que mai no se li presenten. Perd l'hàbit de tal gimnàstica, i es converteix en una criatura humana tant estúpida com pot ser-ho. La seva letargia mental el fa no sols incapaç de gaudir o de participar en una conversa nacional, sinó àdhuc de concebre sentiments generosos, nobles o tendres i, per consegüent, de formar-se judicis precisos respecte a molts d'aquests sentiments, fins i tot en els mes corrents problemes de la vida. És del tot incapaç de formar-se un judici dels interessos grans i extensos del país; i a menys que, per tal de fer-lo canviar es realitzin grans esforços, serà igualment incapaç de defensar el seu país en una guerra. Sa vida uniforme i estantissa corromp naturalment la valor de la seva ment..." (*"La riquesa de les nacions"*, d'Adam Smith, economista escocès liberal, fundador de l'economia política, 1723-1790).

● "La mediocritat és ara, com abans, perillosa, generalment fatal, per al poeta; però inclús entre els escriptors de prosa reeixits, els qui s'aixequen sensiblement per damunt d'això són raríssimes excepcions" (William Ewart Gladstone, 1809-1898, primer ministre liberal anglès).

GREGARISME I PREJUDICIS CONTRA GENT

● "A nosaltres, per contra, si bé no us ofenem, igual que la majoria, sols en sentir-lo, ens teniu oi pel nom; no som mereixedors d'odi, ans és la injustícia rea de càstig". "...ja que els jutges no indaguen si l'acusat ha comès cap tort, sinó que s'escandalitzen pel nom com si fos un crim" (Súplica a favor dels cristians, d'Atenàgores, apologeta cristià del s.II, adreçada als emperadors filòsofs Marc Aureli i Còmode).

● "*El anticatalanismo belicoso alcanza en Castilla a todas las clases de la población. El núcleo de la catalanofòbia no se encuentra solamente en la aristocràcia castellana y en los generales, en el medio servil de los profesores y abogados*" (A. Sieberer, autor austríac, *«España frente a Cataluña»*, pàg. 145, 1944).

GREGARISME, DIVERSIÓ, LLEURE

● "Blancs i negres sortiren dels bars dels rodals, de les portes fosques i pudentes, dels hotels plens de puces, de les cafeteries, restaurats barats i tinysos,

dels salons d'enllustradors, de les sales de joc; marietes i prostitutes, parroquians de bars i estranys de la zona que s'havien aturat per menjar qualsevol cosa, pocalotes i tararots que cercaven alguna cosa amb què entretenir-se, lladres i pispes que cercaven víctimes. L'escena era com un carnaval. Feia calor. A muntó anaven bufats. Uns altres no tenien res millor a fer. Es van afegir al carnaval, tot creient que els duria cap a qualque festa, alguna orgia sexual, a un ball de monyes, a un festival de cervesa, a un partit de beisbol. Els blancs se sentien atrets pels negres. Els negres se sentien atrets pels blancs" (*"Un cec amb una pistola / Hot day, hot night"*, 1969, novel·la negra d'en Chester Himes, 1909-1984, escriptor afroamericà).

● "Jo també em lliurí agosaradament a diversos i foscos afectes i passions, i talment s'enlletgí la bellesa de la meua ànima; i, en agradar-me jo mateix i en desitjar agradar i semblar bé als ulls dels homes, esdeinguí pudor i podridura als Vostres" (*"Confessions"*, d'Agustí de Bona, 354-430, Pare llatinoafricà de l'Església).

● "Per a molta gent el gitano té gràcia. Jo ho dubt. La seva gràcia és protocolària, una cosa com és avui la gràcia andalusa, que està molt reglamentada, dosificada i fins i tot pot ser fixada en receptes" (Pío Baroja, 1872-1956, novel·lista i metge foraster, membre de la generació del 98).

● "Si les gents fessin ús del pensament per a allò per al que van ser creades, cap vivent riuria" (*"Tawq al-hamâna / El collar de la coloma"*, obra cimera de la literatura andalusí, Xàtiva, 1022, escrita a l'exili per Ibn Hazm "de Còrdova", *994-+1063, poeta, polígraf).

● "Milers d'espècies animals estan en procés d'extinció per les mateixes raons bàsiques de fons que milers de llengües i cultures tradicionals ho estan: pel consumisme descontrolat, pels interessos transnacionals, pel gregarisme i per l'estupidesa humana, sempre capaç d'avançar qualsevol desastre i qualsevol infern a la terra" (Autocitació).

● "A foc i casament hi va tota la gent" (Refrany català).

GREGARISME I GÈNERE

● "L'amor és un home i una dona que estan conformes en un punt i disconformes en tots els altres" (Enrique Jardiel Poncela, 1901-1952, escriptor humorista foraster).

● "La personalitat de la dona és poc personal, o dit altrament, la dona és més aïna un gènere que no pas un individu" (José Ortega y Gasset, 1883-1955, filòsof republicà espanyolista).

● "Fins que els grups de drets masculins, els grups de pares i els antifeministes no s'adonin que estan en el mateix vaixell i comencin a cooperar entre si, continuarem com a veus calmades i aïllades enmig el salvatgisme. Units podrem trencar la censura, el gregarisme mental i la ideologia induïda, abastar als altres i bastir quelcom que pagui la pena. El nostre major enemic és el feminisme, el nostre segon enemic és l'ego masculí i la natura competitiva. Posar el teu ego contra la cooperació és condemnar el moviment" (Alan Carr, President d'*International Men Network*).

Receptes per pal·liar la crisi

Fugint d'exercicis de retòrica zapaterils o propis de venedors de fum de divers pelatge i condició, convendrem que, efectivament, hi ha crisi. Som a les portes d'una crisi econòmica que, així ho hem d'esperar, no constituirà un daltabaix. Però no podem amagar el cap sota l'ala, com fan els estruços, i negar l'evidència. S'està entrant, a nivell global, no només en una desacceleració, sinó, planament i llisament, en una crisi. Com ocorre sempre, un dels aspectes fonamentals de la crisi guarda relació amb l'energia. El petroli s'ha encarit de manera meteòrica, i això afecta tots els ordres de l'economia. No sóc dels que pensen que el petroli s'ha encarit bàsicament i fonamentalment perquè hi ha uns quants pèrfids especuladors que es dediquen a fer cabassos de diners a costa dels pobres usuaris de benzina i d'altres derivats del petroli. Tampoc sóc tan ingenu de pensar que, al cap i a la fi, en tenen la culpa, sobretot, sàtrapes del petroli com Ahmadinejad o Hugo Chávez (les lectures i els lectors d'aquest quinzenari ja saben quanta simpatia em desperten aquests personatges; però, aquesta vegada, sense que serveixi de precedent, no són els culpables bàsics de la desgràcia mundial). Si el preu del petroli no es dispara per culpa de pèrfids especuladors de grans corporacions ni de dictadoretxos del tres al quart, per què deu ser? Sembla evident que la primera de les causes és que la demanda està augmentant vertiginosament, mentre que l'oferta no creix al mateix ritme. Resulta que hi ha més de mil milions de xinesos i més de mil milions d'hindús que, vés per on!,

volent anar amb cotxe, disposar d'electricitat a ca seua i, si és possible, gaudir de les comoditats de la rentadora i l'aire condicionat. Això requereix molta energia. De la mateixa manera que la crisi alimentària (continuant dins la crisi) no es produeix fonamentalment per la disbaixa dels biodièlsels, sinó perquè dos mil milions de persones s'estan sumant a aquesta mania occidental de voler menjar carn.

Siga com siga, estam entrant en una crisi, per molt que aquesta—des de la meua intuïció particular, no basada en gran ciència—no vagi a ser res de l'altre món. I alguns pretenen, a partir d'una ingenuïtat manifesta, que el govern de les illes Balears pot tenir una intervenció decisiva sobre la crisi. Des del meu modest punt de vista de profà tant en economia com en qüestions d'energia, diria que a la crisi, des de les nostres illes, només se li poden posar alguns pedaços calents. Això sí que es pot fer, però no gran cosa més. Alguns d'aquests pedaços calents, emperò, podrien contribuir a alleujar-ne considerablement les conseqüències.

Si vertaderament es pogués aprofitar el fet de tenir a Madrid i a Palma governs de color polític si més no paregut, seria el moment d'aconseguir un finançament autònom com pertoca. Si l'immaculat Zapatero tengués tant tarannà com els seus acòlits preconitzen, ja estaria traient diners d'alguna de les arques de l'estat per abocar-los al finançament de la comunitat mal anomenada autònoma de les illes Balears. Si tenir un govern suposadament amic a Madrid no ens

serveix per això, per què ens pot servir? Una injecció d'uns quants centenars de milions d'euros a les arques del govern de les Balears, com a mínim, permetria de respirar una mica.

I, si a les Balears i Pitiüses hi hagués una societat civil mínimament vertebrada, unes organitzacions empresarials mínimament coherents i una iniciativa privada mínimament independent, Zapatero, amb tarannà o sense, hauria de cedir a les nostres justes demandes. Però, malauradament, la societat civil, les organitzacions empresarials i la iniciativa privada de les illes Balears porten patint l'abús des de l'època matussalèmica i ho continuen aguantant amb la mateixa tranquil·litat que si fossin els tres-cents d'Espartera.

Per posar el paraigües necessari, emperò, no ens podem refiar de les bones intencions del govern de torn de Madrid (de bones intencions, ja ho diu la saviesa popular, l'Infern n'és ple). Ara el que toca és reivindicar, com ja va fer en el seu moment el Cercle d'Economia, i quinze anys abans Esquerra Republicana, el Concert Econòmic per a les Illes Balears.

Pagant ni que fos una part del deute històric que l'Estat té amb la nostra comunitat autònoma, articulant un concert econòmic i no interferint descaradament en la nostra economia, estic ben convençut que la crisi, per a la gent de les Balears i Pitiüses, probablement seria prou més suportable.

Bernat Joan i Marí,
dirigent d'Esquerra.

Agressions lingüístiques

L'OCB considera inacceptable l'agressió forastera contra el carter de Cala d'or

L'Obra Cultural Balear considera inacceptable el cas del carter Jaume Estelrich, agredit per l'encarregat del bar Es Caliu de Cala d'Or per dir el seu nom en català. Per a l'entitat, aquest fet representa una passa més en l'escalada d'agressions produïdes a Mallorca per motius lingüístics. Segons l'OCB, els casos denunciats fins ara es limitaven, amb poques excepcions, al maltractament verbal. L'entitat es solidaritza amb l'afectat i fa constar la seva repulsa pels fets. L'agressió es va produir ahir al Bar Es Caliu de Cala d'Or, on s'havia desplaçat el carter per demanar una informació rela-

cionada amb la seva feina. La conversa, que va derivar en una discussió, es va produir en castellà. Finalment, l'agressió tengué lloc quan l'encarregat del bar li va demanar el nom i Jaume Estelrich l'hi digué en català. El carter ja ha denunciat els fets davant la justícia. L'Obra Cultural Balear considera que casos com aquests són el resultat d'un clima d'impunitat i de menyspreu cap a la diversitat lingüística impulsat des de determinats sectors polítics, intel·lectuals i mediàtics. En aquest sentit, l'entitat ha remarcat un augment exponencial dels casos de discriminació lingüística durant els darrers anys, molts d'ells a àmbits

oficials com ara la salut, la justícia o la seguretat ciutadana. També el món comercial i de la restauració ha estat una font constant de conflictes. L'OCB també assenyala com a causa la manca de voluntat de reconèixer i de fer pedagogia de la pluralitat lingüística per part de les institucions de l'Estat. A més, segons l'entitat, la no equiparació de drets i deures entre castellà i català a l'Estatut de Balears també dóna ales a les actituds hostils a la llengua catalana..

Reproduït de
www.tribunamallorca.org
24/07/2008 · Palma

La frontera catalana del sud

La defensa de la integritat territorial d'una nació oprimida és l'eix central de la lluita d'alliberament nacional. En general, la metròpoli (és a dir, les classes dominants de la nació opressora i el seu estat), amb l'excusa de determinats fets històrics o sense cap excusa, fa per esquarterar administrativament i política el territori de la nació dominada, amb la finalitat d'afeblir-la i d'aconseguir integrar-la més fàcilment, per parcel·les, començant per les parcel·les que li són més pròximes, que li són frontereres.

Aquest comportament, observable arreu, és paradigmàtic en el cas de la nació catalana, on la parcel·la més pròxima a la metròpoli, més intervinguda per ella i més ocupada és el País Valencià. La tàctica imperialista susdita, que es pot resumir asèpticament amb el mot d'ordre «desvincular del nord i vincular al ponent», té com a exemple més conegut la construcció de l'autovia i el TGV Madrid-València i, alhora, l'obstrucció comunicacional, per carretera i ferrocarril, entre Castelló i Tarragona.

Tanmateix, allò de «desvincular del nord i vincular al ponent» esdevé recurrent i també s'aplica a parcel·les dintre de la parcel·la, com ara la província de Alicante respecte de la resta del País Valencià (i de Catalunya completa) —ni tan sols no volen connectar amb ferrocarril Dénia amb Gandia—; o la mateixa ciutat d'Alacant respecte de València (i de Barcelona); o la Vega Baixa del Segura, feta murciana i espanyola, respecte d'Alacant.

Enfront de tot això, és fonamental defensar la nació completa, que arriba fins on arriba la toponímia catalana, fins on les pedres són testimonis d'una gent, d'un poble que ha resistit i resisteix la petjada imperialista d'una secular ocupació poblacional i lingüística. I cal fer-ho per principi, per solidaritat amb els connacionals de la frontera i per conveniència de tots, fins i tot dels que tenen la frontera més lluny.

MIQUEL ALEMANY I BATLLE

A la fi ho ha aconseguit, quasi vint anys després el Club Esportiu Atlètic Balears torna a una categoria superior que perdé l'any 1990.

Des d'aleshores ha plogut molt, temporada rera temporada, el club blanc i blau intentava pujar a Segona "B", fins que el dia 15 de juny d'enguany pogué cantar l'aliró.

L'equip mallorquí de la Via de Cintura de Palma feia molt d'anys que feia tot el possible per ascendir, però s'estavellava quan jugava la lligueta davant equips catalans, valencians i murcians.

Fa poques temporades, a una assemblea del futbol espanyol, es decidí posar fi a aquest sistema per pujar de categoria. Es va decidir que per dues eliminatòries a jugar entre qualsevol equip que formaven part de la 3ª Divisió. Les eliminatòries es decidien per sorteig a dos partits.

La temporada en que s'ha aconseguit el premi de pujada a una divisió superior començà l'estiu de l'any passat.

Ferran Crespí i Luque fou nomenat president del club en substitució de Damià Estelrich, continuant el senyor Mathias Kühn, com principal benefactor econòmic.

El canvi ha estat a la llarga molt positiu. Els resultats de la gestió parlen per si mateixos. Sota les ordres de Ferran Crespí, les categories inferiors del club (cadets, infantils i juvenils) han donat una bona empenta al club.

A més del Campionat de Lliga de Tercera Divisió, els cadets i infantils han guanyat la lliga a les seves respectives categories. La pedrera balearica ha demostrat ser dinàmica, activa amb jugadors que en un futur si tot marxa bé jugaren amb el primer equip i potser siguin internacionals.

Tot aquests èxits de la joventut balearica son deguts al treball de Ferran Crespí i els seus col·laboradors.

Jeroni Petro ha aportat el seu gra d'arena perquè el club pogués anar endavant. El nostre amic

Jeroni, enciclopèdia viva de l'Atlètic Balears, duqué les gestions per modernitzar l'estadi.

Com a president de la Junta Procamp de l'Estadi Balear, negocià amb la senyora Catalina Cirer, aleshores batllessa de Ciutat perquè l'equip de tota la seva vida, tingués unes bones millores, com arreglar la gespa i part de les graderies.

L'Estadi de la Via de Cintura millorà les seves infraestructures gràcies a les seves gestions.

Recent començada la temporada, el club li tributà un homenatge. Jeroni Petro rebé l'insignia d'or del Atlètic Balears. El nostre estimat amic encara dona bons serveis al club dels seus amors. La seva experiència serveix de molt al club blanc i blau.

Els jugadors de la plantilla han estat els principals artífexs del ascens de categoria. Podem destacar al màxim goleador Lucas, que malgrat al temps en que estigué lesionat, pogué ficar quinze gols.

L'afició l'ha adorat. Els membres del Penya "Revolta Blanc i Blava" l'han animat sempre amb els seus grits de "Pichichi Lucas".

Altres bons jugadors amb que compte el club blanc i blau destacats aquesta temporada han estat el lateral Pablo, Santos, Nando, el capità Rodri i el davanter Ramón.

Per aquest darrer jugador, el Balears realitzà un gran esforç econòmic per contractar-lo. Quan es vestí de blanc i blau no decebé gens ni mica. El partit jugat contra el Mallorca "B", on ficà un gran gol, a part de les gran actuacions que tingué a la recta final de temporada, demostraren l'encert de la directiva alhora de contractar-lo.

Aquesta junta ha complit en la seva totalitat els objectius marcats abans de la temporada: L'ascens.

Des de que un home jove, decidit, emprenedor i gran coneixedor del futbol base prengué les riendes del club, hi ha hagut un canvi per a bé.

Amb el lema "Dies de glòria, ens esperen". Ferran Crespí i la seva junta han aconseguit que l'Atlètic Balears tingués bon

prestigi entre la nostra societat.

Abans del seu aterratge, el club es trobava a punt de tancar les seves portes per sempre. Gràcies a la seva labor, el Balears ha renaixut com l'au Fènix de les seves cendres.

La seva feina i del personal que treballa dia a dia en el club ha estat admirable. L'èxit de l'ascens es en part gràcies a ells. Els socis de tota la vida han tornat al club, recuperant el prestigi perdut anys enrera. Les dues penyes del Atlètic Balears han recolzat prou bé al seu equip fins el màxim de les seves possibilitats.

La Penya Atlètica ha estat acompanyada per una colla de joves adolescents que han constituït l'anomenada Penya Revolta Blanc i Blava. Els seus cànctics han donat el fruit esperat.

La temporada en que s'ha guanyat l'ascens, ha tingut moments d'amargura. Seguidors del club han dit adéu a la vida. Alguns d'ells havien estat directius del club, treballant durant molt d'hores, perquè l'Atlètic tingués les millores possibles.

L'Atlètic Balears ha hagut de guardar molts minuts de silenci a la seva memòria. Aquesta gent, que ja no es troba entre nosaltres serà recordada sempre amb nostàlgia.

Un dels moments més durs que patí l'afició balearica succeí el mes d'abril, quan es duqué a terme el relleu del tècnic Tomàs Gibert per Antoni Cazorla. La directiva de Ferran Crespí confià en ell, fins que arribà un límit en que no pogués traspasar-lo.

El canvi fou positiu degut a que el nou entrenador aplicà uns mètodes que han donat efecte aconseguint el objectiu: Arribà a Segona "B".

El canvi de tècnic sorprenqué a més d'un seguidor. El temps jugà a favor del tècnic andalús.

La pujada a una categoria superior ha motivat la seva renovació un any més.

L'Atlètic Balears brillà en tot

L'Atlètic Balears torna a Segona Divisió "B"

Alineació del Atlètic Balears (Fotografia de Robert Vallés)

el seu esplendor el dia en que guanyà a la Ciutat Esportiva "Antonio Asensio" al rival més directe cap el ascens a Segona "B", el filial del Reial Mallorca.

Durant el mes de maig, es proclamà Campió de Tercera Divisió, guanyant amb autoritat a un equip digne de militar a una categoria inferior a Regional. Es tracta del "Cala D'Or". Amb uns directius ineptes, incompetents, preocupats per guanyar doblers de manera fàcil, sense escrúpols que pot dur a la desaparició definitiva del club i recordats com uns dirigents estúpids, que no tenen idea de regir un club de futbol, que no han millorat ni tant sols el camp, que no té ni marcador. El Cala d'Or feu el ridícul en un partit en que el Atlètic Balears guanyà amb autoritat per 0-2, culminant la temporada en unes celebracions fetes a la Font de La Rambla.

La fase d'ascens fou un camí de roses. El "Universidad de Oviedo" i el Guenika foren els rivals eliminats pel nostre estimat club.

El partit del ascens, l'Estadi Balear s'omplí de gom en gom. L'afició no s'aturà de animar al seu equip, demostrant una vegada més la seva fidelitat, mereixedora de pujar a una categoria superior a la que havia militat.

Una manifestació celebrada al capvespre del mateix dia en que la proesa de pujar a Segona "B" s'havia consumat, tenint com a testimoni l'estàtua del Rei Jaume I, que acabà amb unes dutxes a la Font de la Rambla

per part dels jugadors balearics marcà el colofó dels actes que acabaren amb unes festa.

Les institucions es volgueren apuntar als homenatges. Els protagonistes foren rebuts per les autoritats municipals i autonòmiques que els reberen en audiència.

La temporada 2007-08 ha acabat amb èxit apoteòsic. L'Atlètic Balears ja superat els obstacles. L'objectiu de pujar és un fet. S'ha complit el programa de salvació dut a terme quan circumstàncies adverses l'obligaren a jugar en una categoria que no li tocava gens pel seu brillant historial.

L'espasa de Damocles de la crisi econòmica i de la desaparició han estat superades gràcies a la constitució de la "Fundació Atlètic Balears", que vetllarà pel benestar del club.

La gent comença a tenir sentiments d'estima cap al Balears. Molt de seguidors, que es trobaren allunyats dels clubs han decidit tornar per gaudir de bell nou del seu equip. 2000 socis és el nombre mínim desitjat perquè les coses vagin bé. La campanya "Tu decideixes allà on vols arribar" es troba en marxa.

Si la gent s'apunta al club, les institucions el recolzen en tot moment, com ho feren amb un equip de Balears, que juga en aquest moment a la Divisió Superior del Futbol Espanyol l'èxit es troba garantit. Convé que escoltin a la directiva de Ferran Crespí "Dies de Glòria esperen al club de la Via de Cintura.

Interrelació entre persones per conèixer-se

“T'estimo no sols per allò que ets, sinó pel que sóc quan sóc amb tu” (Anònim).

“Totes les ferides a l'honor són autoinflingides” (Andrew Carnegie, 1835-1919, industrial escocès-estadunidenc).

“Cada novell amic que guanyem en la cursa de la vida ens perfecciona i enriqueix, més encara que per allò que d'ell mateix ens dóna, per allò que ens descobreix de nosaltres mateixos” (Miguel de Unamuno, 1864-1936, escriptor republicà basc espanyolitzat).

“L'objecte estimat no és sinó aquell que ha compartit simultàniament una experiència, a l'estil del Narcís; i el desig d'estar a la vora de l'objecte amat no respon pas a la dèria de posseir-lo, sinó a la de voler comparar dues experiències la una amb l'altra, com a imatges en miralls distints. Tot això pot anar davant del primer esguard, la primera besada o contacte, precedeix a l'ambició, a l'orgull i a l'enveja; precedeix a les primeres declaracions que marquen l'instant de la crisi, perquè a partir d'allí l'amor degenera en costum, possessió, i retorna a la solitud” (*Justine*, 1957, del “*Quartet d'Alexandria*”, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Qui contempla un vertader amic, és com si contemplàs un altre exemplar de si mateix” Marc Tuli Ciceró (106-43 A.C.) Escriptor, orador i polític romà.

“Un al·lot que creix en un ambient massa segur mai no pot aprendre qui és ell –no pas fins que es casi i tingui una muller que li ho digui” (“*Republican Party Reptile. The confessions, adventures, essays and (other) outrages*”, 1987, de P.J. O'Rourke, *1947, comentarista polític autor de *best-sellers*).

“Si vols ser filòsof, no has de refusar les primeres descobertes que causen aflicció, a causa d'anar coneixent els homes. És menester, per a conèixer-los, triomfar per damunt del descontent que ens provoquen, com l'anatòmic (metge) triomfa per damunt de la natura, dels seus òrgans i dels ois, per tal d'esdevenir hàbil en el seu art” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

Si mateix i l'altri.

“El desplegament personal és la tornada de l'individu a ell mateix per desemascarar-se i poder trobar-se amb els altres despullat de prejudicis” (Jorge Bucay, *1949, escriptor d'autoajuda i

metge psicoterapeuta argentí).

“Qui coneix els altres és un erudit. Qui es coneix a si mateix, un savi” (Lao Tsè o Lao-Tzu, ca. 604-565 a. de C., filòsof xinès, fundador del taoisme).

“He vist homes que no eren capacitats sinó per una raó simple i recta, sense gaire amplitud ni enlairament intel·lectual, i eixa raó simple hauria estat suficient per ensenyar-los a posar al lloc escaient les vanitats i les estupideses humanes, per a dar-los el sentiment de llur dignitat personal, per a fer-los preuar aqueix mateix sentiment en l'altri (...) se'n segueix que els qui concedeixen una gran vàlua a eixes vanitats, a eixes favades humanes, són de la darrera classe de la nostra espècie” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

“Si vols conèixer a una persona, no li preguntis el que pensa sinó el que estima” (Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatino-africà).

“Sies el teu millor amic o amiga, ningú no podrà comprendre't com tu. Per confusos que puguin semblar-te els teus sentiments, sols tu pots desxifrar-los. Accepta l'ajut que t'és ofert, però abans aprèn a discriminar. Sempre hi haurà persones que creuran saber més que tu, que s'регiran en redemptores.

El potencial per a redimir-te rau en tu i dins de tots els éssers humans. Recorda que ets Amor, que la Força Divina està en tu. Nodreix eixa flama cada dia, dedica un temps a la reflexió i a la interiorització” (Louise L. Hay, professora i escriptora californiana de *best-sellers* d'autoajuda).

“Ens jutgem a nosaltres mateixos pel que no ens sentim capaços de fer, mentre que els altres ens jutgen pel que hem fet” (Henry Wadsworth Longfellow).

“El coneixement és l'estudi dels altres, la saviesa és l'estudi de si mateix” (“*The Way of Life*”).

“Quan vegis un home bo, tracta de prendre'n exemple, i quan en vegis un de dolent, cerca a dins de tu per trobar-hi els seus defectes” (Confuci, [Kung-Fu-Tsé, Kung Fu Zi o K'ung Fu Tzu], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

“Si no pots no afaiçonar-te tu mateix totalment com desitges ser, com pots esperar que altra gent et sia totalment simpàtica?” (Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380, Kempen-25·7·1471).

“No t'enfellesquis de no poder fer que els altres sien tal com desitges que sien, ja que no pots canviar-te a tu mateix” (Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380, Kempen-25·7·1471).

“Hi ha tanta diferència entre el consell que dóna un amic i el que hom es dóna a si mateix, com n'hi ha entre el consell d'un amic i el d'un adulator” Francis Bacon

“Tinc malícia de la humanitat, perquè sé que sóc un dels millors, i sé com en sóc, de dolent” (James Boswell, 1740-1795, biògraf escocès).

“El diable pot veure la misèria espiritual dels altres però curiosament és cec a la seva pròpia misèria. Al diable no se li amaga la degradació humana, sense problemes pot veure la vanitat, l'orgull o l'avarícia que tanta obstinació posem a ocultar als altres, però –com es creu pur– és incapaç de veure la seva pròpia vanitat i orgull. Si l'univers és una llebrosia on tots som mesells a causa del pecat, el diable és un leprós que pot veure la llebrosia d'altri, però no la seva pròpia” (*Una Aproximació a la Psicologia Satànica*, de Ricardo Burgos López sobre *Cartes del diable al seu nebot*, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista anglicà nord-irlandès)

“Tant se val com vam ser criats. El que determina la nostra manera d'actuar és la manera com administrem la nostra voluntat. Un home és la suma de totes les seves voluntats, que determinen la seva manera de viure i morir. La voluntat és un sentiment, un talent, quelcom que ens dóna entusiasme. La voluntat és quelcom que adquirim, però per a això cal lluitar tota la vida. Des de l'instant que naixem, se'ns diu que el món és així o de tal altra manera. És natural que durant un cert període acabem per creure en allò que ens diuen. Però aviat hem de bandejar aquests conceptes i descobrir la nostra pròpia manera de veure la realitat” (Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanonordamericà).

“Abans de burlar-te d'algú, mira bé com ets tu” (Refrany català).

“Voleu conèixer a un home? Revestiu-lo d'un gran poder” (Pitac de Mitilene, 649-570 a. de C., savi grec).

“Allò que el savi vol ho busca en si mateix, el ‘poble’ ho busca en els altres” (Confuci, [Kung-Fu-Tsé, Kung Fu Zi o K'ung Fu Tzu], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

“Les petges de l'home sobre l'home són eternes i cap destí no s'ha travessat impunement en el nostre. Cap ésser no desapareix de nostra vida i mai les coses no tornen a ser com si no haguessin estat” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista occità afrancesat, catòlic i progressista).

“Les vostres personalitats no són sinó ninots lligats als vostres peus. No em cal pas de conèixer vostra vida personal, la vostra personalitat. No em cal conèixer-vos personalment, us conec essencialment. En conèixer-me a mi mateix, us he conegut a tots. En resoldre els meus propis problemes, en conec els vostres i també la clau per a resoldre'ls” (“*Discursos*”, d'Osho, 1931-1990).

“Sabia que tu preferies sempre la teva pròpia imatge mítica, emmarcada en els cinc sentits, a qualsevol quadre més veritable. Però ara digues, idò, qui de nosaltres mentia més? Jo t'enganyava a tu, tu t'enganyaves a tu mateix. Aquelles observacions que en una altra època, amb un altre context, haguessin tingut el poder de reduir-me a cendres, eren ara per a mi d'importància vital, però en un sentit distint. *Per ardu que sia el camí, acabaves per acceptar els termes de la veritat*, va escriure Pursewarden en qualque part. Sí, però jo descobria inesperadament que la veritat era nutrícia, com una ona freda que ens duu pas a pas cap a l'autoconeixença, cap a la pròpia realització. Veia ara que la meua Justine havia estat tan sols una creació d'un il·lusionista, erigida damunt l'armadura fal·laç de paraules, gests, actituds, equívocs” (“*Clea*”, 4t llibre del “*Quartet d'Alexandria*”, 1957-60, de Lawrence G. Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Cadascú ha de tenir el major nombre d'interessos possibles, perquè cada interès novell evoca noves potències i diferencia l'ànima. Cal reconèixer a tot home i a tota dona, per perfecte que sia el seu vincle de família i per feliç que sia la seva unió, el dret a tenir amics. Hi ha milers i milers de matisos possibles i cada matis és únic en el seu gènere. Hom pot ser de tot lleial al seu cònjuge ensems que tenir amistats de tola mena. Tot depèn de la idea que en tinguis, de semblants afers” (Comte de Keyserling, 1880-1942).

“Amb el poder mantenim una relació ambigua: sabem que si no existís autoritat ens menjaríem els uns els altres, però ens agrada pensar que, si no existissin els governs, els homes s'abraçarien” (Leonard Cohen, *1934, malencònic cantautor canadenc de la vella revolució).

L'odi a Joan Laporta

La moció de censura que ha viscut recentment Joan Laporta és una il·lustrativa metàfora de Catalunya. És cert que la moció no ha triomfat i que Laporta, si vol, podrà continuar presidint el F.C. Barcelona, però les misèries humanes que l'han acompanyada són un reflex de la naturalesa autodestructiva de la personalitat catalana. El degoteig de presidents del Barça que han abandonat el club de manera traumàtica així com el menyspreu amb què la massa social acostuma a acomiadar els entrenadors i els jugadors que li han donat dies de glòria en són un bon exponent. Qui pot sentir respecte per un tarannà tan mesquí com aquest? Qui pot sentir respecte per un poble que es deleix per decapitar els seus quan destaquen? No tinguem cap dubte que si un dia el Barça deixa de ser el que és no serà pas per l'acció dels seus innumbrables enemics, sinó per les pulsions d'aquells que diuen estimar-lo. Ens encanta fer-nos mal i treure'ns els ulls els uns als altres. Som un poble tan infantívol i poruc que necessitem inventar-nos guerres internes per no haver de sortir de casa i agafar el bou per les banyes. I és que estem marcats per la síndrome del feble, que, incapaç d'enfrontar-se al fort, es fa el milhomes barallant-se amb ell mateix.

Procliu a la docilitat i a l'auto-compaixió, el poble català se sent culpable quan provoca l'enuig d'Espanya i, en canvi, experimenta un plaer morbós cada cop que observa la caiguda d'un dels seus. No és estrany, per tant, que aquelles persones, entitats o partits polítics que promouen l'exercici desacomplexat de la catalanitat siguin els més odiats, estigmatitzats i perseguits per molts catalans. Ho és Joan Laporta pel seu independentisme –no agrada que algú amb tanta projecció internacional vagi pel món parlant dels drets nacionals de Catalunya- i ho és tot aquell que posa en evidència la pusil·lanimitat del claudicant. Tenim ales, sí, però són de gallina. Per això, quan ens enlairem, mai no passem d'un pam del terra. Amb tot, com dic, en el moment d'escriure aquestes línies la continuïtat de Joan Laporta depèn només d'ell, però allò que més desitja l'espanyolisme és que plegui.

Cria d'escurçons

La perversitat

La perversitat dels servidors de la mentida es torna a manifestar amb tota la seva cruesa.

El seu objectiu és evident. Consumar la destrucció definitiva del centre vitalitzador de la nació catalana: la llengua. Matar-nos l'ànima. A aquesta tasca estan consagrats, perquè saben que un poble sense ànima és un poble vençut i anorreat.

La seva escomesa cau sobre un poble afeblit i desorientat per una persecució històrica secular, concretada en les últimes dècades en el camp de concentració que va ser la dictadura franquista, i en la democràcia construïda sobre tants crims no reconeguts i enterament al servei dels interessos espanyols que, han sabut aprofitar aquest període de fals embelliment formal a fi de rearmar-se mediàticament i política, per rematar la seva feina.

La tebior "que fa vomitar" (Ap.3,16) dels qui haurien de defensar amb força la Veritat i l'ànima del nostre poble, fa la farina plana als desvergonyits espanyols, que no troben cap impediment a la inoculació del seu verí letal.

Espanya té una clara estratègia, amb un joc a dues bandes perfectament definit.

La dreia més dura i sense escrúpols envesteix i podreix amb la seva mentida sistemàtica, i servint-se del seu armament mediàtic, els temorencs intents que els encaixistes catalans havien bastit entorn de la llengua llei de normalització-, un cop constatat per part dels nostres colonitzadors que els polítics "nostrats" no tenien ni la voluntat ni la força per fer-la complir.

Després d'impregnar totes les ments amb l'àcid corrosiu de la mentida, passen a darrera els "tolerants" socialistes a salvar-nos de la barbàrie dels seus socis estatals, i s'omplen la boca de declaracions buides als diaris d'àmbit català, no fos cas que els sentís algú més del qui els ha de sentir!, amb la intenció d'arreplegar els vots dels catalans que han perdut el Nord i aquella capacitat tan nostra de dir les coses pel seu nom.

La funció dels socialistes és ser el braç executor, des de les mateixes butaques del parlament català, de les directius marcades pels seus socis en els afers de l'estat imperialista-ultradretans.

Perquè, per si hi ha encara algun

despistat, la immersió lingüística que diuen defensar és concreta, a la pràctica, en permetre impunement l'afermament del castellà com a llengua vehicular a moltes escoles catalanes. La seva normalització lingüística fantasma és una comèdia amantada de tons multiculturals, perquè en surti beneficiada la "llengua común", que mai es recorden de dir que ha estat imposada amb vessament de sang.

I qui són els impulsors i més decidits defensors del bilingüisme, o sigui de la substitució lingüística que no aixeca polseguera ni reaccions?: els socialistes.

Ho hem de reconèixer. La seva estratègia és perfecta!

I l'escenari molt ben preparat.

Un poble idiotitzat per tants anys de manipulació i mentida. Uns polítics catalans??!! neutralitzats i inofensius com xaiets que ensumen la matança, però que són incapaços d'enfilar cap altre camí que no sigui el de la immolació nacional per a assortir el festí dels nostres assassins. Un estat homologat, ara sí, internacionalment, que els permet acabar el genocidi lingüístic amb la impunitat i la prepotència dels qui es creuen invencibles.

Cal que siguem conscients d'una vegada que els espanyols ja fa segles que estan en guerra contra la nostra nació i la nostra llengua. Ara, però, les seves armes no són el fusell i el tanc. Els són molt més útils per a reduir les últimes defenses animiques, la mentida i la dura realitat que ens obliguen a empassar-nos com fel amarg i destructor: que la nostra autoestima col·lectiva és inexistent, perquè els responsables de fer-la lluir, els representants polítics catalans?!s'amaguen com conills perseguits pel caçador.

No cal que ens entremetiguem a raonar les mentides sistemàtiques dels nostres colonitzadors. Jugaríem el joc que ells han marcat, i per tant els beneficiaríem.

Els lúcids hem d'entendre que Espanya ha decidit acabar el joc de l'extermini, del genocidi de la nostra ànima. Que juguin amb els traïdors, amb els atuïts, amb els que no són capaços de res més!

Nosaltres hem d'encarar definitivament el nostre joc. El de la independència. L'únic camí de salvació possible per a la nostra nació.

Cap paraula, només els actes decidits i sense aturador ens alliberaran!

L'arma posada al nostre servei és invencible en mans d'aquells a qui va destinada: els qui ja han pres la decisió i han iniciat el camí de servei a la nació catalana, per restablir la justícia i la Veritat que ens neguen.

La nostra arma és la força immensa de l'esperit amarat de Veritat del nostre poble, que ens dona les "ales de l'àguila" per enlairar-nos per sobre de la mentida, que ens dona la intel·ligència i el coratge que l'alliberament exigeix. I que posarà, ja està posant, de fet, les passeres que ens caldran per a la victòria final.

Un Esperit que ja ha desemmascarat els falsaris homicides de la nació catalana, perquè la mentida que desplega Espanya per perpetrar el genocidi anímic del nostre poble és un atac contra l'Esperit de la Veritat i, "la blasfèmia contra l'Esperit no serà perdonada".

Ni seran perdonats aquells que en són els seus instruments, i que s'han posat al servei del mal.

"Cria d'escurçons! Com podríeu dir coses bones, vosaltres que sou dolents? Perquè del què sobreix el cor en parla la boca" (Mt. 12,33-34)

"I li van donar una boca que proferia insolències i blasfèmies. també li van donar poder per triomfar durant uns anys. Dels llavis de la bèstia brollaran blasfèmies contra la Veritat" (Apocal.)

Un mateix esperit, que n'ha deixat ben clar el desenllaç.

"Els qui adoren la bèstia, hauran de beure el vi del càstig de la Veritat, abocat sense barreges a la copa de la seva indignació" (Apocal.)

Hem arribat a l'hora de la Veritat. S'ha acabat el temps de les paraules, el temps de les raons.

Es l'hora dels actes que han d'extirpar la mentida que ens consumeix. I això no ho faran els qui han doblegat el genoll davant la bèstia, ni els hipnotitzats per la seva seducció. Ho hem de fer, i ho farem, la resta lúcida d'aquest poble.

Maria Torrents
Consellera de Catalunya Acció.
mtorrents | dilluns,
7 de juliol de 2008

La guerra de les llengües

L'escriptora catalana d'origen àrab, Najat El Hachmi, llegeix el Manifest 'El català, llengua comuna

Manifest «El català, llengua comuna»

Pròleg.

Qui digui que una llengua no és res més que una manera de compartir informació i que mentre ens comuniquem ja està bé, s'equivoca. Una llengua és molt més que això i la nostra posició davant d'ella determina la naturalesa de les nostres relacions, el nostre posicionament en el món, de la mateixa manera que triar una paraula i no una altra diu més de nosaltres que el missatge que fem arribar. La llengua no es pot desvincular mai dels vincles afectius que ens proporciona, del pont que ens ajuda a establir amb els altres. Per això només a través del coneixement i ús de la llengua d'un país es pot copsar la seva naturalesa real, es pot produir el reconeixement mutu entre els que pretenen comunicar-se. Et parlo en aquesta llengua perquè et reconec com a proper i no t'excloc, jo et parlo en la teva llengua perquè vull formar part d'aquest tot.

Najat El Hachmi, escriptora.

«El català, llengua comuna».

Les entitats signatàries d'aquest manifest, associacions de persones immigrades i organitzacions de suport a les poblacions immigrades, volem compartir amb el conjunt dels ciutadans les nostres reflexions al voltant de la llengua catalana i dels elements que faciliten el procés d'inclusió social de les persones novingudes. Creiem que són una sèrie de punts als quals la societat catalana no pot renunciar si pretenem con-

struir una societat justa i cohesionada. Per tot això manifestem el següent:

1. L'arribada de gent de tot el món ha fet que en aquesta terra es parlin avui dia més de 250 llengües. Aquí vivim també en xinès, en wòlof, en urdú, en quítxua, en anglès, en gallec, en amazic o en àrab. **Oferim les nostres llengües i cultures d'origen per enriquir aquest país,** i aquest oferiment creiem que la societat catalana l'ha d'aprofitar.

2. Les administracions i institucions públiques han d'apostar per un model educatiu inclusiu, que no segregui l'alumnat per **motius d'origen, i que potenciï el reconeixement de la diversitat lingüística.** El català ha de ser la llengua vehicular de l'ensenyament. Aquest fet és compatible amb què es promogui el respecte de les noves llengües que ara també són catalanes.

3. En aquest context de diversitat lingüística, el català és la llengua que ens uneix a tots i a totes. És l'idioma amb el qual volem construir la societat i que tothom pot compartir, per això **volem que sigui la llengua comuna.**

4. En aquest sentit, **els poders públics encara poden fer molt més perquè tothom que vulgui aprendre el català**

ho pugui fer. L'ús de la llengua pròpia és un dret que recull la llei. Els poders públics, per

tant, han d'establir les mesures necessàries per facilitar l'exercici d'aquest dret als qui ens establím en aquesta terra.

5. **La defensa del català és la defensa de totes les nostres llengües.** Volem transmetre la importància que té parlar la llengua del lloc on es viu. Nosaltres també volem que en els nostres països d'origen la llengua pròpia sigui compartida per tothom.

6. **El català és una eina d'inclusió social.** Quan utilitzem el català fem una aproximació real a la societat catalana i propiciem la relació entre els qui hem arribat ara i els qui van arribar abans. Fent servir la llengua aconseguim ser reconeguts com a propis del lloc i assolim, ni que sigui simbòlicament, la condició de ciutadans.

7. Adoptar la llengua pròpia és un pas necessari per gaudir d'una ciutadania en igualtat de condicions. L'adopció del català ha d'anar acompanyat també de mesures que facilitin l'**adquisició dels drets socials i polítics.** Aquest país té el repte que ens incorporem a la societat catalana i, així, participem en la creació d'un espai comú. Per fer-ho

possible és imprescindible que ho fem en condicions d'igualtat i, per això, és tan important que adquirim els mateixos instruments i drets que té qualsevol ciutadà. Tots els drets estan lligats entre si. El dret a l'habitatge és inseparable del dret al treball, del dret lingüístic o del dret a votar. Tots van en aquesta mateixa direcció de promoure la inclusió social i l'adquisició de la ciutadania catalana.

8. **El català és sinònim de cohesió.** La llengua és el millor vehicle per fer comunitat, més enllà de la comunitat cultural de cadascú. L'ús de la llengua és la millor manera i la més fàcil d'implicar-se en la societat civil catalana i de construir la millor societat per a tothom.

9. **La llengua és una eina d'aproximació** i no pas un instrument de confrontació. Des d'alguns sectors es vol utilitzar la llengua com a arma d'enfrontament polític. Cap llengua mereix aquest tracte. Creiem en la capacitat que té per trencar els murs de la incomunicació i per desfer les fronteres que ens separen.

10. **Volem viure en català!** Fem del català la llengua d'acollida. No ens discrimineu pel fet d'haver nascut en un altre lloc i permeteu-nos, parlant-nos en català, que participem en la construcció d'aquest país que entre tots i totes estem edificant.

Barcelona, 23 d'abril de 2008

La guerra de les llengües

Joan Puig qualifica de fracàs el 'Manifiesto' franquista, racista i genocida d'El (In)Mundo

Fracàs, absolut fracàs de la campanya per "la llengua común," que **El Mundo o Libertad digital** han iniciat. Poc més de cent mil signatures mostren la poca credibilitat de la proposta i **deixar en ridícul a tots els personatges de la faràndula que l'han signat, pressionats per aquests mitjans de comunicació.**

O el "manifiesto" recull **4 milions de signatures o això es un absoluta fracàs** i mes encara com comproves que entre els signants hi ha lo bo i millor de l'Espanya cañi, **des**

de Luis Aragonès a Montserrat Caballé, passant per un que ha tornat a la vida com Benito Mussolini o Adolf Hitler.

La quantitat de mitjans posats a l'abast dels creadors d'aquest pamflet fa caure la cara de vergonya als veritables intel·lectuals espanyols, l'impacta publicitari destinat a la campanya és inversament proporcional al fracàs obtingut.

Vist el resultat comença a ésser un problema anunciar-te en aquest mitjans (modestament faré el possible), el rebuig que provoquen entre els

demòcrates comença afectar negativament a les seves expectatives de vendes, un anunci en aquests mitjans provoca el desig contrari. **Difícilment**

podré llegir un llibre de Vargas Llores o escoltar Montserrat Caballé o veure una obrar de teatre d'Albert Boadella, si el que han signat és una clara mentida, una autentica infàmia, si menteixen amb el Manifiesto, com poden ésser creïbles com a creadors.

Jo dic prou, no els necessitem, tots aquest personatges formen part d'una llista d'indesitjables, de mentiders, de generadors de conflictes, cal denunciar-ho, tenim la raó i ells ho saben.

Com a mostra i exemple de

la seva covardia: tothom ha donat per fet que Air Berlín m'ha denunciat, fals completament, cap denuncia, tot lo contrari, si mostrem més fermesa guanyem la batalla, Air Berlín ens atindrà en català, però cal exigir-ho. **"Air Berlín i el manifiesto" han perdut sa guerra, ara, ens cal que els nostres dirigents s'ha n'adonin**

Reproduït de <http://blocs.mesvilaweb.cat/bl oc/5998> (393) El fracàs de la "jihad hispànica" i el fracàs del "manifiesto" jpuig | botiflers | dilluns, 14 de juliol

La guerra de les llengües

Es multiplica la campanya contra els fatxes i mafiosos italians de Tele 5

Desconnecta de Tele 5 i els seus anunciants El *manifesto* (Manifesto en Defensa del Castellano) presentat i impulsat pel diari *El Mundo* i diversos personatges destacats pels seus atacs al català, que ara compta també amb el suport explícit de la cadena televisiva Tele 5, no és, sinó, una nova mostra més del caràcter agressiu i essencialista del nacionalisme espanyol.

Cal ser conscients que els seus impulsors fan la feina bruta del projecte suposadament modernitzador encapçalat pel PSOE, el caràcter veritable del qual hem pogut comprovar el darrer cap de setmana. El vandalisme, el xovinisme i la xenofòbia dels seguidors de la selecció espanyola de futbol és un avís de què pot passar si aquest projecte acaba triomfant al nostre país. No paga la pena tan sols perdre el temps argumentant contra un text el rerefons ideològic del qual és el darwinisme social (la supremacia d'unes persones sobre les altres, per raons socials, culturals, ètniques, en aquest cas la supremacia de la llengua espanyola sobre la catalana, la basca o la gallega). Ans al contrari, aquest manifest ens hauria d'obrir els ulls definitivament per veure la necessitat urgent de desconnectar per sempre amb la moderna tenebror que és Espanya. Cal que ens deixem de pedagogies i regeneracionismes inútils amb els qui només pretenen perpetuar la dominació espanyola d'una manera o altra. Cal, doncs, que deixem de discutir amb aquells que només tenen la força de les armes com a argument, tal i com han exposat reit-

eradament.

Per contra, les catalanes i els catalans hem de començar a actuar. Una bona manera seria DESCONNECTAR de Tele 5 i deixar de comprar els productes que s'hi anuncien preferentment.

Des de *Llibertat.cat* proposem d'enviar cartes tant a Tele 5 com als seus anunciants per anunciar-los que deixarem de consumir els seus productes.

MODELS DE NOTA PER ENVIAR MISSATGES A TELE 5 I ALS SEUS ANUNCIANTS

Sr./Sra. Director/a de Tele 5

Davant el suport del seu canal televisiu al Manifesto en Defensa del Castellano, un text que té com a rerefons ideològic el darwinisme social (la supremacia d'unes persones sobre les altres, per raons socials, culturals, ètniques, en aquest cas la supremacia de la llengua espanyola sobre la catalana, la basca o la gallega), els comunico que he decidit deixar de visionar el seu canal televisiu a partir d'avui.

Desconnecto de Tele 5 pels seus atacs contra la meua llengua i la dels meus conciutadans.

Adéu, Espanya

telecinco@telecinco.es Sr./Sra. Director/a de.....

Davant el fet vergonyós que la seva empresa,....., s'anuncii al canal televisiu Tele 5, que ha impulsat un Man-

ifesto que ataca llengua catalana i que té com a rerefons ideològic el darwinisme social (la supremacia d'unes persones sobre les altres, per raons socials, culturals, ètniques, en aquest cas la supremacia de la llengua espanyola sobre la catalana, la basca o la gallega), els comunico que he arribat a la determinació de deixar de consumir els seus productes.

Tanmateix, espero i desitjo que la seva empresa, recitífiqui, és a dir, espero que rescindeixin les relacions publicitàries amb Tele 5. Potser d'aquesta manera aquest canal abandonarà la seva política temerària i aventurista contra les llengües minoritzades i les persones que les parlen.

Atentament,

Algunes marques comercials que s'anuncien a Tele 5 Loreal (cosmètics) Braun (electrodomèstics) L'Homme (perfums) Grupo Dhul (alimentari)

Lacoste (vestits) Vodafone (telefonía) Orange (telefonía) Movistar (telefonía) Mafre (assegurances) Garnier (cosmètics) El Corte Inglés Nivea (cosmètics) DNAge (cosmètics) Pastas Gallo (alimentari) Philadelphia (làctics) Mercedes Benz (automoció) Chevrolet (automoció) Peugeot (automoció) Viajes Iberia Corporacions Dermostética (salut i estètica) Don Simón (alimentari) La Casera (refrescos) Danone (làctics) Nestlé (alimentari) Koipesol (olis) Pascual (alimentari) Vivesoy (alimentari)

Reproduït de www.tribuna.cat i de www.llibertat.cat

La trista realitat

La meitat dels catalans es declaren 'més aviat castellanoparlants' Segons un estudi del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) i la Universitat de Salamanca sobre la Identitat Nacional a Espanya la meitat d'aquells qui viuen en autonomies amb llengua pròpia es defineix castellanoparlants i només un 16% bilingüe

EUROPA PRESS <info@avui.com>

Barcelona

La meitat dels habitants de Catalunya, Comunitat Valenciana, Balears, El País Basc, Navarra i Galícia es declaren "més aviat castellanoparlants", un 16% es considera "bilingüe" i tres de cada deu utilitzen normalment la llengua pròpia de la seva comunitat, segons un estudi del Centre d'Investigacions

Sociològiques (CIS) i la Universitat de Salamanca sobre la Identitat Nacional a Espanya.

L'estudi dóna a entendre que la majoria dels qui viuen a comunitats bilingües (gairebé nou de cada deu) entén la llengua pròpia d'aquest territori, un 72,7% la llegeix, un 64,9 la parla amb fluïdesa i només la meitat és capaç d'escriure en aquesta llengua. En canvi, hi ha un 10% que confessa no entendre-la i un 34,4% que no la parla de manera fluida.

Aquesta enquesta que s'acaba de fer pública s'ha elaborat prenent com a base 3.192 entrevistes personals i domicil·làries realitzades al gener del 2007.

La major part es van fer a Catalunya, al País Valencià, al País Basc i a

Madrid (unes 600 a cadascuna d'aquestes comunitats), mentre que les restants es van realitzar a la resta d'Espanya.

Seleccions esportives i nació

El CIS ha preguntat també sobre la possibilitat que Catalunya, el País Basc i Galícia tinguin les seves pròpies seleccions esportives: a favor el 32% dels enquestats i en contra el 41,2%.

Altres dades de l'enquesta feta pública per Europa Press apunten que el 54% dels espanyols dóna suport a l'actual model autonòmic i un 50% es sent tan espanyol com de la seva comunitat. Mentre que el 17% es sent menys espanyol que de la seva comunitat i un 12,5% més espanyol que de la seva comunitat. El 8,9% es sent només espanyol i un 5,3 només de la comunitat.

A Catalunya i a la resta de comunitats amb partits nacionalistes on s'ha fet l'enquesta, el 26,6% s'emmarca en un nivell baix o mínim de nacionalisme, mentre que el 33,2 es descriu com bastant o molt nacionalista.

"En España no ha habido nunca nación y la unidad se produjo por el fuego y por el hierro. La misma Cataluña no perdió su libertad sino por los intereses de los Habsburgos y los Borbones, es decir, por los Estados" (Julián Besteiro, líder del PSOE, Mítin al teatre Bosc de Barcelona, el 22 de desembre de 1919).

L'espòli fiscal (Animació): <http://www.fdtriasfargas.org/450.html>

"Felipe V i Franco foren Hitler per als catalans" (Autocitació).

El cinisme lingüístic espanyol i francès

Aquesta qualitat dels espanyols i francesos arriba a cotes realment tan incomprensibles, que sols ells s'atreveixen a posar-les sobre la taula. No és més que el resultat d'aquells que no s'han sentit mai res i que tot el que han obtingut ha estat per mitjà del furt, el robatori i la destrucció dels demés, sigui Catalunya i tot l'àmbit de parla catalana, Euskadi, Galícia, Occitània, i altres, etc.

Aquesta és la realitat a Espanya i França, quan s'adonen que la seva nació s'extralimita i que tots els testimonis que han deixat fora del seu país (tant a Europa com a Amèrica) han estat d'una negativitat escandalosa, de mort, d'assassinat, d'apropiació indeguda per mitjà de la força militar, en determinats moments, amb l'obsessió de semblar alguna cosa important, quan la realitat, políticament parlant, és de la més rastrera actuació possible, pròpia de grans genocidis sense cap més pal·liatiu.

Si no estem prou convençuts de l'esguerro que és Espanya, per exemple, feu el favor de informar-vos del darrer invent i el contingut d'aquests indesitjables, en el seu darrer text espanyolista i caspós anomenat "*Manifiesto por la lengua común*", encapçalat per persones com "*Fernando Savater*", "*Félix de Azúa*", "*Alberto Boadella*", "*Carlos Martínez*

Gorriaran", "*Mario Vargas Llosa*", "*Arcadio Espada*" i tota una sèrie de pedants que s'autoanomenen "*intelectuales*", en resum gent amb una capacitat de pensament descaradament espanyolista de vol tan baix com el puguin fer granotes i gripaus, amb tot el respecte per aquests animalons. El cas de França és tant escandalós com el d'Espanya, també amb una sèrie de nacions que han absorbit de la manera més cruel, començant per la destrucció d'Occitània, la seva cultura i la seva llengua, a més d'altres, Bretanya, Alsàcia, etc.

En el cas espanyol, a sobre, aquesta colla de llumeneres s'autoqualifiquen de "*no nacionalistas*", ja que ells consideren que els tocats del bolet som, catalans, bascs, i gallecs, perquè defensem la nostra parla i els drets que els seus antecessors ens han arrabassat i ells continuen trepitjant.

El text al·ludit parla de la necessitat que el castellà o espanyol assoleixi el rang de "*lengua comuna para todos los españoles*". O sigui propugnen un esforç més per esborrar del mapa "*las lenguas no españolas*", que entorpeixen seriosament la "*nacionalidad española*". Nosaltres els fem nosa i les carnisseries que han aplicat, els semblen encara poca cosa i un treball per a acabar.

Aquest nou manifest ha tingut un

divulgador de la categoria del diari "*El Mundo*". El dimoni els crea i ells s'ajunten. Sempre formen part de la mateixa llopada, disposada a destruir tot el que no sigui la "*España oficial*", l'únic reducte on tota aquesta colla de curts de gambals i irrespectuosos amb els demés, es troben còmodes.

Els catalans, tenim coses molt assenyades i contundents a dir-hi. Primera que nosaltres ni som ni hem estat mai espanyols ni francesos, i si se'ns hi considera en alguns cercles, es com a resultat de terribles guerres i imposicions dignes dels més anacrònics imperialismes. Segona, la nostra llengua és el català, tant si els agrada com si no i a resultes de la negació d'aquesta realitat no podem considerar ni el castellà ni el francès, com a altre cosa que unes llengües completament enemigues, de les que no volem ni sentir-ne parlar. Amb totes les consideracions que ens mereixin com a llengües cultes, però degut a com han actuat a Catalunya, les hem de rebutjar de pla i fer-les fora del nostre país, per la imposició que suposen.

Tot plegat demostra la impossibilitat de comprensió que una majoria d'espanyols i francesos tenen per a entendre altres maneres de ser.

Tinguem present que el català és molt més ric en matisos que el castellà i te

una quantitat de paraules específiques per expressar conceptes que en castellà es veuen obligats a donar en molts casos un doble sentit a les paraules, perquè no en tenen una de específica en moltes ocasions. Algun exemple: seny, vessar, regalim, capicua, esca, esquinçar, esqueixar, traspuar, enlloc, arreu, etc. en el cas francès no conec prou a fons la llengua per comentar aquest aspecte.

Per si això fos poc han de reconèixer que les "*Homilies d'Organyà*" (S.XII), el primer text català conegut, és possiblement anterior a les primeres manifestacions escrites en llengua castellana, cosa que no saben ni volen saber, perquè els espanyols resulten completament tancats en el seu "*nacionalismo español*" que és l'únic que consideren autèntic a tot el món conegut i per conèixer. Són així aquesta gent amb la que tant si vols com sinó ens ha tocat viure, i semblantment amb França.

Fora! de Catalunya aquests tipus de gent, que sols entenen el seu imperialisme més ranci, retrògrad, arcaic i cínic, a més d'acompanyat d'un odi encara més recalcitrant, vers el nostre país. **Ni Espanya ni França-Països Catalans, o de parla catalana, si voleu.**

Claudi Romeu, 26 de juny del 08

De manifestos, constitucions i prejudicis

Albert Einstein, l'eminent científic, afirmà, en certa ocasió: "Hi ha dues coses infinites: l'Univers i l'estupidesa humana". Aquesta frase exemplifica perfectament el que he pensat aquests dies arran del nou manifest en defensa del castellà (l'anterior data de mitjans dels vuitanta, i duia l'etiqueta dels "2300 *intelectuales*", amb l'inefable i controvertit periodista Federico Jiménez Losantos i el sociòleg Amando de Miguel com a caps visibles) i que, naturalment, pretén intensificar encara més - si és que això encara és possible - l'ús del *idioma común* arreu de l'Estat i, de passada, intentar donar el cop de gràcia

a les llengües catalana, basca i gallega. Signat per autoanomenats intel·lectuals (la supèrbia i l'arrogància entre aquesta gent és providencial) de diversos àmbits i contrades (com el filòsof integrista Fernando Savater, l'escriptor hispano-peruà Mario Vargas Llosa o l'autor i director teatral Albert Boadella, tots tres ben coneguts per les seves fòbies) són persones, en el fons, plenes de prejudicis i de rancúnies patològiques i, per tant, mancades de la necessària - i universal - voluntat d'entesa i comprensió del proïsme, sense ànims obtusos de prepotència i d'alliçonament paternalista i absorbent. En aquest sentit, i tornant al creador de la Teoria de

la Relativitat, no em sé estar de recordar una altra cita seva que s'hi escau d'allò més: "Trista època la nostra! És més fàcil desintegrar un àtom que un prejudici."

No podem oblidar, tampoc, que la gran majoria de polítics espanyols (preferentment del PP i del PSOE), invoquen sempre, quan ja no saben on aferrar-se, la sacrosanta i sacralitzada *Constitución*, com si fos l'origen i el límit de totes les coses. Aquesta és la gran mentida, i la gran fal·làcia, de l'Estat - nació espanyol. El passat històric dels pobles i les nacions, així com el futur que es vulguin donar a ells mateixos, existiran, sempre, al marge de les

restriccions i constrenyiments de cartes magnès episòdiques i regles del joc temporals. Perquè pel camí que ens està portant aquesta Espanya, per moderna i eficaç que pugui semblar, només hi ha desconeixement, prejudicis, prepotència, imposició i genocidi, mai respecte, voluntat de comprensió, igualtat i, molt menys, llibertat i col·laboració autèntica. Excuseu-me, per acabar, si cito, per darrer cop, el genial científic jueu - alemany, però la frase em ve al tall: "Tots som molt ignorants. El que passa és que no tots ignorem les mateixes coses".

Andreu Salom i Mir

Presentació a Vilanuèva d'Òlt (Agenès, Occitània) del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura d'Enric Garriga-Trullolls, president del CAOC, i de Quim Gibert, coautor.

Dia: Dijous, 14 d'agost de 2008

Hora: 6 del capvespre

Lloc: Liceu L'Ostau (Dins la 43a. Escola Occitana d'Estiu)

Adreça: Carriera Pau Sabatier

Es menja a la carta
per 15 euros de mitjana

Can Barraixet

Plaça Constitució, nº2
Alcúdia 07400 · Tel. 971 54 87 40

ERC proposa una candidatura conjunta a CiU, UM i BNV per a les properes europees

Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) proposarà a Convergència i Unió (CiU) presentar una candidatura conjunta de cara a les properes eleccions europees. Així ho ha afirmat aquest cap de setmana el president d'Esquerra, Joan Puigcercós, que també ha dit que té intenció de proposar una candidatura catalanista "el més àmplia i unitària possible". Per aquest motiu ampliarà la seva proposta també a Unió Mallorquina (UM) i al Bloc Nacionalista Valencià (BNV), i en cas de rebre-hi respostes positives preveu ampliar-la també a diverses entitats, com Òmnium Cultural o Obra Cultural Balear.

Puigcercós va fer aquestes declaracions a Palma, on va valorar "molt positivament" i com a "un èxit" la coalició "Unitat per les Illes" que es va presentar a la demarcació de les Illes Balears a les darreres eleccions espanyoles, i que va comptar amb la participació del PSM, UM, ERC-Illes i l'Entesa. Pel president republicà la millor fórmula "passa per tenir presència a Europa i guanyar respecte pel fet nacional". Per això opina que una coalició unitària en aquest sentit podria plantejar les reivindicacions a la UE de manera directa a Brussel·les. Cal recordar que a les eleccions europees només hi ha una circumscripció electoral per a cada Estat.

Comentaris:

-A veure si feu una candidatura per defensar els Països Catalans.

-I el PSM?

-Què us sembla el nom: **Aliança Jaume I**

-M'agrada el nom, de debò, però em sembla que aquesta iniciativa no anirà enlloc

-És difícil que UM s'hi vulgui avenir. Malgrat el que Puigcercós pensi, a les Illes "Unitat" s'ha vist com un gran fracàs d'estratègia, i dubt molt que UM i el PSM es tornin a unir per a fer una coalició, pel simple fet que són forces antagoniques. UM és regionalista i de dretes (prova d'això és que mentre UM defensa la bandera mallorquina FALSA amb franja morada, invent dels anticatalanistes regionalistes del segle XIX, el PSM defensa la quadribarrada neta o en tot cas la tradicional quarterada), i el PSM seria nacionalista d'esquerres sense arribar a independentista.

-Home jo no se si defensaran el PSM l'independentisme o no... però jo diria que si. Si mires els articles d'opinió d'alguns dels seus militants... que diuen que treballaran per un estat propi de les Illes... o les joventuts que diuen **Republicans: Treballam per a construir una República Federal dels Països Catalans: un estat solidari i descentralitzat.**

-Jo crec que independentistes si son, ara, els d'UM si que no... no se que fa ERC sent de centre-esquerra pactant amb la dreta catalana i balear...

-"no se que fa ERC sent de centre-esquerra pactant amb la dreta catalana i balear?" Home, la idea em sembla que és fer una candidatura de partits que defensin els interessos generals, sense dependència de Madrid, més enllà d'esquerres i dretes. Una cosa que no sé si anirà bé ara, però que un moment o un altre s'haurà d'arribar a fer. Un poble

que no pot trobar un mínim d'unitat per resoldre problemes comuns està condemnat a viure submís. Per altra banda, voldria puntualitzar lo de "dreta balear". Supòs que et referies a UM, que és mallorquí i no balear.

-Tal vegada seria interessant ajuntar els líders dels partits dels països catalans, no espanyolistes, que diuen defensar els nostres interessos, per arribar a un acord. Posar-los enmig d'una plaça, l'11 de Setembre, enmig de Barcelona. Que redactin allà mateix, llegint-ho tot per megafonia, l'acord de la candidatura conjunta i els principis d'aquesta. Així podrem penjar allà mateix els que posin l'interés personal i de partit per davant de l'interés del poble.

-No veig bé una unió o pacte de govern de CiU i ERC al Parlament de Catalunya, per què crec que dividiria als catalans en dos blocs: els suposadament nacionalistes i els que no ho són que, de forma maniqueista, serien titllats d'espanyolistes. Un pacte d'aquestes característiques sols el veuria viable si agrupés una immensa majoria de la societat catalana i servís per tirar endavant polítiques sobiranes que requeris de gran coratge i força en el govern. En canvi si veig viable un pacte entre totes les forces que defensen una identitat catalana, en sentit ampli, i una certa vinculació entre els diferents països que conformen aquesta identitat. D'aquesta forma no té tanta importància que hi hagin dretes i esquerres al mateix bloc. Com deia, més o menys, el President Com-

pany "Per a defendre causes justes hi ha molts homes al món, però Catalunya només ens té a nosaltres". En el cas de les eleccions europees, com la circumscripció ja no seria els nostres països respectius de parla catalana, definits com a comunitats autònomes de l'estat espanyol, sinó tot l'estat no hi hauria perill de dividir la pròpia societat d'una forma evident.

-Aquí el més important, més que quins personatges o quines sigles es beneficiïn d'aquesta proposta, és que d'una puntetera vegada anéssim junts a la cerca de la independència dels PPCC.

-Prefereixo veure com ERC, CiU i els altres partits s'ajunten i voten aquesta candidatura, que no pas que s'estiguin tot el santíssim dia fent potadetes rondinant per qui sap què, cosa que no serviria de res.

-I si no funciona, ja ens queixarem després de fotre's la patacada. La por és la nostra pitjor arma, i si no ens arisquem mai podrem assegurar si ho fem bé o no.

Dilluns, 14 de juliol de 2008

Centenari de la senyera independentista

La Comissió del Centenari de la Senyera Estelada té el goig d'anunciar-vos que ja hem assolit un més dels objectius fixats per aquesta commemoració.

Es tracta de l'admissió de l'entrada a la Gran Enciclopèdia Catalana de la figura de Vicenç Albert Ballester i Camps, polític i activista incansable en pro de la llibertat de Catalunya i dissenyador de l'estelada tal i com la coneixem avui en dia.

Podeu veure l'entrada a la GREC online aquí, junt amb una fotografia del propi Ballester, gentilesa del senyor Joan Murai:

http://www.encyclopedia.cat/fitxa_v2.jsp?NDCHEC=0422802

Manifest de l'AELC, AELG i EIE

Davant el discurs pretesament homogeneïtzador i centralista que subjau en el "Manifiesto por la lengua común", la Federació d'Associacions d'Escriptors GALEUSCA manifesta que:

1. La realitat plurilingüe que conforma i dona existència a l'estat espanyol, lluny de ser entesa com una "asimetria" o deficiència per se, reproduceix de manera transparent una diversitat lingüística i cultural comuna a la majoria d'estats que conformen l'Europa plurilingüe.

2. El gallec, l'èuscar i el català són "invents" d'ara, sinó llengües que van ser normals en els seus territoris i societats respectius durant centenars d'anys. La seva desnormalització, la seva pèrdua d'usos públics, no es van produir de manera "natural", sinó per invasió de la llengua que fou decretada com oficial de l'estat, sense cap consulta ni acord previs.

3. L'article 3 de la Constitució espanyola garanteix la presència d'aquesta llengua comuna per a tots els habitants de l'estat, mitjançant l'exigència a tots els ciutadans de l'obligació de conèixer el castellà. Tots els ciutadans de Galícia, d'Euskadi i dels Països Catalans assumeixen a la pràctica aquesta exigència, ja que no hi ha cap persona que no tingui una bona competència en castellà, independentment que el tinguin com a primera llengua o com a segona. En canvi, pel que fa al gallec, a l'èuscar i al català, la legislació no preveu l'obligació de ser coneguts en els seus respectius terri-

toris, cosa que estableix una asimetria en els drets lingüístics dels ciutadans que volen exercir el dret, que se'ls reconeix, a usar-los.

4. El gallec, l'èuscar i el català també són llengües oficials en els seus territoris, que és el mateix que dir que són les llengües pròpies d'aproximadament el 40% de la població de l'estat espanyol. Aquests codis lingüístics diferents del castellà, legítims i en els quals es reconeix el recorregut i l'expressivitat d'un poble i d'una cultura, són instruments de comunicació igualment "democràtics", eines de relació interpersonal útils i necessàries per a la societat que les sustenta.

5. El dret a l'ús públic, en totes les instàncies, de la llengua pròpia està reconegut en totes les legislacions democràtiques del món. En l'àmbit europeu, cal que recordem la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries (aprovada i ratificada per l'estat espanyol) o la Declaració Universal de Drets Lingüístics, aprovada per unanimitat pel Congrés dels Diputats.

6. La visió anul·ladora que des de l'enriquidora realitat plurilingüe espanyola es transmet des del Manifiesto ens fa pensar en la similitud de tesis de l'etapa franquista; un estat, una llengua i, conseqüentment, reforçar els plantejaments diferenciadors entre ciutadans de primera i de segona per raons de llengua. La competència plurilingüe, també per als ciutadans espanyols nascuts en comunitats autònomes amb una única llengua oficial, sempre serà una clau

que obri el món, que obri les fronteres del respecte per l'altre des de la interpretació d'una relació d'equitat entre els éssers humans, independentment del seu lloc de naixement, de residència i de llengua pròpia. A més, el Manifiesto parteix d'una premissa que no es correspon amb la realitat, ja que en cap cas el castellà no corre cap perill en tot el territori de l'estat.

7. L'aprenentatge de les llengües, a més de la pròpia, ha de ser entès sempre en sentit positiu i com a sinònim d'enriquiment de l'individu, ja que l'aprenentatge plurilingüe estimula l'expressivitat i el coneixement de les persones. En el cas de Galícia, Euskadi i els Països Catalans és imprescindible que la població sigui competent en les dues llengües oficials, a fi que cadascú pugui decidir lliurement quina d'elles farà servir en els diferents àmbits i situacions. És a dir, la doble competència és imprescindible per garantir la llibertat lingüística.

8. Per tal de garantir aquesta utilització lliure de les llengües calen mesures sorgides d'una política lingüística adequada. És a dir, per garantir els drets que tenim també els parlants del català, èuscar i gallec es necessiten polítiques lingüístiques que creïn les condicions per exercir-los, tal i com va dictar el Tribunal Constitucional en la sentència 334/1994 quan "avalava un tracte desigual, que no discriminatori, per a les dues llengües oficials en funció del caràcter propi d'una d'elles que precisa d'una acció normalitzadora que ha d'implicar, necessàriament, accions de

suport singularitzat".

9. Les polítiques lingüístiques aplicades a l'àmbit educatiu en les anomenades comunitats bilingües, tenen com a objectiu aconseguir que l'alumnat assoleixi una bona competència en les dues llengües oficials, independentment de quina sigui la llengua familiar. Per aconseguir aquest objectiu, cal desenvolupar planificacions lingüístiques que en garanteixin la consecució i que passen, necessàriament, per la utilització vehicular majoritària de la llengua més desfavorida socialment. I això, en lloc d'anar contra la llibertat lingüística és, precisament, una actuació imprescindible per garantir aquesta llibertat lingüística.

10. Les escriptores i els escriptors gallecs, bascos i catalans PROCLAMEM la nostra voluntat de continuar escrivint en les nostres llengües i de contribuir al procés, inacabat, de la seva normalització com a dret humà, democràtic i pacífic al qual no renunciarem. Repudiem enèrgicament tots els intents d'EXCLUSIÓ que col·legues escriptors espanyols fan de les nostres llengües i lamentem que, en lloc de preocupar-se per la salut de l'espanyol a Puerto Rico, Costa Rica o els EUA, es dediquin a combatre el més pròxim i asimètricament discriminat.

11, de juliol de 2008

Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC) Asociación de Escritores en Lingua Galega (AELG)

Euskal Idazleen Elkartea (EIE)

Davant la crisi el Govern ha de decretar mesures d'emergència

La situació dels treballadors és difícil. L'endeutament de les famílies ha arribat al 146% de la seva renda disponible. Els interessos de les hipoteques han pujat quasi el doble en un any i mig. Per una hipoteca mitjana la pujada és de 152 euros al mes. El gasoil "professional" ha pujat un 40%. S'anuncien centenars de mils d'acomiadaments. La electricitat ha pujat un 6% aquesta passat més de juliol, i ja va pujar un 3% el mes de gener. Els ajuntaments acaben de demanar al Govern, de manera urgent,

7.000 milions d'euros a fi d'evitar la seva fallida.

Els camioners, els pescadors, els agricultors, els treballadors exigeixen mesures per fer front a la crisi. Però en Solbes, l'home de Brussel·les en el Govern, "diu que no hi ha marge" per a noves mesures econòmiques a favor dels treballadors. Ell acaba d'eliminar la contribució sobre el patrimoni, llevant a les arques de l'Estat 1.800 milions d'euros que pagava un milió de contribuents, els qui tenen patrimoni suficient.

És urgent actuar. Fa falta una pla d'urgència front a la crisi. El Govern hauria de prendre mesures elementals que permetin al treballadors sobreviure:

- Rebaixa immediata del cost de les hipoteques i del preu de les vivendes.

- Baixar el preu dels combustibles per als agricultors, pescadors, transportistes...

- Ajustament immediat de pensions i salaris (incloent als funcionaris) a la inflació.

- Pressupost d'urgència

per a serveis públics.

- Pla d'obres públiques.

- Protecció contra acomiadaments.

- Anul·lació de contrareformes laborals.

- Pressupost d'urgència per als ajuntaments.

Que no hi ha doblers per això? Aquí hi ha els beneficis rècord de la banca, les petroleres, les elèctriques, les multinacionals de la distribució...

Diuen que Brussel·les no ho permet, però ¿perquè un gov-

ern socialista ha d'anteposar la submissió a la Comissió de Brussel·les a la supervivència dels treballadors?

És que és una bogeria enfrontar-se a la Unió Europea? Res més fals. Com quan va treure les tropes de l'Irak, si el Govern donàs passes en aquest camí contaria amb el recolzament i la mobilització dels treballadors de l'Estat espanyol, i dels treballadors dels diversos països europeus, que s'enfronten a les mateixes amenaces.

Pere Felip i Buades

La llei de l'embut

Mesos d'estiu. Vacances. Temps de repòs. Com temps de feina i de més treball.

Qui no sap què és un embut? Pregunta mot senzilla, però cal constatar si la resposta ho és. ¿Coneixen els nens i nenes, com els i les adolescents aquest instrument tan casolà i de botigues de poble?

El diccionari ens diu que un embut és "un estri que té la forma d'un buit invertit amb un tub en el vèrtex, el qual serveix, posant-lo al forat o al coll d'una bóta, ampolla, etc. per a abocar-hi o trafegar un líquid o gra".

Per altra part, a més de l'ús material, té sentit metafòric. Així tenim una dita castellana que diu. "Lo ancho para mí y lo estrecho para ti". Expressió d'una experiència de segles per a indicar com les persones en pensar només en si mateixes i no en els altres en cap moment, agafen sempre la part ampla de l'embut i l'estreta la donen als altres. L'egoisme o el predomini del narcisisme primari.

Efectivament, cal mirar no únicament persones en concret sinó també, i com no, sistemes de pensament o ideologies siguin del caire que siguin.

És ben cert que en el nostre afer quo-

tidia podem constatar les actituds de diverses persones on l'actitud és de saber conjugar, és a dir, moure l'embut a fi d'ajudar, comprendre l'altra persona. Les vacances com l'estiu de molta feina poden ser una ocasió para qüestionar-se un a si mateix a fi de saber com actua.

Ara bé, un qüestionament o actitud d'aquesta mena és saber que hom ha d'anar contra corrent. La normalitat, en tant que quantitat, és el contrari. Anar contra corrent no és fàcil, però és ric. No és acceptat, però enforteix. És qualitat, no quantitat. Una forma de créixer i madurar humanes.

Una actitud d'aquesta mena és rica en satisfacció com enriquidora en el saber ser ésser humà, obert als altres i preocupat per a tothom. Solidaritat.

Per poder avançar, però, cal poder lluitar contra el pensament únic, líquid, feble que avui impera. Un pensament que fa fort per imposició o per tenir al seu abast un ample embut i un broc molt estret com és el sistema neoliberal o l'especulació financera on els moments cruïllencs, moments de crisi, moments de obrir-se a les necessitats, posa l'embut a l'inrevés, el broc petit o el tub en el vèrtex al que ha de rebre alguna cosa, sigui amb idees, sigui material, sigui en

comprensió.

La fredor és de tal magnitud. El càlcul és de tanta exactitud matemàtica. La relació humana per part de l'entitat és de tanta prepotència, un narcisisme primari, que la manca de seriosa voluntat política, econòmica com en d'altres entitats per tal de ser realista, comprensiva i humana constata que l'esforç és viscut com a pèrdua, i les renúncies com a fracassos entitaris o institucionals. Per tant, imposen, afoguen de forma diplomàtica o amb una total indiferència i manca d'educació. "Lo ancho para mí (entitat) y lo estrecho para ti (súbdit o persona que depens totalment d'ella.). No és així al japó amb els G-8?

Conjugar l'embut, o moure'l segons les necessitats, demana un canvi mental profund. Fer un pas de creixement requereix un coneixement més profund no sil·lògic sinó de premisses, de base. Un posicionament de visió global serer, ample, amorós a fi de fer una acció local rica, humanitzant i sobre tot de justícia i no de caritat o almoïna.

A més, cadascú ha de poder actuar des de les seves possibilitats reals i no fantasioses, constructives i no enderroadores. Des de la capacitat de respon-

sabilitat i no de sentiment de culpabilitat, des de la serenitat i no des de l'angoixa.

Ara bé, tant negatiu és posar l'embut a l'inrevés sense discerniment com la incapacitat de canviar-lo de posició per manca de discerniment..

Crec que les vacances o aquests mesos d'estiu són moments bons, com tota la resta de l'any, per altra banda, per a tenir en consideració Poder passar del famós *verb tenir*, eix d'un món egoista, neoliberal, financer despòtic, al *verb ser*, al de la realització humana on es cerca la qualitat de vida humana per sobre un ego ple, inflat, cregut que es creu no l'embut sinó el propietari de l'embut a través del qual pot fer passar el gra o el líquid no segons les necessitats reals dels humans sinó els seus propis i únics interessos..

Com diu Anatole France, "Cal enlairar-se amb les ales de l'entusiasme. Si es raona, no es volarà mai".

Jaume PATUEL i PUIG
Pedapsicogog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

Itàlia, el país del feixisme, la màfia i la corrupció atempta contra el català, el basc, el gallec

El mitjà d'agitació i de propaganda del PP, **El (In)Mundo**, que ha posat en marxa el "Manifiesto" franquista contra el català, el basc i el gallec és propietat d'UNEDISA, una empresa que és propietat en més d'un 90% dels mafiosos i fatxes italians propers a **Berlusconi**. Igualment, **Tele 5**, el canal de TV que dona suport a aquesta ofensiva genocida i d'extermini contra els parlants del català, el gallec i el basc és propietat d'italians (Paolo Vasile) lligats també el nou **Mussolini, Silvio Berlusconi**.

Ens trobam, doncs, igual que l'any 1936 quan el dictador **Franco** mai no hauria fet un cop d'estat sense el suport previ de **Hitler** i de **Mussolini**. Quan ens cauen un esplet de garrotades damunt és important saber d'on vénen aquestes agressions perquè altrament hi ha el perill a l'hora de contraatacar de fotre pals de cec.

Amb motiu de l'assassinat d'una al·lota italiana a Lloret a mans d'un sud-americà uruguaià anomenat "El Gordo", tres ministres del feixista **Berlusconi** han carregat contra la Generalitat arran d'unes declaracions de **Joan Boada** en les quals criticava el paper jugat pels mitjans de comunicació italians de **Berlusconi**. A la vista dels fets, passa d'hora que les nostres institucions (parlaments i governs) denunciïn davant

l'opinió pública internacional i davant els fòrums de la Unió Europea la nova ofensiva genocida i criminal que igual que l'any 1936 estan fent els italians contra els Països Catalans, Euzkadi i Galícia.

Botifarra Delgado for president El fatxa gonella, Miguel Nigorretxe, va pressionar Matutes perquè intercedís per Delgado

Telefonada de Matutes Al carrer de Génova, seu central del PP espanyol, no s'acaben de creure encara que l'exeu-rodiputat Abel Matutes intercedís pel candidat Carlos Delgado quan aquest clamava contra les regles del congrés coordinat per Francesc Fiol. El mateix Matutes ha comentat amb posterioritat que va ser el també banquer **Miquel Nigorra** qui li telefonà i li demanà els seus bons oficis en favor del candidat, que després denunciaria l'aparell davant els tribunals i qualificaria Mariano Rajoy d'"impresentable" i de "màquina de perdre eleccions".

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Ni més ni menys que ningú

L'enginyer informàtic Miquel Català (La Granja d'Escarp, Segrià, 1981) va crear europarl.cat durant la tardor de 2007. És a dir, sense permís va traduir al català la web del Parlament d'Europa. El motiu? Cercant dades per internet es va adonar que la pàgina oficial de la cambra europea discriminava la nostra llengua: «No hi havia res en català» (Avui, 3-2-08). El jove informàtic va activar la rèplica de la web a finals d'any. Poques setmanes després va ser advertit que si no la desendollava seria denunciat per infringir els drets d'autor i usurpar la identitat audiovisual. En el decurs de la passada primavera la polèmica havia pres cos, raó per la qual representants comunitaris es van reunir personalment amb Miquel Català. La resposta d'aquest al cap de comunicació del Parlament Europeu, per a més *inri* un català anomenat Jaume Duch, va ser per carta: «El pas que jo he fet va encaminat cap a la normalització i la clausura que vostè em

proposa sols perllongaria l'anormalitat que els ciutadans continuarem lluitant per corregir (...) Un dia no serem ni més ni menys que ningú» (Avui, 16-4-08). Gràcies a una xarxa de suport, a mitjan juliol la versió en català d'aquesta web assolí les 49.868 visites, una xifra que avala l'èxit d'aquest altruisme en bé del patrimoni lingüístic del vell continent. Amb l'esmentada iniciativa, ha quedat patent que la inclusió del català a la web de l'Eurocambra és una operació assequible tant tècnicament com a nivell de costos. També ha quedat patent la tèbia implicació dels eurodiputats catalans. Tant sols Ignasi Guardans i Raül Romeva s'han manifestat a favor. Aquest darrer va declarar: «Posen totes les traves del món a la qüestió del català i quan algú tradueix gratuïtament una pàgina que no està disponible en llengua catalana, creuen que és un problema» (Avui, 3-2-08).

Hi ha gosadies que valen la pena, malgrat les pressions a les quals un s'ha de

veure sotmès. I és que a partir de l'octubre vindrà el portal de l'Europarlament disposarà d'una versió oficial en la nostra llengua. El de la Granja d'Escarp matissa que si el projecte en català de la web de l'Eurocambra no aspira a igualar l'estatus de les altres llengües oficials, l'europarl.cat seguirà tenint tot el sentit. Miquel Català afegeix que si s'aconsegueix un treball ben acabat que desporti l'interès i se sap posicionar bé «sense haver de donar tombs amb el ratolí per enllaços en altres llengües o d'altres països, els felicitaré i el faré meu» (Avui, 15-7-08).

En cap moment l'informàtic segriànc s'ha deixat afectar ni per les amenaces de la cambra europea ni per l'enrenou que ha suscitat el gest tan creatiu i innocu que ha impulsat. Tenir suficient intel·ligència emocional per transgredir davant la discriminació és un bon senyal. En aquest sentit, Raimundo Viejo, doctor en Ciència Política, pensa que si no s'arriba a un cert nivell de conflicte vol

dir que hi ha cultures que s'estan morint i que no tenen una mínima capacitat de defensa.

L'original aportació de Miquel Català, des de l'àmbit que coneix millor professionalment, envers la nostra llengua, és un exemple de fortlesa individual. Sobre els que manen en les institucions de govern o en altres contextos de poder, la majoria d'humans no tenim pràcticament cap opció per influir-hi decisivament. Però sí que tenim un cert poder sobre nosaltres mateixos. Això és el que ens permet rebel·lar-nos contra les pròpies incoherències. Bo i que la tasca cabdal és organitzar-nos plegats i cohesionar-nos perquè aleshores la fortlesa que irradiarem serà transformadora. «La gent no s'adona del poder que té», escriu en un poema Joan Brossa.

Quim Gibert,

coautor d'*El despertar dels Països Catalans*

Nova victòria de l'independen- tisme escocès i nova derrota del laboristes anglesos

Nova derrota per a Brown Els nacionalistes escocesos li donen l'esquena en les eleccions parcials per substituir el diputat en el Parlament britànic C. Ares/Agències |26/07/2008|

Nova **desfeta** per al primer ministre britànic i, a més, en la seva terra.

El laborista Gordon Brown ha sofert a Escòcia una **humiliant derrota electoral** que pot ser clau per al seu futur polític, en perdre davant dels nacionalistes un dels feus tradicionals del seu partit.

Els resultats de l'elecció parcial de dijous passat a Glasgow East, coneguts ahir, han estat interpretats com un vot de càstig per a Brown, fonamentalment pels problemes econòmics que travessa el país.

Els **nacionalistes** escocesos van centrar la campanya en l'impacte en el nivell de vida de l'augment del preu que han patit els aliments i el

petroli en una regió rica en cru.

La crisi econòmica i la seva gestió té així, aspectes dramàtics per al "premier", en caiguda lliure en les enquestes i que acumula en poc més d'un any en el poder un rosari de revessos a les urnes que fan posar en dubte de cada vegada més el seu lideratge.

Primer, perquè el Partit Nacionalista Escocès (SNP) del ministre principal d'Escòcia, Alex Salmond, ha aconseguit allò que els seus líders descriuen com a victòria "èpica", en aconseguir invertir l'avantatge laborista de 13.507 vots per acabar

imposant-se per 365 vots.

La participació en la votació, convocada per elegir el substitut en el parlament britànic del diputat laborista **David Marshall**, que va dimetir per motius de salut, va ser del 42,25 per cent, davant el 48 per cent de 2005. Segon, perquè Glasgow East, un dels escons laboristes més segurs, fa gairebé seixanta anys que envia diputats d'aquest partit al Parlament de Westminster i perquè es produeix a l'Escòcia natal de Brown, els nacionalistes ja van arrasar la formació del primer ministre el maig del 2007.

I tercer, perquè és la tercera d'una sèrie de derrotes laboristes en eleccions parcials, que s'afegeixen a l'hecatombe patida pel partit de Brown en les municipals del mes de maig passat, en què van perdre, fins i tot, l'Ajuntament de Londres.

Reproduït de
www.diaridebalears.cat

Actituts

La típica actitud d'un repressor feixista és: eliminar totalment la personalitat dels altres convertint-los en un número, eliminar tot vestigi identitari per tal de poder imposar la seva pròpia filosofia única i suprema per sobre de totes les altres. No dubten a exterminar com sigui tot allò que no encaixa amb la seva fanàtica i prepotent actitud que creuen superior i perfecta per sobre de tot.

Actualment ens trobem en una situació molt perillosa a conseqüència de la imparable crisi energètica de la creixent, per no dir imparable també, inseguretat a tots nivells.

Malauradament ja hi ha massa gent que diu: "con Franco esto no pasaba", ignorant que passaven coses pitjors fomentant el terror "por derecho de conquista y por cojones".

La covardia del poble català, el no implicar-se, la por i la mentalitat d'esclau del nostre col·lectiu super individualista i egocèntric ens han portat a una situació molt greu i no ha fet res més que començar. Tenim una Catalunya desunida pels interessos de partit, els quals poden més que els interessos de la pàtria.

Aneu amb compte! Que els "Tejeros" estan a punt sempre.

Joaquim Pugnau Vidal.

Membre de Catalunyaacció. 617-96-44-00

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Ecspaña cañi ¡Arriba Ecspaña!

Quan Espanya comença a semblar Sèrbia

Si durant anys el nacionalisme espanyol s'expressava d'una manera encara moderada, acceptant un cert bilingüisme i aparentant una certa imatge 'amable', la careta cau aquest 2008 tan espectacularment que haurem d'apuntar-ho als llibres d'història. El manifest contra el bilingüisme o les reaccions d'ahir al document del conseller Castells sobre l'espòli fiscal marquen un camí nou que acosta el nacionalisme espanyol a la història recent del nacionalisme serbi. Amb alguns paral·lelismes concrets que fan feredat. Aquest manifest que reclama la superioritat de l'espanyol significa un canvi de nocions socials. Hom ja no proclama la conveniència del bilingüisme en les zones amb llengua pròpia de l'estat; allò que reclama és la reculada de les altres llengües. Deixa d'existir la preocupació formal que hi havia fins ara per la convivència, a la qual hom ja no apel·la de cap manera. Ara la crida va a la superioritat demogràfica dels parlants de l'espanyol, reclamant-ne la imposició pura i simple. Demogràfica. I en aquest sentit, el manifest recorda molt el famós Memoràndum publicat l'any 1986 per l'Acadèmia Sèrbia de les Arts i les Ciències, memoràndum que serví de base ideològica a Milosevic i que acabà portant

a la guerra, a la independència de totes, però totes, les àrees no purament sèrbies de l'ex-Iugoslàvia i a l'aïllament internacional de Sèrbia. Aquell memoràndum, per exemple, afirmava, contra la realitat, que els únics que no tenien dret a

usar la seua llengua eren els serbis que vivien en territoris 'bilingües' i reclamava la primàcia imposada del serbo-croat sobre totes les altres llengües, i que tot allò que no fos afirmar aquesta idea era 'particularisme' i 'antidemocràtic'. El missatge que inspirava aquell manifest i el que inspira el manifest espanyolista és el mateix: creure que hi ha cultures o llengües que són superiors a unes altres, diguen què diguen o facen què facen els parlants, i exigir la imposició de la pròpia amb mesures legals discriminatòries i, si cal, amb el recurs a la força pública. El Memoràndum del 1986 també posava en

resposta a la presentació de les dades sobre l'espòli econòmic. És la mateixa perversió: la realitat no importa. I així ahir vam poder veure i sentir gent que la negava obertament, que capgirava les dades o, simplement, que les reconvertia en un discurs espanyolista afirmant que el problema no és que Catalunya, i la resta del país, sofresquen l'espòli fiscal d'Espanya, sinó que Espanya viu ofegada per la potència de les empreses catalanes, que la tenen colonitzada. De nou, un canvi de discurs que implica un canvi de percepcions socials notable. Fins ara ningú, tret de grupuscles aïllats, no

relleu allò que els seus autors (intel·lectuals com en el cas del manifest espanyol) consideraven que era una opressió econòmica de Sèrbia per les altres repúbliques. I aquest missatge exacte es féu sentir ahir també molt als mitjans espanyols com a

s'havia atrevit a dir una cosa com aquesta. Ahir ho vam sentir als mitjans de masses i de boca de comentaristes molt violents que arribaven a la cridòria. Confesse que aquesta deriva que prenen les coses em preocupa. Em preocupa, sobretot, perquè va acompanyada d'un augment notable i visible de la violència. L'actitud dels espanyolistes és cada volta més violenta i agressiva i, dels insults, ja han passat a les amenaces o als incidents, com es va veure en l'Eurocopa, malgrat el silenci de la majoria dels mitjans. Però també cal dir que la deriva sèrbia del nacionalisme espanyol és una amenaça sobretot per a ells. A diferència d'allò que passava a l'ex-Iugoslàvia, nosaltres vivim en la Unió Europea i ací no són tolerables ni es permetran de cap manera guerres ni cops d'estat militars o legislatius. I això hauria de fer pensar a algú, a Espanya. Perquè Sèrbia ha acabat sola, empobrida i aïllada. I explicar avui això és fer una pura i simple descripció d'on podrien acabar els espanyols, si continuen amb la bogeria supremacista que els ha agafat.

Vicent Partal

director@vilaweb.cat

Reproduït de www.vilaweb.cat

Creuem els dits

Avui, 15 de juliol el govern espanyol ha fet públiques les balances fiscals. I aquestes ens han dit allò que ja sabíem. És a dir, que els Països catalans estem suportant el reequilibri territorial de l'estat espanyol.

Ara bé, servirà de res conèixer aquestes balances? En un estat normal, diguem-ne federal, servirien per limitar la càrrega de solidaritat entre uns estats i uns altres. És allò que passa a Alemanya on el topall es posa en el 5%. Cap Land "ric" no aporta més d'aquest 5%.

Aquí, com ja era d'esper-

ar, ens diuen avui mateix que els resultats, tot un espòli fiscal, no incidiran en el nou sistema financer que s'ha de pactar el més d'agost. És a dir, com si sentissin ploure. Els PPCC per fi cerquen la unitat d'acció a fi d'aconseguir una major justícia. I és que la solidaritat no pot ser eterna i, a més, és contraproduent pel que la rep indefinidament. Al setembre veurem com queda tot.

Avui la multinacional Pirelli diu públicament que no construirà cap planta nova a Manresa ni a Catalunya. Així, doncs, la primera indústria del Bages, que suposa un 5%

del PIB, tard o d'hora abandonarà la Catalunya Central. 1100 llocs de treball tenen ara un futur més incert. De moment vol acomiadar uns 280 treballadors. Sembla ser que l'empresa ocupa l'últim lloc de productivitat entre les cinc plantes que té a Europa. L'empresa justifica la decisió per l'agudització de la crisi, crisi que alguns polítics no veuen.

Les diferents gestions que s'han fet des de l'Ajuntament, la Generalitat o el Ministeri han estat, doncs, infructuoses. La garrotada per l'econo-

mia de la nostra zona pot ser important si no s'impulsen projectes alternatius. Per tant no és temps de cofoisme, com ho presenta l'alcalde en el seu desafortunat balanç anual d'ahir, sinó d'arremangar-se i buscar alternatives.

El Parc Tecnològic és encara en fase de moviments de terres. L'aposta, però, de la multinacional autòctona Tous, primer recuperant la fàbrica del Guix i ara invertint en un centre de recerca directament al PTCC, pot ser tot un estímulo. Caldrà veure si al CTM, a Microsoft, a Tous i a les quatre empreses que ja s'han compromès se'ls uneix-

en moltes més per tal de fer un PTCC altament competitiu.

Un altre projecte que fos bo que arrelés, tot respectant el territori i aconseguint un consens social, seria l'aviació comercial, bàsicament de mercaderies. És una activitat industrial amb gran valor afegit. Ens trobem ben situats respecte a l'àrea metropolitana per tal de fer la necessària descongestió del tràfic aeri i molts agents econòmics del Bages estan ja interessats. Ara bé, ho veuran els responsables de casa nostra? Creuem els dits.

Catalunya i els catalans: 4 moments

Quan Catalunya era estat lliure: coratge i amor a la llibertat.

“Les gents de Catalunya e d’Aragó viuen pus alts de cor, (perquè amb llurs prínceps) cascú pot parlar aitant com se meta en cor que parlar hi vulla, e aitan-tes hores ells escoltaran graciosament, e pus graciosa li respondran...E d’altra part (dits prínceps) que cavalguen tots dies per les ciutats e viles e llocs, els mostren a llurs e si un hom o fembra pobre los crida, que tiraran la regna e els oiran e els daran tantost consell a llur necessitat” (Ramon Muntaner)

“E si nengun me demana: En Muntaner, quin és l’exempli de la mata de Jonc? Jo li respon que la mata de jonc ha aquella força que, si tota la mata lligats ab una corda ben forts, e tota la volets arrancar ensem, dic-vos que deu hòmens, per bé que tiren, no l’arrancaran, ne encara con gaire més s’hi prenguessen: e si en llevats la corda, de jonc en joc, la trencarà tota un fadrí de vuit anys, que sol un jonc no hi romandrà. E així seria d’aquests tres reis, que si entre ells hi havia divisió neguna ne discòrdia, ço que Déus no vulla, fets compte que han de tals veïns que pensarien de consumir la un ab l’altre. Per que és mester que d’aquest pas se guarden ; que mentre tots tres sien d’una volença, no temen tot l’altre poder del món, ans així com davant vos he dit, seran tots temps sobirans a llurs enemics” (Crònica 292, **Exempli de la Mata de Jonc** d’en Muntaner, escrit a la seva Alqueria de Xirivella (L’Horta), bellíssima paràbola i profecia d’unitat entre els tres reialmes catalans front a les maquinacions dels gones futures, bufons dels enemics de tota Catalunya.).

“*L’avara povertà dei catalani*” Dante

“*O Dio! La Chiesa romana in mani dei catalani!*” (Els italians davant el poder que adquiria la família valenciana dels Borja a la cúria romana, s. XV-XVI).

“*De allí en adelante comenzó la nación catalana a ser estimada sobre todas en las empresas de mar*”. “*Tenía en aquellos tiempos la nación catalana muy grande comercio en todos los reinos de moros de África, y en todo el imperio de Constantinopla y en las regiones de Siria y Egipto*” (Jerónimo de Zurita, 1512-1580).

“*Para galeras ninguno iguala con catalanes y mallorquines (...)* Y así hablamos que con galeras los catalanes han hecho más cosas buenas que ningunas otras naciones por donde resulta el refrán que sí en galera se hace cosa buena el capitán ha de ser catalán” (Martí de Viciana, cronista borriancenc, citat per R. García Cárcel).

«*Los cortesés catalanes, gente eno-*

jada, terrible; pacífica, suave; gente que con facilidad da la vida por la honra, y por defenderlas entrambas, se adelantan a sí mismos, que es como adelantarse a todas las naciones del mundo». (Cervantes «*Persiles y Segismunda*», llibr. III, cap. XII). “*Catalunya es la alhacena de la cortesía*” (Miguel de Cervantes). (Els catalans són) “temor y espanto de los circunveinos y apartados enemigos” (“*Las dos doncellas*”, Cervantes).

“*Tanto los catalanes, como otras naciones...*” (Jerónimo de Mondragón, s. XVI).

“*Nación ésta y tan celosa...*” (Calderón de la Barca, 1600-1681).

“*Son los catalanes por la mayor parte hombres de durísimo natural; sus palabras pocas, a que parece les inclina también su propio lenguaje, cuyas cláusulas y dicciones son brevísimas; en las injurias muestran gran sentimiento, y por esto son inclinados a la venganza; estiman mucho su honor y su palabra; no menos su exención, por lo que entre las más naciones de España los catalanes son amantes de su libertad*” (Francisco Manuel de Melo, 1611-1687, escriptor portuguès autor d’una importantíssima crònica sobre la revolució catalana del 1640).

Ha estat atribuït als catalans, al llarg dels temps, un extraordinari amor a la llibertat, a la independència i a la democràcia. Pau Clarís observava –i cal tenir en compte la mentalitat de l’època– que «els homes van fer els reis, i no pas els reis els homes». Narcís Ramon March escrivia, el 1626: «Atès i considerat que en el present Principat de Catalunya los habitants i poblats en ell són lliures i no poden ésser obligats a haver d’anar a servir a S.M.». I ja el rei Martí havia exclamat: «Qual poble és en lo món que sia així franc de franquesses e llibertats ni que sia així liberal com vosaltres?».

Però, «correlativa a aquesta bona tradició, hi ha la dolenta, anota Cardó, que s’inicia molt d’hora. L’esperit de llibertat, quan no és controlat per una consciència moral exigent, degenera en rebel·lió i discòrdia, les dues tares que presenten invariablement les males èpoques de Catalunya» (*Les dues tradicions*, Barcelona 1977, p. 87).

“...*porque con el continuo trabajo y sufrimiento constantemente tienen hechos callos para la guerra y como no ponderan con aprensión el peligro de la muerte, con facilidad arriesgan la vida (...)* Son soldados y marciales, porque, apenas pueden llevar el peso de las armas, quando van cargados dellas, jugándolas con tal destreza, que muchachos de catorce y diez y seys años parecen soldados ejercitados” (Gaspar Sala

en la seva justificació de la revolució del 1640).

“*Esta gallarda nación...*” (Agustín Moreto 1618-1669).

“*Entre otras cosas lo malo de los catalanes es que se niegan a hablar la lengua del Imperio*” (Informe -sobre la situació a Catalunya- a Madrid d’un enviat del Comte-Duc d’Olivares, 1628, trobat per l’historiador britànic John Elliot a la Biblioteca de Catalunya el 1953).

“*Señor don Francisco, en tanto que en Cataluña quedase algun solo catalan, y piedras en los campos desiertos, hemos de tener enemigo y guerra*” (F. de Quevedo, carta dirigida a D. Francisco de Oviedo, febrer de 1645).

“Gràcies al renaixement català, als molts escriptors que han popularitzat l’excel·lència de la constitució civil i social de Catalunya, avui dia ningú no ignora que la nostra terra fou *la més lliure del món*, com digué aquell bon rei” (“*La tradició catalana*”, cap. I, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“La nostra bandera és el Déu-vosguard del caminant que en catalana parla us saluda” (Daniel Cardona i Civit).

Procès de domesticació: hi queda el poder econòmic.

“No va ser Castella la qual oprimí Catalunya, sinó la Casa d’Àustria” (Rovira i Virgili, historiador català).

“*Le catalan est brave, actif, laborieux, ennemi de l’Espagne: il a aimé toujours la liberté*” (Dugommier «*Mémoire sur la Catalogne*» ca.1800).

“*Los campos se cultivan, los caudales crecen, y en suma parece estar aquella nación a mil leguas de la gallega, andaluza y castellana*” (José Cadalso, escriptor i militar, 1741-1782: Encara hi havia nació, doncs, després de l’ocupació de Catalunya per part de Felip V l’11 de setembre del 1714).

“Els catalans de les pedres en fan pans” (Adagi peninsular, aquesta fama ja predisposa a l’espòli fiscal).

“Catalunya ha crescut molt i té un lloc preeminent entre els pobles ibèrics; els antics gèrmens amagats a la terra, dins de l’humus català que està constituït per la nostra tradició, l’amor i la constància del treball, la modèstia de la vida, l’esperit pràctic i sensat, poc donat a fantasies, el respecte a la jerarquia familiar i altres virtuts fecundades per les condicions potents i expansives de la vida moderna...” (Pròleg a la 2ª Edició de “*La tradició catalana*”, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

Domesticació: ruqueria col·lectiva per la colonització.

“No hi ha cap altra nació a Europa que, com els Països Catalans, tenguí onze milions d’habitants, ni cap llengua com el català -amb entre vuit i nou milions de parlants- que no tenguí un Estat, representació en els organismes internacionals i bandera a l’ONU” (“*L’Esclatxa*”, Bernat Joan i Mari).

“És veritat que som la cultura minoritzada més important d’Europa, però també ho és que som els més ridículs” (Lluís Aracil).

“Sóc d’un país on de la por en diuen seny” (No en consta l’autor). “Som catalans per naturalesa, espanyols per coacció” (No en consta l’autor).

“Hom exigeix potser en aquest poble (Catalunya) als polítics una pulcritud més rígida que la dels militars, el financer i el botiguer, i hom es commou amb perfectes honestedats perfectament estèrils des de Jaume d’Urgell a Pi i Margall, *et j’en passe*” (Josep Carner, *Tres Estels*, Ed. La Mirada, Sabadell).

“De Tournier és una observació certíssima: els quadrúpedes domèstics caminen en diagonal (alternant potes dreta i esquerra), i els salvatges amblen (avançant les dues dretes o esquerres juntes). Diu que és la manera de distingir un llop d’un pastor alemany; sempre que, cas de ser un llop, et doni l’ocasió de fugir. Espanya, si em permeteu la metàfora: tots de dretes o tots d’esquerres, alternativament. Els Països Catalans caminen en diagonal. De vegades cap al no-res. Però, això sí: en diagonal” (Isabel-Clara Simó).

“Serà un fracàs, un fracàs negre...Fa hores que em pregunto com som. ¿Us hi heu fixat? Del país, ningú no en parla. Tothom només parla dels seus problemes, del seu camió, al que té dret, de la seva angúnia...” (“*Els vençuts*”, 1955-1982, d’en Xavier Benguerel, 1905-1990, escriptor barceloní exiliat).

“Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més difultats trobarà per a viure com a tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut”. (Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalanista).

“No hi ha països petits. La grandesa d’un poble no ve mesurada pel nombre que el formen, igual que no mesurem la grandesa d’un home segons la seva estatura” (Victor Hugo, 1802-1885, pintor i escriptor romàntic francès).

“En contra del que pareixeria dedui-

ble de la tesi merament anticastellanista; no són els castellans *stricto sensu* els qui mes s'oposen al catalanisme extremista, sinó uns altres pobles com els murcians, els andalusos, els lleonesos o gallecs, i fins en regions de parla no castellana com la majoria dels valencians" (Salvador de Madariaga: "España"-1964).

"Oh, que cansat estic de la meua covarda, vella, tan salvatge terra, i com m'agradaria d'allunyar-me'n, nord enllà, on diuen que la gent és neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç! Aleshores, a la congregació, els germans dirien desaprovant: "Com l'ocell que deixa el niu, així l'home que se'n va del seu indret", mentre jo, ja ben lluny, em riuria de la llei i de l'antiga saviesa d'aquest meu àrid poble. Però no he de seguir mai el meu somni i em quedaré aquí fins a la mort. Car sóc també molt covard i salvatge i estimo a més amb un desesperat dolor aquesta meua pobra, bruta, trista, dissortada pàtria"

(Assaig de càntic en el temple d'en Salvador Espriu).

"La majoria dels catalans són gent abominablement gasiva per a la llibertat de llur pròpia terra" "El cofoisme català consisteix a no arribar al fons de la qüestió a fi de poder seguir en la rutineta eutanàsica, en el victimisme sentimentaloides i el cofoisme ploramiques, tots aquests trets tan plebeus, tan mesquins, tan miseriosos, tan mediocres, tan indignes, que empalaguen la nostra caracteriologia col·lectiva i la fan tan grisa, tan covarda, tan curteta, tan mortalment ensopida i tan provinciana i provoquen la catalanofòbia de biaix o li donen ales" (Autocitació).

"El catalanam, que venim de poble de comerciants, tendim a l'avarícia. No és sols un tòpic que ens encolomen, té certa base. I també entenc que això és un greu entrebranc per a la nostra llibertat nacional, car ens fa massa mesquins, prioritzem molt l'egoisme i l'interès immediats i així hipotequem el nostre futur col·lectiu, per això som esclaus i no podem ser lliures" "Els catalans tenim massa complexe de culpa fora de context i poca culpabilitat en el seu context: Una bona manera per a no poder fer res" "Els catalans tenen una desesperant tendència a l'intel·lectualisme eixut, a voler arreglar-ho tot i tot el món des de receptes ex cathedra, però parlant generalitats i els típics "deuria". Això vol dir que no es preocupen pel concret. Parlen també molt d'utopies i "si" condicionals. Tot plegat demostra que parlen de desigs i somnis teòrics i que no tenen intencions reals de treballar: en tal cas haurien de concretar passes. I rarament concreten res. A tals senyors ningú no els hauria de fer el menor cas, perquè sols volen protagonisme sense proposar solucions viables" "En resum, el problema de Catalunya—com passa amb tot oprimit—és la manca de dignitat dels catalans" (Autocitacions).

Intents de recuperació.

"Jo, valencià, nascut a València, afirmo que la meua pàtria és Catalunya" (Poeta Miquel Duran, 1908).

"Valencià de la ciutat de València, declare que sóc català" (Carles Salvador, 1933, mestre i escriptor).

"I ara, preguem per Catalunya" (Joan Fuster, Sueca, 1922-1992, assagista pan-català).

"Els catalanistes, actius restauradors del nostre poble, han sentit com instintivament la necessitat de la unanimitat entre tots, i, evitant tocar el que els podria

dividir, s'ocupen en preliminars. Mes aquesta tasca ha de tenir un terme; s'ha d'arribar a l'*unum necessarium*, al que en podríem dir al forma substancial de la nació. Ens trobem amb una Catalunya espiritualista i cristiana; matar-li l'esperit és matar-la a ella mateixa; reforçar son esperit és augmentar sa potència, fer sa acció més viva i fecunda. Catalunya la va fer Déu., no l'han feta els homes; els homes sols poden desfer-la; si l'esperit de la pàtria viu, tindrem pàtria; si mor, morirà ella mateixa" ("La tradició catalana", cap. I, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

"Els catalans estem molt acostumats que se'ns convidi a la prudència, en tot, també en la qüestió de la llengua. Se'ns diu que no hem d'exagerar, que no n'hi ha per tant. Doncs bé, la primera cosa que hem de tenir clara és que sí que n'hi ha per tant" ("Què representa la llengua a Catalunya?", Jordi Pujol, Montjuïc, 22.3.1995). "Catalunya es la mejor máquina de tren que tiene España" (Jordi Pujol).

"Semper redit" / "Sempre Torna" (Divisa de la República de Catalunya).

"Volem una Catalunya socialment justa, econòmicament rica i espiritualment gloriosa" (F. Macià).

"Heu de saber que en la llengua de Castella té Catalunya poques i poc brillants pàgines, i avui que escriu amb la seva parla compta no sols bons prosistes, sinó esclarits poetes. En cap llengua s'escriu millor que en la materna" (Francesc Pi i Margall).

"Com es pot ser català sense ser valencià i sense ser mallorquí, i viceversa?" (Joan Fuster, «Ara o mai»).

"Els catalans tots són uns" (Antoni Gaudí [Pla Hom. I 229]) (Vegeu però el comentari de Pla a FULL <<http://www.geocities.com/athens/acrop>

olis/7864/plaavara.html>)

"Si és molt cert que potser nosaltres no ho veurem, perquè ja serem morts i enterrats, també és cert que els qui vinguin després de nosaltres veuran que els reis de la terra o els qui governin les nacions, s'agenollaran davant Catalunya i aleshores serà quan els qui hagin llegit aquest llibre, si encara en queda algun exemplar, comprendran la raó que tenia el seu autor, que, rient rient, deia les coses més serioses que es poden dir, perquè estem persuadits que temps a venir, si les coses no canvien i van pel camí que van, dels catalans se'n dirà "els compatriotes de la veritat" i tots els estrangers ens miraran com si miressin la sang de la veritat, i quan donaran la mà a un germà nostre, ultra el respecte i l'admiració que li tindran, els semblarà que toquen la veritat amb les mans, i com que n'hi haurà molts que es posaran a plorar d'alegria, els catalans els hauran d'eixugar els ulls amb el mocador, i ésser català equivaldrà a tenir les despeses pagades a tot arreu allà on un hom vagi, perquè bastarà i sobrarà que sigui català perquè la gent el tingui a casa seva o li pagui la fonda, que és el millor obsequi que se'ns pot fer als catalans quan anem pel món, i, comptat i debatut, valdrà més ésser català que milionari i, com que les aparences enganyen, encara que sigui més ignorant que un ase, quan els estrangers veuran un català es pensaran que és un savi que porta la veritat a la mà, i això farà que quan Catalunya es vegi reina i senyora del món serà tanta la nostra fama i l'admiració que se'ns tindrà a tot arreu que hi haurà molts catalans que, per modèstia, no gosaran dir que ho són i es faran passar per estrangers" (Profecia d'en Francesc Pujols *Concepte general de la ciència catalana*, cap.XVIII, p434s.).

Citacions: <http://art-deviure.spaces.live.com/default.aspx>

L'espoliació fiscal als Països Catalans

Aquesta presentació exposa, de forma pedagògica i divulgativa, per a no experts en economia, les xifres sobre l'espoliació fiscal (robatori) que pateix el nostre poble per part d'Espanya i que està condicionant seriosament el benestar futur dels catalans a tots nivells.

L'espoliació fiscal, mal anomenat dèficit fiscal per la nostra classe política, és la quantitat de diners resultant de la diferència entre tots els impostos que paguem els catalans i el que rebem en forma d'inversions i serveis de les diverses administracions de l'Estat (govern espanyol, Generalitat, ajuntaments, etc.). **Aquesta diferència, aquesta xifra d'impostos pagats pels catalans que es queda el govern espanyol i que no tornen mai més, actualment ja supera els 19.000 mil-**

ions d'euros (52 M diaris) al Principat de Catalunya i els 24.600 milions d'euros (67,5 M diaris) al conjunt dels Països Catalans.

És molt important que tots els catalans agafin consciència d'aquest robatori. Per això anem exposant aquesta problemàtica en actes arreu del país. Us adjuntem la notícia que el Diari de Terrassa va fer sobre la presentació que vam fer a Terrassa el 9 de novembre de 2004

Us posem aquesta presentació en diversos formats per tal que utilitzeu el que més us convingui per a divulgar aquesta situació. Tenim constància que aquesta presentació ha arribat a molts punts de Catalunya però hem d'aconseguir que tot el país vegi aquesta presentació sobre el saqueig sistemàtic que patim els catalans i que està afectant el nostre benestar material present i futur.

www.catalunyaaccio.org

CATALUNYAACCIO

Els Catalans no necessitem un nou sistema de finançament. El que ens cal és que Espanya deixi de saquejar-nos per sempre més.

I per això és imprescindible substituir la ineficaç i obsoleta classe política actual per uns nous dirigents polítics capaços i compromesos amb la Independència del nostre país, és a dir, compromesos amb l'única i autèntica possibilitat de defensa dels interessos nacionals i econòmics dels Catalans.

Eroscatalà

i les pistoles sexuals

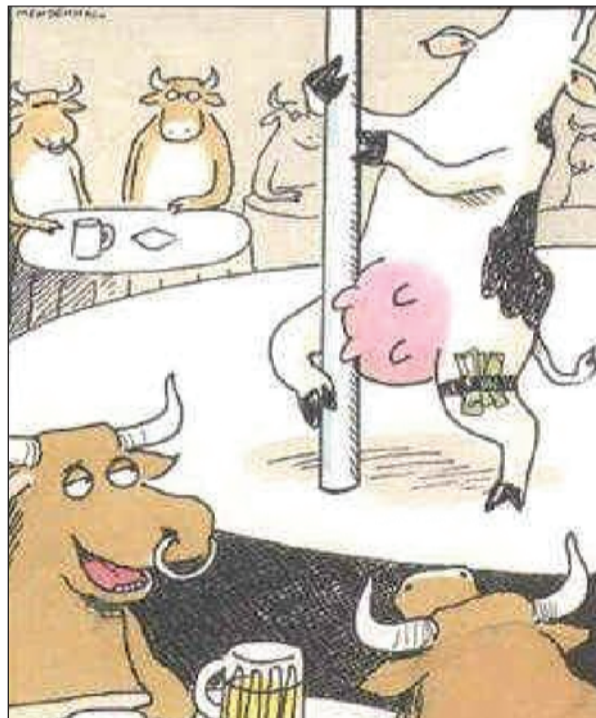
Que els Sex Pistols només van enregistrar un disc oficial es fa bastant difícil de creure, sobretot per l'abundància de material posterior sobre el millor grup punk de l'onada britànica del 77. La raó no era altra que la devoradora passió de Malcolm McLaren (el seu productor) pels diners. D'aquesta manera van

arribar nombrosos productes amb la banda de Sid Vicious i Johnny Rotten com a protagonistes. En un d'aquests discos, *Flogging a dead horse*, la portada se l'endua una mossa estupenda. Tot pels calers.

[Humor](#) (09/07/2008)

Són pits naturals o operats?

[Enquestes](#) Jim Beam (09/07/2008)

Heu fet sexe amb algú del vostre sexe?

Eroscatalà us demana sobre els vostres hàbits sexuals. Heu fet mai sexe amb algú del vostre mateix sexe? Us oferim diferents opcions per qualificar fins a quin grau els catalans som homosexuals, des del que se'n declara obertament, fins als que ho consideren una pràctica fastigosa.

[Pollastre de la setmana](#) Dolores Haze

(08/07/2008)

Sergi i Dani

En Sergi i en Dani s'han fet amics
Ni són pobres ni són rics
Però estan junts nit i dia
I aniran a viure a una establia
Han comprat una catifa
Amb el què els ha tocat en una rifa
I la posaran a l'entrada
Mentre es fan una mamada

[Enquestes](#) Chinaski (07/07/2008)

Els catalans preferim dones proporcionades

Més de la meitat dels vots de l'enquesta on us demanàvem com preferiu les dones, han desvetllat que les preferim proporcionades, abans que no altres opcions. Molt lluny queda el 18% que diuen que els agraden altes i primes, el 10% que les volen baixes i primes, el 6% que diuen que el millor és que tin-

[Actualitat](#) Otis Toole (17/07/2008)

Cornellà acollirà el tercer Saló del Sexe en Català, a l'octubre

La fira de Cornellà acollirà del 10 al 12 d'octubre, la tercera edició del Saló del Sexe en Català, que sota el paraigua del FICEB i la direcció de Max Cortés, agafarà el relleu del difunt Festival Eròtic de Barcelona. Entre altres motivacions, els aficionats al gènere eròtic i pornogràfic hi trobaran espectacles, concerts, artistes coneguts, comerços, massatges tàntrics, projeccions de cine porno, intercanvis de parelles o sexe en viu. Us anirem informant en els propers mesos, però pinta bé.

[Humor](#) Jim Beam (11/07/2008)

L'escalfament dels Crash Test Dummies

[Diccionari](#) Henry Lee Lucas (10/07/2008)

Intimar. Íntim.

Intimar: v. *intr.* Introduir-se íntimament en l'afecte d'algú.

Íntim: adj. De ben endins, que ateny el fons, en estret contacte.

[Música](#) Remöhead (10/07/2008)

Malcolm MacLaren

guin bon humor (per què serà?), el també 6% que les prefereixen voluminoses per tots cantons, o el 4% que les trien baixes i rodones. Ah, i a més el 3% reconeixen no sentir cap afinitat per les dones. Doncs aquí queden les dades.

Publicitat Gwen Stacy (08/07/2008)

Agafa la cervesa

Els publicistes de la cervesa Shake si que en saben. Mireu com publiciten aquesta marca, i afineu el nervi òptic. Segur que veureu quina bèstia s'amaga sota la beguda. Mmmmmm.

Actualitat Chinaski (06/07/2008)

Contra la crisi, nudisme

Sembla que finalment els polítics més rellevants s'han posat d'acord en què la desacceleració en realitat és una crisi de tres parells de collons. Res estrany tenint en compte com estaven portant el país en termes econòmics, basant la major part de l'activitat en la indústria del totxo, hipotecant a les famílies a quaranta anys, i basant l'import de les pensions en l'augment indiscriminat d'immigrants amb l'únic objectiu de fer-los cotitzar. Doncs, ja hi som, mentre tot funciona tot va bé, però quan es gira la truita, hi haurà hòsties per tots cantons. Si sou partidaris d'evitar la crisi al preu que sigui, seguiu el nostre exemple. La redacció en ple d'Eroscatalà s'ha

declarat nudista, com aquell qui un dia es desperta i diu que s'ha fet republicà o vegetarià. Com a mínim si no exciten a ningú, com a mínim provocarem algun riure.

Ocellota de la setmana Jim Beam (07/07/2008)

Sara

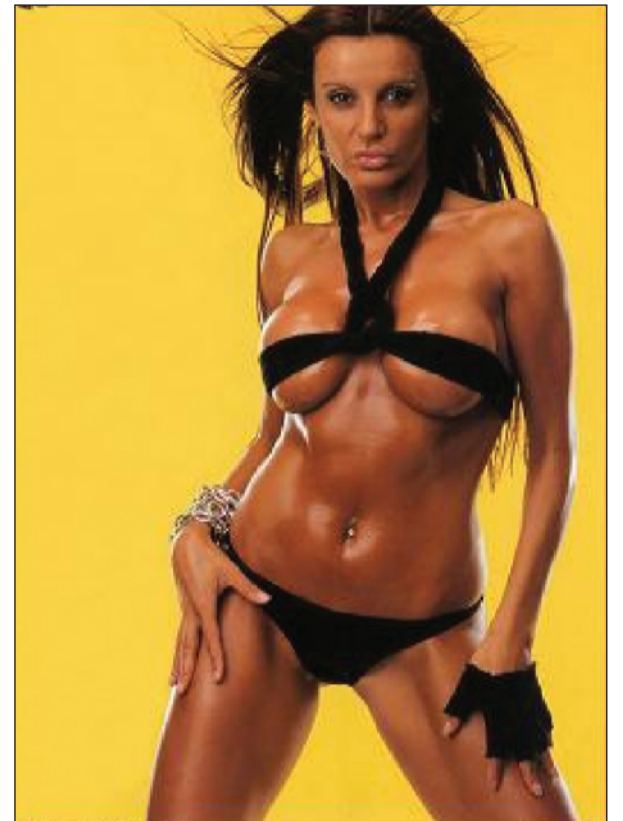

Com somriu la Sara
Perquè diu que vol ser mare
Segur que trobarà candidats
Ben fins i ben armats
A nosaltres res no ens faria
Donar-li una alegria

Xafarderíes Jim Beam (18/07/2008)

Sonia Monroy i Romàrio

La catalana Sonia Monroy es va convertir arran d'un idil·li amb Romàrio en una de les dones més conegudes de les discoteques catalanes dels noranta, i posteriorment dels famosos trash del nostre país

i el veí. Tot va passar tal i com explica Monroy a la seva pàgina web, quan Romàrio es va enamorar d'ella i la va estar perseguint per les pistes de ball, fins que va aconseguir d'establir-hi una relació formal. Fins i tot li va proposar per anar a viure junts al Brasil, però ella no va acceptar. El futbolista la va deixar embarassada i va marxar al seu país. Desgraciadament Monroy va perdre el nen fent aeròbic. Actualment, explica, segueixen sent amics i es respecten. Som molts els què ens apuntaríem a respectar-la!!!!

Humor Gwen Stacy (18/07/2008)

Les aparences ombrívoles enganyen

microbiquinis Henry Lee Lucas (17/07/2008)

Julianna, perdent el microbiquini

Els microbiquinis ens encanten, però encara ens agrada més que les noies que els porten, els perdin pel camí. És el cas de la Julianna, que s'ha deixat la peça de dalt a la platja i ara resulta que no la troba. Doncs per molts anys Julianna, seguirem pendents de les teves pèrdues..

Davant les declaracions del batle de Calvià, Carlitos Delgado que vol que tinguem mallorquí, menorquí, eivissenc, formenterenc i cabrerenc com a llengües nacionals

Davant del Manifesto dels intel·lectuals espanyols que volen l'espanyol com a llengua comuna de totes las nacions que conformen l'Estat espanyol.

Davant l'espanyolisme que ens ofega...

Aquest llibre publicat per l'Estel fa 17 anys torna a estar de rabiosa actualitat.

Per aquells qui fa 17 anys hereu infants, per aquells que heu despertat a la realitat nacional.

Encara ens queden uns quants exemplars.

Podeu fer les vostres comandes al 971 858 580

UN PUPUT DE CRESTA MOLLA

APLEC: TEXTOS DE COMBAT (1988-1991)

L'ANTICATALANISME A MALLORCA:
NOMS, LLINATGES I FOTOGRAFIES

No siau guies de cecs

Fumant porros fareu sa revolució,
menjant pastilles amb glops de coca cola,
no volent tenir fills fareu sa nació,
i molt poc estudiant si anau a escola.

I venent els vostres béns vos fareu rics,
i en lloc de finques tendreu una plagueta
amb quatre nombres, també un parell d'abrics,
i podreu comprar als parents quatre punyetes.

I globalitzats, recordareu els pobres,
si per la "tele" vos en donen permís
i els podreu donar segons quines de sobres
que vos serviran com capa de vernís.

I mentre moren de fam milions de nines
i altres no neixen, per llur condició,
un bon esplet de casades i fadrines
reclamareu que teniu dret a l'avortament.

La incontinença ajuntada amb l'hedonisme
serà la droga, i no la religió,
i, desgraciats, caureu a dins l'abisme
sense cap futur d'idoltrar el condó.

No us vull carregar cap feix damunt l'esquena,
ni esser com aquells que Crist va condemnar,
vos vull alliberar d'aquesta cadena
que és viure pel plaer, i sense estimar.

L'horitzó de l'egoisme és la derrota:
deixau de predicar tan absurd destí.
Si fora de tu qualque cosa t'importa
de tu allò podrà quedar en tu morir.

Amunt joves i vells, cap a la victòria
sense drogues, ni evasions, ni succedanis:
ajudem natura i gent, cap a la glòria
de desfer els poders dels mals contemporanis.

El Profeta de S'Hort des Ca

Acudits

Això eren un rus, un cubà, un andalús i un català que viatjaven amb tren asseguts de cara els 4. Al cap de poc, el rus treu una ampolla de vodka, l'enceta, fa un tragueta i la llença per la finestra, el català comença a dir-li: -Però que fas?! si és molt car el vodka rus- El rus li contesta dient: Sóc rus i a Rússia en tenim molt de vodka-. Al cap d'una estona el cubà es treu una caixa de cigars, enceta un i li fa 2 calades, després llença tota la capsa, el català torna a dir :-Però que fas?! si són molt cars els cigars cubans- el cubà contesta: -sóc cubà i tenim molts cigars-. Al cap de poc, el català llença l'andalús per la finestra. Els altres li pregunten: -Què has fet?- El català contesta: -Sóc català i a Catalunya hi ha molts andalusos.

Dos espanyols de vacances per la Cerdanya, assedegats després de dues hores de passejar per boscos i camins, troben una font i s'hi aturen a beure. Un pagès que voltava per allí els veu i amb un fort crit els adverteix:

- Ep !! No en beguéssiu pas que està contaminada !!!

- Pero qué dices polaco de mierda, ¡Habla en español, que no se te entiende!

- Uy sí, perdón, yo quería decir que bebiesen despassio que es muy fría.

Això és un català que passeja per Madrid, s'acosta a un autòcton i li pregunta:

- Oiga, para ir al paseo de la CasteLana?

- Dirá usted de la CasteLLana?

- Ui, perdón, es que como soy de SabadeL...

Això és una ninfòmana que, tota boja, entra en una església, i se situa a l'altar, davant del mossèn:

- Folli'm pare, folli'm!

- Però, noia, que això és una església, i jo sóc un sacerdot... ja saps que no puc!

- M'és igual pare sinó moriré, no puc més!

Ella comença a agafar-lo, el mossèn sent la temptació, es posa les mans al cap desesperat, però es gira cap al Crist Crucificat que té darrere, i li diu:

- Pare poderós, què faig? Què faig, siusplau?

I l'hi respon Crist:

- Treu-me els claus collons, treu-me'ls!

Un tio que va amb una jaqueta de cuir i li ve un espanyol amb un matxet i li diu: "la chupa o la vida" i l'altre li diu: "la xupu, la xupu".

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Història de sa plaça d'Algaida

Na Torres i En Vellet
De cas Catxero trobam,
Era gent de un alt ram,
Tenien molts de doblers,
Perquè mai cap fill tengueren
Dels usufruits ells visqueren
Bastant acomodadets.

Quan els dos vellets moriren,
Això són coses normals,
Ses Torres i Majorals,
Ses riqueses repartiren,
A se casa les vendrien,
No l'havien menester,
Això molts ho solen fer,
No queden ni teranyines.

Amb carro de roda plena,
En Vellet sempre va anar,
Un bon mul per estirar,
De tot anava a balquena.
També duia bona vela,
Amb cèrcols per quan plovia,
De res mai descuidaria,
Dels pins aplegava reina.

A sa casa l'adquirí,
L'amo En Toni Gelabert,
És un home molt expert
I llest, això se pot dir;
Un bon títol aconseguí,
Per esser estudiós,
I amant de fer favors,
A la gent sol assistir.

A sa casa l'esbucà,
Amb l'amo amb connivència
I amb tota sa conseqüència
Un bon pis allà muntà.
El va tot endiumenjà,
Per allà passar sa vida,
Una bona cotxeria,
Pel cotxe poder estorjar.

Na Majorala quedà,
Madona de la meitat,

Va quedar un temps aturat,
Fins que un banc s'interessà,
Sa Banca March la llogà,
I tota l'embelleria,
De res allà mancària
Per sa gent acomodar.

Mil nou cents vuitanta-dos
Sa reforma se va fer,
Sa Plaça domina bé,
Té moltes condicions,
Hi podeu dur els milions,
Tot aquell que los tindrà
Amb garantia se fa,
Per resoldre solucions.

Al nombre setze trobam,
Ca'n Madó des Fonollar,
Allà vaig investigar,
Cosa que sempre cercam,
I allà investigam
Que feien de saliners,
Anant hi gents dels carrers,
Per menjar sempre l'empram

A sa paret recolzaven
Es caramull de sa sal,
Un problema puntual
Quan feren obra trobaren.
Es ciment que allà posaven
No se volia aferrar,
Això va justificar,
Que salabrines quedaven.

L'amo de son Fonollar,
Se casà amb na Margalida
Des Molí d'En Sant venia,
Amb ella molt concordà,
En sa vida molt lluità,
Dins es ram d'economia,
Lo cert és que deixaria,
Mil duros que va avançar.

(continuarà)

Misericòrdia vull, no sacrificis!

Misericòrdia vull, no sacrificis!
Misericòrdia vull, no sacrificis!
Molt ben fet, mare Teresa, molt ben fet!
Misericòrdia vull, no sacrificis!
Molt ben fet, tu també, Vicenç Ferrer!
Misericòrdia vull, no sacrificis!
Molt ben fet Lleonard Bhof i Casaldàliga,
bisbe Romero, Helder Càmara i Santandreu.
Misericòrdia vull, no sacrificis,
ni guarniments, ni temples, ni poder.
Com podeu ser els meus deixebles i no veure
que el meu temple sagrat és l'Univers!

És l'església dels pobres la de Déu,
la dels rics és el temple del dimoni.
És molt gros, tant d'estudi i no veureu!
Teniu por de perdre, i feis rebaixes
i feis càlculs de probabilitats:
em deixau i elegiu les matemàtiques.

Misericòrdia vull, no sacrificis,
ni bombardejos per damunt l'Iraq
ni les mentides sense prejudicis,
que teniu tanta barra d'amollar

Misericòrdia vull, no sacrificis,
ni aquests milions de morts que
suportau,
ni els favors que vos fan, ni els indicis
que el dimoni, i no Jo, és qui adora.

Jo som un Deu gelós

Cap pàtria hi ha que sigui com un Déu
per més que molts, bisbes i tot, l'adorin;
de tot color que sigui la persona
tingueu ben clar, ella és un germà teu.

I les banderes, totes, són pedaços,
bocins de roba amb colors diferents;
no juris mai davant aquests "piltrafos"
que això és pecar contra el meu manament.

En Bush no és Déu, ni un àngel que el servezca
ni un profeta que us parli en nom seu,
ni un home just que el bé ell perseguezca
ni compassiu quan jutja qualque reu.

La bèstia és ell que puja de l'abisme
per enganar tota la Humanitat;
bombardejar ciutats és satanisme
compartit pels que li han fet costat.

Ell vos ha dit mentides a balquena,
vos ha espantat amb armes que no hi són
i vos fa dur a tots sobre l'esquena
els morts que ell va fent per tot el món.

Cap pàtria hi ha que sigui com un Déu,
França ni Espanya, Euskadi o Catalunya;
qui per això mata un germà seu
el seu camí dels meus camins s'allunya.

Jo som un Déu gelós, tingueu present,
i no compartiré la meua glòria:
sols d'estimar n'he fet jo sagrament
d'esser de tots germà, fes-ne memòria.

Es profeta de s'Hort des Ca

Salut

D. Sistach: "La droga és una mercaderia qualsevol"

La mundialització dels bescanvis també abasta les drogues, l'oferta de les quals presentaria una varietat inèdita. De Perpinyà a Barcelona, fins al Marroc, el sociòleg Dominique Sistach investiga.

Dominique Sistach a Perpinyà, maig 2008

Camaleó de 44 anys, Dominique Sistach, investigador a la facultat de sociologia de la Universitat de Perpinyà, treballa de Marsella al Marroc, amb Catalunya com a espai de trànsit i de consum de droga. Quan evoca l'oferta i l'economia dels estupefaents ens fa l'efecte que es tracta de fruita i llegums, de tan que la banalització sembla evident! Com en un plat variat, la tendència actual és la politoxicomania selon les seues constatacions, editades el 2010 en un llibre titulat "Qu'est-ce qu'un poly-toxicomane aujourd'hui?". Fa 15 anys que l'home treballa sobre les drogues, un tema llistat arran de constar l'augment de l'oferta i de la demanda, a Perpinyà i més llocs. Amb el seu mètode el científic supera el simple paper del periodista-enquestador per cobrar el de l'individu qualsevol, en immersió: "Te vas presentant com a toxicòman, vas passejant per móns, amb unes amistats etc. He quedat tres anys en immersió en tots els móns socials o és present la toxicomania. resulta llarg".

La Clau: És indispensable Catalunya als fluxos europeus d'estupefaents?

Dominique Sistach: Sí, perquè sem al centre d'un espai de trànsit que parteix del passadís del Roine fins a la cruïlla del Marroc. Aquest corredor català és molt important, no pas per a la producció i el consum, a excepció de Barcelona, sinó com a lloc de passatge. Primer hi ha un passadís Nord/Sud per al pas de

l'heroïna, sobretot afgana, i les drogues dites «de síntesi» com el MDMA, dit Èxtasi, o el GHB, dit la «droga del violador». El GHB es produeix essencialment als països de l'Est, a Rússia i als expaïsos germans de la Unió Soviètica. Al revés, per aquest mateix passadís puja la cocaïna sud-americana, que transita a Espanya i munta pel corredor basc i el passadís català, i ben entès l'haix marroquí, en via de pas quasi obligatori, ara bé amb punts, pel recorregut València-Tarragona-Barcelona-Girona. Pertot, trobem una xarxa d'arribada i es produeixen difusions. Aqueix espai de trànsit és definit, permanent, i ofereix totes les drogues... A Girona trobaràs heroïna els primers rastres de la qual trobem a Turquia, i que ve de l'Afganistan. Un mateix camell, que portarà heroïna, tindrà a les butxaques cocaïna «base», que ve de Colòmbia passant per Martinica, via el transport vaixell. També durà al damunt èxtasi produït als afores de Sant Petersburg... Aquí, o a Girona, el consumidor local és sotmès a la producció mundial de les drogues. Es pot realment parlar de mundialització geopolítica de les drogues. És molt diferent del passat: quan jo era petit, a Ceret, vam veure arribar l'heroïna a la fi dels anys 1970, portada per dos païos de París, que feien anades i vingudes. Aquesta xarxa centralitzada ha desaparegut.

El pas del Pertús és una frontera per les drogues?

Els duaners, la policia treballen en el buit absolut! Una presa sobre deu és una detecció feta per casualitat pels cans. La gran dificultat és el treball prèviament: quina informació es pot obtenir per interceptar un tràfic? Sobretot que els traficants treballen amb paranys, per exemple passant quatre camions un dia, carregats de sengles 100 quilos d'haixix. Arresten un camió? N'han passat tres! Els duaners afirmen que en cas de presa d'un quilo de droga, 7 n'han passat. Les drogues són una mercaderia qualsevol... Actualment rastregi tres camells de Perpinyà, que fan regularment el trajecte fins a Girona amb 60 quilos al maletger, ni tan sols d'amagat. Passen qui-sap-lo

fàcilment, amb molta barra.

Afirmar que la droga és un sector econòmic català és abusiu?

Existeix un sector d'activitat barceloní perquè les drogues tenen una relació fonamental a l'urbà però no es pot parlar pas de toxicologia catalana. Quanta cocaïna es consumeix cada dia a Barcelona? Alguns parlen de més de 300 kg. Segons un estudi analític de l'aigua, Barcelona és el líder europeu del consum de cocaïna... A Perpinyà no s'assoleix aqueix nivell, la interpenetració amb les xarxes econòmiques és ben menor. Hi ha només una interpenetració social, però és cert que els consumidors augmenten i que el típic toxicòman, afeccionat o «experimentat», disposa de tots les sorts de drogues. Avui, tot toxicòman és politoxicòman.

Qui no es pas droga, avui?

Poquíssima gent. Potser els qui tenen una vida sana, com els esportistes, però tots hem mirat el Tour de França... Fins la gent que té vida "natural", que menja bio" etc, té postures properes a la toxicomania. Per exemple, als magatzems Bio-Coop, es poden comprar píndoles per alimentar-se. No són drogues, no hi ha la substància, però hi ha el gest, quan prenen una càpsula d'aquestes. Passa igual a les sales d'esport, on els païos diuen «Són ecològics, els meus músculs». Ja no es troba cap més espai social verge. Ahir, encara, un amic capmestre d'obres, ell mateix toxicòman, que s'interdeix de fumar un sol porro al seu lloc

de treball, amb tots els perills que representen les bastides, em contava que té en els seus equips de peirers uns vells àrabs, i espanyols, que tenen entre 30 i 50 anys. Tots fumen, merda marroquina ben grossa! Els pot prohibir la cervesa en les obres, però pel cànnabis, és impossible. I aquells païos no són pas vells beatniks, amb tots els tòpics que coneixem! Són paletes, conservadors, que han votat Sarkozy... Als Estats Units, fa alguns anys, les autoritats s'han llançat en «l'higienisme d'empresa», amb una prova sanguina cada sis mesos i tot. Els resultats han estat tals que ha calgut afuixar la cadència, amb una prova l'any, per deixar als provats el temps de refer salut... d'altra banda, malgrat la sobrietat, només les cèl·lules del cuir cabellut conserven les traces, de cocaïna, per exemple, tota la vida. Hi ha hagut també l'escàndol dels avions americans: s'ha mostrat que l'arribada de la cocaïna colombiana ha estat afavorida per les hostesses, i, sobretot, s'han adonat que en tots els anys 70-80 els pilots de línia usaven coca... Tot és qüestió de distribució, més aviat per mar i per carretera, seguint l'exemple del milió d'èxtasis embargats a Anglaterra el 1999-2000: pot voler dir que 7 camions van passar. 15 dies després, hi havia pastilles per totes les ciutats angleses. La potència de distribució és colossal, i el producte arriba a tothom.

Ens podem escapar de les drogues?

Cadascú la seua dosi, cadascú el seu trip! Cànnabis, alcohol i medicaments ja vagaven per ciutats i pobles, i vet aquí que la cocaïna i l'èxtasi progressen, que tornen els cavalls i que Amy Winehouse rehabilita el model de la xutada notòria. La nostra civilització es droga, la llei francesa del 5 de març de 2007 respon amb una «resposta penal sanitària o pedagògica» i la llei britànica de 2008

reordena el cànnabis en droga. L'Observatori Francès de les Drogues revela que un jove de 17 anys de cada dos fuma cànnabis, substància tres cops més potent que el 1995... L'alcohol jove es torna embriaguesa exprés, i tota la família es pot dedicar als antidepressius. Catàstrofe o instint col·lectiu? Si la salut és un objectiu polític, el segle XXI serà drogat, o no serà?

Embòlia? Feridura? Derrame? Trombosis? Infart?

Aquests mots son d'ús freqüent a nivell de carrer, però son termes que es presten a confusió i, sovint, són mal emprats

La terminologia correcta per designar a nivell general aquests tipus de problemes seria la d'Accident Vascular Cerebral (AVC).

Què és un Accident Vascular Cerebral?

Una patologia que es produeix quan la persona ha sofert un problema en una de les artèries que aporten sang al cervell i/o parts contigües a ell (encèfal).

Aquest problema comporta que la nutrició d'aquestes zones (encèfal) sigui nul·la (o insuficient) i que, per tant, aquest teixit (neurons,...) mori per manca d'oxigen i altres nutrients necessaris pel seu funcionament correcte

En funció del motiu pel qual s'ha produït l'AVC en poden determinar dos grups:

- **Isquèmic:** També anomenat **Infart**.

Degut al **taponament** d'una artèria (la sang queda parada en un punt i no pot avançar) i per tant el territori que depèn d'ella es queda sense nutrició.

El taponament pot ser degut a un èmbol o bé a un trombo, d'on sorgeix en els termes embòlia i trombosi.

-**Embòlia:** l'artèria s'obstrueix per un èmbol (com un tap) que ve d'una altra part del cos (cor,...)

-**Trombosi:** la paret de l'artèria s'engruixeix fins a quedar totalment taponada (arteriosclerosi,...)

• **Hemorràgic:** També anomenat **Derrame**.

Un vas es trenca, la sang surt a l'exterior (hemorràgia) i això també ens provocarà una manca de nutrició en aquest territori.

La majoria d'AVC ens donaran **com a resultat una hemiplègia o hemiparèsia** (feridura), és a dir una paràlisi total o parcial d'una meitat del cos.

Però després d'un AVC la persona pot tenir problemes a molts i diferents nivells: moviment, equilibri, sensibilitat, conducta, cognitiu, parla,... Per això **el tractament integral idoni comprendria a molts professionals:** neuròleg, neuropsicòleg, fisioterapeuta, logopeda..., encarregat cadascun d'ells, de les diverses disfuncions que el pacient presenti.

El fisioterapeuta tractaria els trastorns motrius

Consells fisioteràpia

Aquest tractament buscarà l'optimització del grau de fun-

cionalitat, és a dir, que el pacient pugui arribar a assolir la màxima independència possible

Per això, el fisioterapeuta treballarà i insistirà en els següents camps d'actuació:

- **Reeducació** (normalització) **del moviment** de les diferents parts del cos que puguin haver quedat afectades (mà, braç, cama, tronc...) a través de la:

- Disminució de l'espasticitat (rigidesa muscular)

- Facilitació (estimulació) de la musculatura que hagi quedat més flàccida (dèbil o paràlitzada)

- **Augment de la funcionalitat i habilitat en les activitats de la vida diària:** vestir, menjar, higiene, ...

- **Millora de l'equilibri i la marxa** (caminar)

- **Normalització** (augment o disminució) **de les diferents sensibilitats:** tacte, temperatura, dolor, ... El tractament es basarà en exercicis que resultin familiars al pacient. I per això recorrent a tasques que el pacient realitzava abans de la lesió i que, per tant, li siguin conegudes. El tractament, doncs, està "inspirat" en les activitats de la vida diària (o en aquelles que s'hi assemblin).

Evitem l'execució d'exercicis rars o desconeguts, ja que està demostrat que al cervell li és més fàcil aprendre moviments coneguts que no pas aprendre'n de nous.

Nombrosos estudis evidencien l'existència d'una qualitat innata en tots nosaltres, anomenada neuroplasticitat, gràcies a la qual el nostre cervell és capaç de reorganitzar-se després de patir una lesió. I aquesta reorganització és la que ens possibilita la millora del pacient.

El nostre tractament té la possibilitat d'ajudar a millorar el pacient en molts aspectes, tot i que existeixen unes limitacions. Aquestes limitacions són conseqüència de la incapacitat de regeneració que tenen les neurones del cervell (al revés del que passa amb les altres cèl·lules del nostre cos). I és per aquest motiu que possiblement ens quedaran seqüeles irreversibles d'intensitat variable.

Sílvia Rojas i Caellas

Fisioterapeuta (Unitat Neurologia CRB)

Col·legiat núm. 612

La Medicina Tradicional Xinesa

Aquesta medicina, amb més de 4000 anys d'antiguitat, ha perdurat fins als nostres dies, estenent-se arreu del món. Les causes en són diverses: ofereix solucions o millores en la majoria de patologies i un augment significatiu de la qualitat de vida sense efectes secundaris no desitjats.

La medicina tradicional xinesa té els seus principis terapèutics, la seva diferenciació de síndromes i els seus tractaments. Amb això, aconsegueix consolidar-se com una medicina en si mateixa, sense haver de dependre de la visió o les directrius occidentals. Per tant, ofereix tractaments propis en totes les malalties o reforços per tractaments en medicina convencional.

L'acupuntura és la tècnica més estesa popularment i la que gaudeix de més acceptació en el món actual. Consisteix en la inserció de fines agulles en punts molt concrets de la pell i té com a objectiu restablir l'equilibri i el funcionament de l'organisme. Els punts d'acupuntura es troben distribuïts en dotze canals o meridians normals i dos canals més anomenats extraordinaris que recorren àmplies zones del cos humà. Cadascun d'aquests canals té relació directa amb un òrgan. D'aquesta manera els canals i els seus punts corresponents ens permeten actuar a un nivell orgànic o només sobre el trajecte pel qual circula el meridià per eliminar el dolor

en diferents zones del cos. Els beneficis sobre el cos humà són ben coneguts i acceptats, fins i tot per la O.M.S. (organització mundial de la salut).

Aquestes són algunes de les branques on l'acupuntura s'ha revelat efectiva: branca digestiva, emocional, ginecològica, musculoesquelètica, neurològica, respiratòria, bucal, d'oïda, nasals etc.

Altres branques de la medicina xinesa menys conegudes, però no per això menys importants, són l'auriculoteràpia (estimulació de certes zones de l'orella), la farmacopea que agrupa plantes, animals i minerals, la moxibustió (aplicació de calor en els punts

d'acupuntura), el Tui Na (massatge xinès) i la dietètica (una visió completa i sàvia de curar amb els aliments).

Dídac Casadevall Solvas

Gemma Manero

Fisioteràpia i Salut

P E T I T S A N U N C I S

BORSA IMMOBILIÀRIA

NORDMALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRANVIOBRA. Construccions en general. Venda i Lloguer d'Immòbles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.toni-ruiz.com

TRASPÀS per no poder atendre, botiga de roba de la llar i de moda al carrer d'Isaac Peral, 44 de Cala Rajada. 10.000 . Tel. 699 628 088

LLOGARIA soterrani per viure a S'Arenal. Tel. 617 005 901

TRASPÀS LOCAL COMERCIAL, 230 M2. Negoci de souvenir en ple rendiment a la Plaça des Castellot de Santa Ponça. Tel. 971 691 742

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENC PIS A S'ARENAL. 180 m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000 , al carrer d'Aragó de Ciutat.

Lloguer 250 . Tel. 971 243 553 /615 016 870

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmoiarbona.com.

BORSA DEL MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venda de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

COMUNICATS

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

PERSONALS

SEPARAT de 45 anys, coneixeria al·lota un poc més jove que ell per a relació estable. Tel. 971 747 023

PRODUCTES ECOLÒGICS

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera

artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Cana Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT SILLER. Cuina mallorquina. A la carta 40 de mitjana. Roger de Llúria, 48 Port de Pollença. Tel. 971 866 210

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12

Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ESCRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFSSIONALS

TALLER FIOI. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can

Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nch-informatica.com

COSADEDOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICAMANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sòller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Post-formades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉSPECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUESMARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinness, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 LLubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, drogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 65 89 70 701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondesjos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pamallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sòller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Masutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sòller. Tel. 656 951 382

NOULLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrt-informatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorsers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuiri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrenador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeospàgria, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgayamorla.com www.gabrielgayamorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610057779 jofoba@terra.es

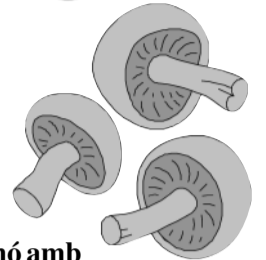
CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

Venc consola mintendo DS per 95 . Zona de Santanyi. No hi ha problema per enviar. Tel. 628 621 818

Cuina

Arròs de la terra menorquí

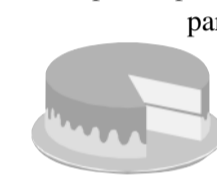
Aquest arròs no es fa amb arròs, sinó amb un blat més gros i saborós que el de panificació, escairat.

Ingredients:

Blat, cansalada, costella, llom i peu de porc, botifarrons, sobrasada, moniato, una cabeça d'all, tomàquets de penjar, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es remulla el blat durant tota la nit. Es posen en un tià (cassola) tots els ingredients crus: el blat, un bon tros de cansalada i el peu de porc sencers (en ésser cuits ja es repartiran); un

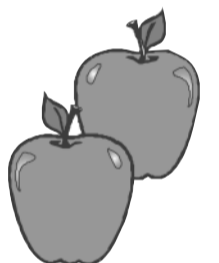

parell de trossos de costella, un parell de daus de llom, un tros de botifarró i un de sobrasada per cap; un moniato pelat i fet a daus, una cabeça d'all, els tomàquets rentats, sal i oli. Es cobreix d'aigua i es posa al forn, fins que el blat sigui cuit, cosa que tardarà una hora, aproximadament. L'aigua s'haurà reduït i quedarà una crosta daurada al damunt.

Conill ofegat

Ingredients:

Conill, alls, julivert, sal, pebre negre i oli.

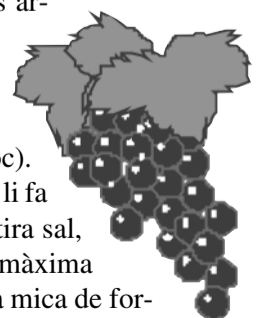
Preparació:

Es posa el conill, net i tallat a trossos, els alls pelats, els brots de julivert, amb l'oli, sal i pebre negre, tot en fred, dins una cassola. Es tapa i es posa al fogó més petit, amb el foc al mínim, fins que l'aigua que deixa anar la carn comenci a lligar amb l'oli. Res ha de fer-se ros.

Calamarsets saltats amb all i julivert amb pomme de terre dans le microondes

El plat en si no té massa misteri, però ja que faig la foto... Res, calamarsets ben triats i rentats. Els salpebrem una mica, i els saltem en una paella amb una mica d'oli i foc viu fins que comencin a deixar la seva aigua. Els traiem i els deixem escorrer. Afegim una mica més d'oli a la paella i quan estigui ben calent, els acabem de fer fins que comencin a quedar rossets. En aquest punt els hi tirem all i julivert picadet ben petit, vigilant que l'all no s'arribi a cremar, ho tenim uns minutets, i ho traiem.

Per acompanyar, les patates fàcils al microones (que no en tenia fins fa poc). Patata rentada, tallada per la meitat, se li fa una quadricula amb un ganivet, se li tira sal, pebre i oli i 5 minuts al microones a màxima potència. Després abans de servir, una mica de formatge i 1 minutet més.:

S A C O M A

Fa 15 anys que els germans Jimenez, Josep i Carles, obriren el Restaurant Jimenez a l'Avinguda de ses Palmeres, 113 de sa Coma. Despatxen menús a 8 €, a la carta se menja per 12 € de mitjana. Tel. 971 810 624

A L C Ú D I A

En Miquel Palou és el vicepresident de la Unió Esportiva Alcúdia amb equips a Tercera Divisió Nacional, a Primera Regional Preferent i altres equips juvenils i infantils. En Miquel també és l'amo de la Ferreria Alcúdia al carrer dels Prínceps d'Espanya, 11. A la foto amb el seu fill Joan i el seu dependent Joan Busquets. Tel. 971 545 562

Llegeix i
subscriu-te a
L'ESTEL
la revista
dels
empresaris
Tel.
971 85 85 80

Fa 3 anys que na Kirsten Holst amb la seva dependenta Xisca Sansó, regenta la Cafeteria Les Delícies al carrer de les Sabines, 34 de Sa Coma. Pastisseria, gelats i molta simpatia... Tel. 971 811 518

Dites i refranys

- Darrers d'agost, a prop del most.
- Des del setembre fins a l'agost, deixa el vi vell i deixa reposar el most.
- El juliol no se'n va sense verol, i l'agost, sense most.
- El maig gemat fa el bon blat i l'agost fa el bon most.
- El qui plega fosc no trepitja el most.
- El raïm d'agost, pel setembre most.
- El sol d'agost fa oli i fa most.
- El vi d'agost no fa bon most.
- Els escaldats d'agost, són dolents pels camps i pitjors pel most.
- Els madura l'agost i el setembre se n'emporta el most.
- En agost, bull la mar i bull el most.
- En agost, ni dona ni most.
- Juny, juliol i agost, ni dones, ni carn, ni most.
- Juny, juliol i agost, ni dones, ni cols, ni most.
- L'agost ho eixuga tot, menys el most.
- L'aigua d'agost fa espès el most.
- L'aigua d'agost, la meitat per l'oli i la meitat pel most.
- L'aigua d'agost, tot oli i tot most.
- La pluja d'agost no és aigua, que és most.
- La primera pluja d'agost, avança el most.
- Les darreres pluges d'agost porten la tardor i aigualeixen el most.
- Madura el raïm l'agost, i el setembre dona el most.
- Maig, juny, juliol i agost, ni car-
- gols, ni dones, ni most.
- Mala casa sense hort i mal celler sense most.
- Migdiada d'agost emborratxa més que el most.
- Ni casa sense hort ni celler sense most.
- No és bo el most collit per l'agost.
- Passat l'agost, a collir el most.
- Pel juliol, ja hi ha verol; per l'agost ja és most, i pel setembre ja és verema.
- Pel juliol, verol; per l'agost, most, i pel setembre, vi per a vendre.
- Pel juny confitures, pel juliol fesols i per l'agost figues i most.
- Per l'agost el raïm posa most.
- Per l'agost només plou most.
- Per l'agost pinta el most.
- Per l'agost tota l'aigua de pluja es torna most.
- Per l'agost, beu vi i deixa el most.
- Per l'agost, bull el cànem i bull el most.
- Per l'agost, bull el mar i bull el most.
- Per l'agost, cigrons i most.
- Per l'agost, fesols, sègol i most.
- Per l'agost, most; pel setembre, vi per vendre.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Carrer Bellavista, 44 07240 Sant Joan (Mallorca)